

இலக்கியத் தேறல்

அகலங்கன்

இலக்கியத் தேறல்

(கட்டுரைத் தொகுப்பு)

அகலாங்கன்.

வவுனியா, முத்தமிழ்க் கலாமன்ற வெளியீடு,
வவுனியா.

பெயர் :

இலக்கியத் கேதல்.

எழுதியவர் :

அகலங்கன்.

வெளியீடு :

முத்தமிழ்க் கலாமன்றம்,
வவுனியா - இலங்கை.

பதிப்புரிமை :

திருமதி பூ. தர்மராஜா, B. A. (Hons.)

அச்சுப்பதிவு :

உமா பிறிண்டேர்ஸ்,
32, நல்லூர் குறுக்கு வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

அட்டை :

ஒவியர் : முர்த்தி.
வண்ண அச்சாக்கம் : தவம்.
அச்சு : விஜயா பிறிளரேர்ஸ், யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு :

ஆனி, 1988.

விலை :

ரூபா. 30-00.

ஈழத்தின் இதயமாய்
இலங்கும் வன்னியில்
என்.....

தந்தையுந் தாயுஞ்
சிந்தையில் ஒன்றி
நாற்பத்தி ஏழு ஆண்டுகளாகத்
தாம்பத்தியத்தைத் தவமாயியற்றிய
தங்கக் கிராமம்.
நிலவு ஒளியில்
என்கிறு கைவிரல்
'அ' எழுதிப் பழகிய
புண்ணிய மணவின் புகலிடம்.

பம்பைமடு விற்கு
இந்நூல்

காணிக்கை.

பதிப்புரை

அகலங்கன் எனும் பெயருள் மறைந்து கொண்டு, இலக்கிய உலகில் தனக்கென ஒரு வழியைத் தேர்ந்தெடுத்து, உறுதியாகக் காலூன்றி, ஆழமான கருவூலங்களைக் கட்டுரைகளாக, கவிதைகளாக, சிறு கதைகளாக, நாடகங்களாகப் பவனிவரவிட்டு மகிழ்ந்திருக்கும் திரு. நா. தர்மராஜா அவர்கள், வன்னிவள நாட்டின் தவப்புதல்வராவார்.

நல்லாசிரியனாக, நாவல்லோனாக, நயமுகங்காட்டும் பண்பாளனாக விளங்கும் இவர், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்று அவையால் ஈர்க்கப்பட்டு, தான் பெற்ற இன்பத்தைப் பெறுக இவ்வையகம் எனும் கடப்பாடு கொண்டு எழுதி வருகின்றார். இவரது எழுத்துக்கள் கருத்தாழம் மிக்கவை.

இவரது “வாலி” நூலுக்கு நல்ல முறையில் வெளியீட்டு விழாவை, எமது வவுனியா முத்தமிழ்க் கலாமன்றம் ஒழுங்குசெய்து பெருமை கொண்டது. இப்போது அவரின் இவ் “இலக்கியத் தேஜஸ்” நூலை முதலாவது நூலாக வெளியிடுவதில் பெருமையும் உவகையும் கொள்கிறது,

பல்வேறுவிதமான பன்னிரண்டு கட்டுரைகளைக் கொண்ட இவ் இலக்கியத் தேஜஸ் தமிழன்பர்கள் மாந்திக் களிப்படைய வேண்டுமென்பது எமது பெரும் விருப்பமாகும்.

பி. மாணிக்கவாசகர் க. அருளானந்தம் B. A; S. L. E. A. S
செயலாளர். (வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி)
1-7-88. தலைவர்.

முத்தமிழ்க் கலாமன்றம்,
வவுனியா.

வவுனியா அரசாங்க அதிபர்

திரு. கே. சி. லோகேஸ்வரன் அவர்களின்

வாழ்த்துரை

நண்பன் அகலங்கன் அவர்கள் ஆக்கிய இந்த இலக்கியத் தேஜஸ் நூல், பத்திரிகைகளிலும், வானொலியிலும், வெளியாகிய அவரது எழுத்தையும், பேச்சையும் உள்ளடக்கியதாகும். சமயம், இலக்கியம், ஆகிய துறைகளில் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன.

அகலங்கன் இந்த மாவட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். இவரது புகழ் இம்மாவட்டத்தில் மட்டுமல்லாமல், எல்லா இடங்களிலும் பரவியுள்ளது யாவரும் அறிந்ததே. வவுனியாவில் நடத்த பண்டார வன்னியன் விழாவில் வெளியிடப்பட்ட விழாமலரை ஒரு தரமான படைப்பாக்குவதில் பெரிதும் பங்களித்தவர் திருவாளர் அகலங்கன்.

வவுனியா முத்தமிழ்க் கலாமன்றம் “வாலி” என்ற இவரது ஆய்வு நூலின் வெளியீட்டு விழாவை சமீப காலத்தில் வெளியிட்டதை நாம் அறிவோம். மேலும் சேரர் வழியில் வீரர் காவியம் என்ற குறுங் காவியத்தை இவர் ஏற்கனவே வெளியிட்டமையும் பலரும் அறிந்ததே.

இவரது நற்போதைய இலக்கியப் பணியாகிய “இலக்கியத் தேஜஸ்” கட்டுரைத் தொகுதிக்கு எமது பாராட்டைத் தெரிவிப்பதுடன், மேலும் இலக்கியத் துறைக்கு இவர் தனது சேவையைச் செய்வதற்கு மக்கள் ஒத்துழைப்பும், கடவுள் கிருபையும் கிடைக்க வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன்.

கே. சி. லோகேஸ்வரன்

அரசாங்க அதிபரும்,

மாவட்டச் செயலாளரும்.

15-6-1988

பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை அதிபர்
திரு. ந. கனகேஸ்வரன் அவர்களின்

வாழ்த்துரை

உலகம் நாளுக்கு நாள் மாற்றமடைகின்றது. இலக்கியத் துறையிலும் இன்று மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே அண்மைக் காலத்தில் அகலங்கன் அவர்களின் ஊக்கத்தினால் உரு வெடுத்த இலக்கிய வெளியீடுகள் நம்மைப் பெருமிதமடையச் செய்கின்றன,

இவ் இலக்கியத் தேஜஸும் அத்தகையதே. சங்க இலக்கியத்திலிருந்து, திரையிசைப் பாடல்கள் வரை அடங்கிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந் நூலாகும். கணிதத் துறையைச் சேர்ந்த ஒருவர் துணிந்து பழையவற்றிலிருந்து புதியன வரை ஆய்வுகளை நடாத்தி, இக் கட்டுரைகளை எல்லோரும் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக நூல் வடிவில் வெளியிடுவது போற்றவேண்டிய ஒன்றாகும்.

அகலங்கன் போன்ற இன்றைய இளைஞர்கள் தமது ஆக்கங்களை வெளியிடுவதன் மூலம், இலக்கியத் துறையில் ஆர்வம் காட்டாதவர்களையும் தட்டி எழுப்பிவிடுவார்கள் என்பது உறுதி. அவரின் இவ் அறப்பணி தொடரட்டும், ஆயிரம் மலர்கள் மலர்ந்து மணம் பரப்பட்டும்.

ந. கனகேஸ்வரன் B. Sc (Load); Dip-in-Ed.
அதிபர்,

1-7-1988

பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை.

வவுனியா உதவி அரசாங்க அதிபர் (வ. தெ. த. பிரிவு)
திரு. க. ஐயம்பிள்ளை அவர்களின்

வாழ்த்துரை

கவிஞர் அகலங்கனின் கட்டுரைகள் சில 'இலக்கியத் தேஜஸ்' எனும் பெயரில் நூல்வடிவு பெறுவது கண்டு பெரு மகிழ்வடைகின்றேன்.

கடல்போல் பரந்தும், ஆழ்ந்தும் காணப்படுகின்ற தமிழிலக்கியப் பரப்பிலே, சமயத் துறையிலே, சுழியோடி நன்முத்துக்களைக் கொணர்ந்து நானிலம் வாழ வழிகாட்டிச் சென்றனர் ஆன்றோர். அத்தகைய அறிவுடைச் சான்றோரது மரபிற் தோன்றி, இடைவிடாது முத்துக் குளிப்பில் ஈடுபட்டு, நன்முத்துக் குவியல்களை ஈட்டிவரும் கவிஞர் அகலங்கனின் பன்னிரண்டு குவியல்கள் சேர்ந்த கருத்துக் கருவூலங்கள் 'இலக்கியத் தேஜஸ்' என்ற மகுடத்துடன் நூலுருவில் உங்கள் கைகளில் தவள்கின்றது.

பலர் படிக்கிறார்கள், ஆனால் சிலரே படைக்கிறார்கள். தமிழிலக்கியக் கடலினுள் ஆழ இறங்கி அறிவு முத்துக்களை வெளிக்கொணர முடியாத இன்றைய அவசர உலகிலே, ஒரு சிலராவது இப் பணியில் தம்மை ஈடுபடுத்தித் தொடர்ந்து செயற்பட்டு வருவதனாலேயே உலகம் உய்யுங்கருத்துக்கள் காலத்துக்கேற்ற வகையில், அறிவுத் துறையிலும் ஒப்பும் நிலையில் வெளிவருகின்றன. அத்தகைய சிலரில் இன்று கவிஞர் அகலங்கன் மிக முக்கியமானவராக மதிக்கப்படத்தக்கவர் என்பது புகழ்ச்சிக் கூற்றல்ல.

கவிஞர் அகலங்கனின் இலக்கிய, இலக்கணப் பயிற்சியும், புராண இதிகாச, பிரபந்தத் தேர்ச்சியும், படைப்பிலக்கிய முயற்சியும், சமகால மக்கள் வாழ்வோடு இணைந்த நுழைந்த நோக்கும் இங்குள்ள கட்டுரைகளில் மிளிர்வதை அனைவரும் அவதானிக்கலாம்.

இலக்கியம், சமயம் ஆகிய இரு பெருந் துறைகளைக் கொண்ட தேன் சொட்டும் கருவூலமாக அமைந்துள்ள இந்நூலுக்கு “இலக்கியத் தேநீல்” என்னும் மகுடம் சாலப் பொருந்தும். வயதில் இளைஞனை போதும், அவரது சிந்தனையின் முதிர்ச்சியும், இலக்கிய சமயத் துறையில் கொண்ட ஆழ்ந்த ஈடுபாடும். புதுமை காணும் அவாவும் நூலெங்கும் விரவியிருத்தலை அவதானிக்கலாம்.

புலரும் படித்துப் பயனறும் வகையில் எனிய, இனிய நடையில் தமக்கேயுரியதோர் தனிப்பாணியில் கட்டுரைகளை எழுதுவதில் கவிஞர் அகலாங்கன் வல்லவர் என்பதற்கு இந்நூலும் ஒரு சான்றாகும்.

செக்காலை சுற்றிவரும் காளையல்ல இவர், எல்லோருடனும் கூடி வடம்பிடிக்கும் தன்மையும் இவருக்கில்லை. ஆனால் தனக்கெனத் தடம்பதிக்கும் தனிப்பாணி கொண்டவர். புதிய கோணத்தில் நோக்கினை நுழைத்து, நுணுகி ஆராய்ந்து, ஆராய்ந்த பொருளை அறிவியல் அடிப்படையில் எடுத்துக் காட்டி கற்றோர் நயக்க, மற்றோர் வியக்க, எல்லோரும் உவப்ப, இலக்கிய உலகிலே தனக்கெனத் தனி மிடம் வகுத்துக் கொண்டவர்.

துடிப்பான எண்ணங் கொண்ட இளைஞரான இப் படைப்பாளியின் பேனாவிலிருந்து வெளிப்படும் எழுத்துக்கள், நிதானமாகச் சிந்திக்கத் தூண்டுவன, நிறுத்தி நிறுத்தி வாசிக்கச் செய்வன. நினைத்து நினைத்து உள்ளத்தில் படியுந் தன்மையன. முன்னர் படித்தவற்றோடு ஒப்பிட்டு நயங்காண வழிவகுப்பன.

கண்கவர் வண்ண முகப்பும், கருத்தாழம்மிக்க சொல்லோவியங்களும் கொண்ட இவ் ‘இலக்கியத் தேநீல்’ தமிழ் மண்ணைக்கு இம் மண்ணிலிருந்து கிடைத்த மற்றொரு மணியணியாக விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அவர் பணி தொடர்ந்து மென்மேலும் தமிழ்நாட்டுக்குப் புதுப்புது அணியணிந்து வளமுட்ட வழிவகுக்க வேண்டுமென எல்லாம் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சி வாழ்த்துகிறேன்.

உதவி அச்சாங்க அதிபர் பணிமனை
வவுனியா தெ. த. பிரிவு

க. ஐயம்பிள்ளை
15-6-1988

அறிமுகவுரை

இலக்கிய நுகர்ச்சி இன்ப வாழ்வுக்குப் பெரிதும் பயன் தருவதாகும். சொல்லோவியமாகிய இலக்கியக் காட்சிகள் கற்போர் அறிவை அகலமும், ஆழமும், கூர்மையும் பெறச் செய்யும் பெற்றியன. இலக்கியம் தரும் ஜீன்ப உணர்வு, சீரிய வாழ்வுக்கு ஊற்றாய் அமைவதாகும். இலக்கியப் பயிற்சி, பிறரின் உணர்வுகளைப் புரிந்து பொருந்தி வாழும் திறனை வழங்க வல்லது.

இன்று அறிவியல் விருத்தியின் பயனாய், மனித வாழ்வின் முன்னேற்றம் வியக்கத்தக்கது. இம்முன்னேற்ற வேகம் இடையீடின்றி அதிகரித்துச் செல்லக் காண்கிறோம். ஆனால் மனிதன் தனது குழலை அறிந்து கொள்வதில் காட்டும் அக்கறையில், ஒரு பகுதியையேனும் தன்னை அறிந்து கொள்வதில் காட்டாமை வருந்தத்தக்கது.

“அணுவைப் பிளந்தாயிற்று, அண்டத்தை அளந்தாயிற்று, ஆனால் ஒழுக்கத்தை இழந்தாயிற்று” என்னும் சிந்தனைக்கு ஏற்ப, மனிதன் “வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ” வழியறியாது தடுமாறித் தவிக்கும் நிலை பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. இந்நிலைக்குக் காரணம், அவனது நடத்தையே.

விஞ்ஞான சாதனைகளின் விளைவாக, இன்று மனித வாழ்வில் ஓய்வு அறிகம். இந்த ஓய்வினைப் ‘பயன்படுத்தி, அழகுணர் ஆற்றல்’ விருத்தி செய்து, மன எழுச்சி முதிர்ச்சியினையும், சமூக உணர்வு மனப்பாங்கினையும் விருத்தி செய்யும் முயற்சியில், மனிதன் ஈடுபடக் காணோம். இன்று கல்விக்கூடங்களில் அழகியற் கலைகளின் போதனை இடம் பெற்றாலும், அவற்றைப் பரீட்சை நோக்குடன், கற்போரும் கற்பிப்போரும் அணுகுவதால், அழகுணர்வு கற்போர் வாழ்வை வளம்படுத்துவதாயில்லை. அதனால் தன்னை

அறிந்து, சமூகத்தைப் புரிந்து, பொருந்தி வாழும் திறனில்லாது, “வாழ்வெல்லாம் பிரச்சனை” என்று கலங்கி நிற்பதே இன்று மனித வாழ்வின் பொதுத் தன்மையாய்க் காணப்படுகின்றது.

அமைதி இழந்து தவிக்கும் மனித இனத்துக்கு இன்று வேண்டப்படுவது “நினை மனித” உருவாக்க நுண்முறைகளே. அழகுணர் ஆற்றல் விருத்தி நிறை மனித உருவாக்கத்துக்குப் பெரிதும் உதவவல்லது. மேம்பட்ட அழகுணர் ஆற்றலை விருத்தி செய்வதில் இலக்கியப் பயிற்சி பெரும் பங்கு வகிக்கின்றது. தமிழ்பேசும் மக்களின் பண்பாட்டு, மேம்பாட்டுக்கு அவர்களது பரந்த, காலத்தால் அழியாத இலக்கியச் செல்வமே அடிப்படைக் காரணம் எனலாம். இலக்கிய உயர்வே ஒரு இனத்தின் பண்பாட்டு உயர்வினைக் காட்டுவதாகும்.

“யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்னும் உயர்ந்த கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தமிழினம் வாழ, இலக்கியம் உதவவல்லது. இவ்வுணர்வே, “இலக்கியத் தேறல்” என்னும் இத்தொகுதி நூல் வெளியீட்டுக்கு அடிப்படை யாகும். அறிவியல்துறை, கணிதத்துறை என்பவற்றில் ஆற்றல் மிக்க ஆசிரியர் அகனங்கன் அவர்கள் இலக்கியத் துறை ஆய்விலும் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டவராவார்.

தமிழிலக்கிய ஆய்வில் தன்னை ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ள இவர், இதுவரை நூல் வடிவில் தந்த ஆக்கங்கள், தமிழிலக்கியத்தை மேலும் வளம்படுத்தவனவாகும். இவரது வாலி என்னும் ஆய்வு நூல், தமிழிலக்கியத் திறனாய்வில் புதிய பரிமாணத்தைத் தோற்றுவித்ததாக மதிக்கப்படுகிறது.

நயத்தகு இலக்கியக் காட்சிகளைத் தெரிந்தெடுத்து இவர் இலக்கியத் தேறலை உருவாக்கியுள்ளார். இத்தொகுதியில் சங்க இலக்கியம் முதல் தற்காலத் திரைப்

பட இலக்கியக் காட்சிகள் வரை இடம்பெற்றுள்ளன. இக்காட்சிகளைத் தனது இலக்கியத் திறனால் புடமிட்டுக் கற்போர் எளிதில் நயக்க அமைத்துள்ளார். இவரது இம் முயற்சி தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்க்கும், ஆய்வாளர்க்கும் பெருவிருந்தாய் அமையும், என்பதில் சந்தேகமில்லை.

வாலி என்னும் இவரது ஆய்வு நூல் போன்று, இலக்கியத் தேறல் என்னும் இத்தொகுதி நூலும், உயர்நிலை இலக்கிய மாணவருக்குச் சிறந்த பாட நூலாகப் பயன்படும் தகுதியுள்ளது. இந்நூல் தரும் இலக்கிய இன்பம் சிந்தனை, சொல், செயல், எல்லாம் வியாபித்து நின்று கற்போருக்கும், சமூகத்துக்கும் நற்பலன் நல்தம் என்பதால் அகனங்கன் அவர்கள் தமிழ் பேசும் மக்களின் நன்றிக்கு உரியவராவார் என்பதில், இந் நூலைக் கற்றுணர்வோரிடம் கருத்து வேறுபாடு இருக்காது என்பது எனது பணிவான கருத்து.

R. S. நடராசா, M. A.,
Dip-in-Ed., S. L. E. A. S.

கோப்பாய்.
1-7-1988

உப அதிபர்,
பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை.

அணிந்துரை

“வித்யாபூஷணம்” நா. சுப்பிரமணியன். M. A. Ph. D
(விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்.)

கலை இலக்கியம் என்பவற்றின் இன்றியமையாத பண்பு, அநுபவத்தைத் தொற்றவைத்தல் ஆகும். இந்த அநுபவம் ஒரு குறித்த காலச் சூழலின் எல்லைக்குட்பட்ட தாயின், அதைத் தரும் கலை இலக்கியங்கள் குறித்த அக் காலத்தோடு பயில் நிலையை இழந்து விடுகின்றன. கால எல்லை கடந்த அநுபவத்தை நல்குவன, நிலையான வாழ்வு பெற்றுவிடுகின்றன. இவ்வாறு நிலைத்த வாழ்வு பெற்ற கலை இலக்கிய ஆக்கங்கள் அவை பரிலப்படும் ஒவ்வொரு காலத்திலும் அவ்வக் காலச் சூழலின் தேவைகட்கேற்ப “நிகழ்கால அர்த்தங்களை”ப் பெற்றுக் கொள்கின்றன. நிகழ்கால உணர்வோட்டங்களுக்குப் புதிய பரிமாணங்களைத் தரும், அநுபவக் களஞ்சியங்கள் ஆகிவிடுகின்றன. இத்தகையவற்றைச் சுவைத்தல், நெகிழ்த்தல் ஆராய்தல் என்னும் செயற்பாடுகளினூடாகவே கலை இலக்கியக் கொள்கை திறனாய்வுகள், வரலாறுகள் என்பன உருப்பெறுகின்றன. எனவே, இவ்வகையில் ஒரு சுவைதேர் முயற்சியாகவும், ஆய்வுச் செயற்பாடாகவும் அமைவதே அகாங்கன் (நா. தர்மராஜா) அவர்களின் இந்த இலக்கியத் தேறல், தேறல் என்பது தேன் எனப் பொருள்படும். இலக்கியங்கள் என்ற மலர் களிலிருந்து பெறப்பட்ட தேன் இது, திரட்டித் தந்த தேன் வண்டாக அமைபவர் அகாங்கன். பண்டைக்கால இடைக்கால, தற்கால, இலக்கிய மலர்களில் தாம் சுவைத்தவற்றையும், நுணுகி நோக்கியவற்றையும் இந் நூலில் வடித்துத் தந்துள்ளார்.

அகாங்கன் அவர்கள் கலை இலக்கிய வளம்மிக்க வன்னி மண்ணின் மைத்தன்; புராணபடனம், சோதிடம், மருத் துவம், நாட்டார் கலைகள் முதலியவற்றால் வளப்படுத்தப்

பட்ட அச்சூழலிற் பயின்றவர். இச் சூழல் அவர் ஒரு படைப்பாளியாகவும், சுவைதேர் சிந்தனையாளாகவும் உருவாக வித்திட்டது. பல்கலைக் கழகத்தில் அறிவியல் பயில வந்த அவரை, அச்சூழலும், சிரித்திரன், சுடர், சோதிட மலர், போன்ற சஞ்சிகைகள், வீரகேசரி, தினகரன், ஈழ நாடு, ஈழமுரசு, முரசொலி முதலிய பத்திரிகைக் களங்களும் சமகாலத்திலே கவனிப்பைப் பெறத்தக்க ஒரு இலக்கியகாரகை உருவாக்கின. அவர் மேற்கொண்ட ஆசிரியப் பணி—ஆசிரியப் பயில்நிலைச் சூழல்கள், அவரது இவ்வுருவாக்கத்துக்கு உந்து சக்தியாயின. இன்று அவர் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர், பண்பாட்டு நோக்கினர், ஆகிய இரு சாராரதும் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகத் திகழத் தொடங்கியுள்ளார். கடந்த ஆண்டில் வெளிவந்த இவரது வரலி என்ற ஆய்வு நூல் இவரது இலக்கிய அணுகு முறையின் ஒரு வெட்டு முகம். இந்த இலக்கியத் தேறல் அச்சிந்தனையின் இன்னொரு பிரசவம்.

இன்று எம்மத்தியில் திகழும் இலக்கிய நோக்கு நிலைகளை, முக்கியமானவற்றை மூவகைப்படுத்தலாம். சமகால இலக்கியங்களை மட்டுமே பயின்று, அவை மட்டுமே இலக்கியம் எனக் கொண்டு, பண்டைய, இடைக்கால ஆக்கங்களை அலட்சியம் செய்யும் நிலை முதலாவது வகை. சமகால, பண்டைய, இடைக்கால இலக்கியங்கள் யாவற்றையுமே பயின்று சுவைத்துச் சுவைக்க வைக்கவும், ஆராயவும் முயல்வது இரண்டாவது வகை. பண்டைய, இடைக்கால, இலக்கியங்களை மட்டுமே பயில்வதோடு அவற்றைப் ‘பூஜை’ மனப்பான்மையுடன் அணுகுவது மூன்றாவது வகை, இவற்றில் இரண்டாவது வகை சார்ந்த நோக்குநிலையே பண்பாட்டு வரலாற்று நோக்கில் பொருத்தமானதும் அவசியமானதும் ஆகும். இந்த இரண்டாவது வகை சார்ந்தவர்களாக எம்மத்தியில் உள்ள சிலரில் நமது கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ளவர்களுள் ஒருவர் அகாங்கன் அவர்கள். மேற்கூட்டிய எல்லா வகை இலக்கியங்களையும் பயின்று சுவைத்து, எம்மையும் சுவைக்க வைக்க முயல்பவ

ராகவும், தமது அறிவுக்கும், அநுபவத்துக்குத் தவறு எனத் தெரிந்தவற்றைக் “குற்றம் குற்றமே” எனச் சுட்டிக் காட்டத் தயங்காத தன்னம்பிக்கையும் துணியும் மிக்கவராகவும் இவர் திகழ்கிறார். இவ்வகைச் செயற்பாடுகளின் வெளிப்பாடுகளே “இலக்கியத் தேறல்” களாகியுள்ளன.

முதலாவதாக அமையும் “காட்சியும் மாட்சியும்” என்ற கட்டுரை கவிஞனது பார்வை சாதாரண மனிதப் பார்வையினின்று எவ்வகையில் வேறுபாடுடையதாகிறது என்பதைப் புறநானூற்றுப் புலவர்கள், சேக்கிழார், கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார், கடவுண்மா முனிவர் ஆகியோரது சில பாடல்களைச் சான்றுகளாகக் கொண்டு எடுத்துக்காட்டுவது.

“அஃறிணையும் அகத்தினையும்” என்ற கட்டுரையிலே தமிழரின் அகத்தினையிலக்கியங்களின் சுவையான காட்சிகள் மீள் பார்வைக்கு வருகின்றன. நெஞ்சை அள்ளும் சிலப் பதிகாரத்தில் கண்ணகி, மாதவி, பாண்டிமாதேவி ஆகிய மூவரும் பொருந்தி நின்ற கற்பு நெறிகளை ஆராய்வதோடு, வள்ளுவர் எப்படி இளங்கோ அடிகளுக்கு வழிகாட்டியாக அமைகிறார் என்பதை நிறுவுகிறது, மூவகைக் கற்பு என்ற கட்டுரை. ஒரு கவிஞனது ஆக்கம், அடுத்து வரும் கவிஞனது ஆக்கத்தில் எத்தகைய ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துகின்றது, என்பதைக் காட்டும் வகையிற் சேக்கிழாரையும், கம்பரையும் ஒப்பு நோக்குவது அடிச்சுவடுகள் என்ற கட்டுரை. மனுநீதிச் சோழன் தருமந்தன் வழிச்செல்ல ஆற்றிய முறைமையைச் சேக்கிழாராடாக எடுத்துக் காட்டுவது மனு நெறி என்ற கட்டுரை. கம்பன் காட்டும் நாட்டு வளத்தையும். பாரத இதிகாசத்தில் (வில்லிபுத்தூரருடாகப்) புலப்படுத்தப்படும் பாரத நாட்டின் தர்ம நிலைகளைப் பற்றியும் பேசுவன கம்பன் காட்டும் வளம், பாரத தர்மம் என்ற தலைப்புக்களிலான கட்டுரைகள், கம்பர். கச்சியப்பர், வில்லிபுத்தூரர் ஆகிய மூவரும் தம் ஆக்கங்களிற் காட்டிய தூதுகளை ஒப்பு நோக்கி அவை மூன்றுமே சமரச நாட்டமற்ற -- யுத்த தந்திர மயற்சிகள் என நிறுவுவது சமரச

நாட்டமற்ற சமாதானத் தூதுகள் என்ற கட்டுரை. பரஞ்சோதி முனிவரது திருவிளையாடற் புராணத்தில் ஒரு பாத் திரமாகவுள்ள நக்கீரரின் பாத்திரப் பண்பை ஆராய்வது நக்கீரர் ஒரு விதண்டாவாதி என்ற கட்டுரை. தமிழிலக்கியங்கள் சிலவற்றில் காணப்படும் விருந்துச் செய்திகளைச் சுவைபட எடுத்துக் காட்டுகிறது உப்பிட்டவரை, என்ற கட்டுரை. பாரதியும் பாரதமும் என்ற கட்டுரை, பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம் பற்றிய பார்வையாகும். திரைப் பாடல்களில் மரபிலக்கியச் செழுமை என்ற கட்டுரையிலே சமகாலத் திரைப் பாடல்கள் பலவற்றுக்கான ஊற்றுக் கண்கள் கண்டு காட்டப்படுகின்றன.

மேற்படி கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நோக்கும்போது, சங்க இலக்கியங்கள் முதல் இன்றைய திரைப் பாடல்கள் வரை விரிந்துள்ள அகாங்கனது பார்வைப் பரப்பின் வளம் புலப்படுகிறது. சிலவற்றில் அவர் சுவை தேர்கிறார்; சிலவற்றில் அவர் நுணுகி நோக்குகிறார். சுவைதேர்தல் என்ற வகையில் அமைந்த கட்டுரைகள் இலக்கியப் பயிற்சியில் ஈடுபட விழைவோர்க்கு அருட்டுணர்வு நல்க வல்லன. நுணுகி நோக்கும் வகையில் அமைந்த கட்டுரைகள் இலக்கியத் திறனாய்வு நோக்கினர்க்கு நல்விருந்தாவன. இவற்றுட் சில, சமகாலச் சூழலுக்கேற்ப திகழ்கால அர்த்தம் கொண்டன. குறிப்பாக, சமரச நாட்டமற்ற சமாதானத் தூதுகள் என்ற கட்டுரை கடந்த சில ஆண்டுகளில் ஈழத் தமிழர் தம் தலைநிலையை நிர்ணயிக்கும் நோக்கில் நடைபெற்றுவந்த தூதுகளின் உணர்வுச் சூழலில் எழுதப்பட்டது. இதனால் சமகால வாசகர் மனதைப் பெரிதும் ஈர்த்தது. கம்பன் காட்டும் வளம், பாரதியும் பாரதமும் ஆகிய கட்டுரைகளும் நிகழ்கால அர்த்தங் கொண்டவைகளே.

நக்கீரர் ஒரு விதண்டாவாதி என்ற கட்டுரை, இந்தக் கட்டுரைத் தொகுதியின் தகுதியை நன்கு உயர்த்தி நிற்கும் ஒரு ஆக்கமாகும். நக்கீரன் என்ற புலவன் தமிழ் மரபிலே “நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே”

எனக் கூறும் துணிவுடைத் திறனாய்வாளனாகக் கருதப்படுபவன். “நக்கீரப் பார்வை” என்ற தொடரும், கீரன் எனப் பெயர் புனைந்துவரும் மரபும், தமிழுலகம் அறிந்ததே. இவ்வாறு கணிக்கப்பட்டு வந்த நக்கீரன் ஒரு திறனாய்வாளன் அல்ல, விதண்டாவாதியே என்பதைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் நிறுவுவதாக இந்தக் கட்டுரை அமைகிறது. நக்கீரர் தொடர்பாக இத்தகைய திறனாய்வுப் பார்வை இருபதாண்டுகட்கு முன், இலங்கைப் பல்கலைக் கழக வடமொழித் துறை விரிவுரையாளராகத் திகழ்ந்த திரு. கோ. சுந்தரமூர்த்தி என்பவரால் முன்வைக்கப்பட்டது. (“வழுஉச் சொல் என்ப தறிகிலன்” இளங்குறிப் பேராசன 1966) அதன்பின் அகலங்கனது இக்கட்டுரையில் தான் நக்கீரர் இவ்வாறு பார்க்கப்படுகிறார். விடய அறிமுகம், வாதங்களை முன்வைக்கும் முறைமை, நக்கீரர் விதண்டாவாத நோக்கிலேயே செயற்பட்டவர் என நிறுவும் பாங்கு என்பவற்றிலே அகலங்கனின் சேந்தனைத் தெளிவு, செயல்திறன் என்பன நன்கு புலப்படுகின்றன. இதிலே புலப்படுத்திய அணுகுமுறையை அவர் தொடர்ந்து மேற்கொண்டால் நமது தலைமுறையில் ஒரு சாதனையாளராக அவர் வளரலாம் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

மேற்குறித்த கட்டுரை தவிர்ந்த ஏனைய கட்டுரைகளில், அடிக்கவடுகள், மூவகைக் கற்பு, திரைப்பாடல்களில் மரபிலக்கியச் செழுமை, என்பன குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய தரத்தில் அமைந்துள்ளன. ஒப்புநோக்கு அணுகு முறையில் இலக்கிய எண்ணக்கருக்களின் ஊற்றுக் கண்களையும், மரபோட்டத்தையும் இனங்காணும் முயற்சிகளான இவை தமிழிலக்கிய வரலாற்றுப் போக்கிற் கவனம் செலுத்துபவர்களுக்கு மிகுபலன் தருவன,

ஏனைய கட்டுரைகள் அடுத்த தரத்தின. அவற்றின் உள்ளடக்கங்கள் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பலராலும் எழுதப்பட்டும், பேசப்பட்டும் வந்துள்ளவை. அகலங்கனது கைவண்ணத்தில் புதுப்பொலிவு பெறுகின்றன. ‘சராசரி

வாசகனுக்கும், தமிழ் மரபிலக்கியத் துறையில் அடியெடுத்து வைக்க முயலும் ஆரம்ப நிலையினர்க்கும் இவை பயன் தல்க வல்லன.

மேற்படி பன்னிரு கட்டுரைகளையும் தொகுக்கும் முறையில் ஓரளவு வரலாற்று முறை பேணப்பட்டுள்ளமை தெரிகிறது. இத் தொகுதி சங்க இலக்கியங்களிலே தொடங்கித் திரைப் பாடல்களில் வந்து நிறைவுறுகிறது. சங்கச் சான்றோரிலிருந்து இளங்கோ, சேக்கிழார், கம்பர், வில்லிபுத்தூரர், கச்சியப்பர், பாரதி, கண்ணதாசன் முதலிய பெரும் புலவர்கள் பலரும் இந்த வரலாற்றெல்லைக்குள் தரிசனம் பெற்றுள்ளமை இத் தொகுதியின் ஒரு தனிச் சிறப்பு எனலாம்.

நூலமைப்பில் தனிக்கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. அழகிய மேலட்டை அமைப்பு, ஈழத்தில் தமிழ் நூற்பதிப்புத்துறை அடைந்துவிட்ட பெரு வளர்ச்சியைப் பறைசாற்றி நிற்பது. இந்நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட வவுனியா முத்தமிழ்க் கலாமன்றத்தினர், வன்னித் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்திற்கு மட்டுமன்றி, ஈழத்தின் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் முழுவதற்குமே பயன்மிகு பணியாற்றியுள்ளனர். அகலங்கனது இலக்கியப் பார்வை எதிர்காலத்தில் மேலும் விரிவும் ஆழமும் பெற்று அவரை ஒரு சாதனையாளராக்க வேண்டும் என்ற ஆவலைத் தெரிவித்து இவ்வுரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

விரிவுரையாளர்,

கலாநிதி. நா. சுப்பிரமணியன்

தமிழ்த்துறை,

01-7-1988

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

முன்னுரை

தனக்குத் தெரிந்த உலகப் புலவர்களிலே, 'கம்பனைப் போல், வள்ளுவர்போல் இளங்கோவைப்போல்' பூமியிலே எங்குமே, யாருமே பிறந்ததில்லை என்று உறுதியாகக் கூறுகிறார் மகாகவி பாரதியார்.

புலவர்களிலே முதல் மூன்று இடங்களையும் தமிழ்ப் புலவர்களுக்குக் கொடுத்து அது "உண்மை வெறும் புகழ்க்கியில்லை" என்று பாடிய பாரதியார், மொழிகளைப் பற்றிக் கூறும்போது "தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவது எங்கும் காணோம்" என்று பாடுகிறார். ஏனே மொழிகளுக்குத் தமிழ்மொழியோடு போட்டியிடும் தகுதிகூட இல்லைப் போலும். இரண்டாம், மூன்றாம், இடங்கள் கூட எந்த மொழிக்கும் பாரதியால் வழங்கப்படவில்லை.

அத்தகைய பெருமைபெற்ற, இலக்கிய இலக்கணச் செழுமை பெற்ற, தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் நாங்கள். பாற் கடலிலே வாழும் மீன் போல அகத்தங்களிலேயே அதிக நாட்டங் கொள்கிறோம். தாமரையோடு கூடப் பிறந்த தவனையின் நிலையில், இலக்கியத் தேனின் இனிமையை அறியா மண்கேங்களாக வாழ்கின்றோம். பாற்கலனில் இருக்கும் பூயைப் போல கரப்பொத்தான் பூச்சியிலே கண்வைத்துக் காத்திருக்கிறோம்.

மனம் என்னும் மதயானையை அறிவு என்னும் அங்குசத்தால் அடக்கி வழிநடாத்த வேண்டும். இல்லையேல் அது அழிவுகளைச் செய்யவே முயலும். மனத்தை அதன் போக்கில் செல்லவிடாது தீமையான வழிகளைத் தவிர்த்து நல்ல வழியிலே செல்லவிடுவதுதான் அறிவின் வேலை.

சென்ற இடத்தால் செலவிடாது தீதுஒரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு. (குறள்)

மனத்தைச் செம்மைப்படுத்தக் கூடிய சிந்தனைச் செழுமைமிக்க, இலக்கியக் கருவூலங் கொண்ட மொழி எமது தமிழ் மொழி. போதனைகள் மூலமும் கதாபாத்திரங்கள் மூலமான சாதனைகள் மூலமும் நல்வாழ்வுக்கு வேண்டிய மனவளத்தை வழங்கவல்ல இலக்கியச் 'செல்வம்' தமிழ் மொழியின் தனிச் சொத்து.

அந்த அழியா இலக்கியங்களைக் கற்று எமது மக்கள் நிறை மனிதராக, எல்லோருக்கும் பயன்படுபவராக வாழ வேண்டுமென்பது எனது அவா. இந்தக் கல்வியை இன்றைய கல்வித் திட்டம் வழங்கவில்லை. அதனால் இப்பொறுப்பு தமிழ்கற்ற சான்றோரிடமே இன்றைய நிலையில் விடப்பட்டுள்ளது.

தமிழைக் கற்றவர்கள் அந்த இன்பத்தைத் தமக்கே ஏகபோக உரிமையாக்கிக் கொள்ளாமல், அதை மற்றையோருக்கும் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும். இலக்கிய நூல்களை எழுதி மக்களை நல்லுணர்வு பெறச் செய்ய வேண்டும். தமிழின் முதிசச் சொத்தான இலக்கியம், எல்லாத் தமிழருக்கும் கிடைக்க வேண்டும். இன்று தமிழுணர்வு வளர்ச்சியடைந்த அளவு தமிழறிவு வளர்ச்சியடையாதது மிகவும் வேதனைக்குரியது.

கற்றவர்கள், மற்றவர்களை வழிநடாத்த வேண்டும். ஆனால் கற்றவர்களே தடம்புரளும் இன்றைய உலகில் இது பொருத்தமானதா? கற்றவர்கள் மனத்தை வளம்படுத்தும் கல்வியைக் கற்காததால், தாழும் தடம்புரண்டு, சமூகத்தையும் தடம்புரளச் செய்கின்ற நிலையே இன்று உண்டு.

வெள்ளத் தனையது மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனையது உயர்வு.

ஒருவனது உயர்வுக்கு அவனது உள்ளமே காரணம், என்கிறார் வள்ளுவர். "மனத்துக் கண் மாசிலன் ஆதல் அறம்", அதனால் மனத்தை வளம்படுத்தும் கல்வி எல்

லோருக்கும் வேண்டியதே. இக்கல்வியை அழகியற் கலைகள் மூலம் வழங்குவது சுலபமானது. இன்ப உணர்வுகளோடு இலக்கியங் கற்பவர்கள் இலகுவாக மனவளத்தைப் பெற்று விடுகிறார்கள்.

இந்தச் சிந்தனையின் அடிப்படையில் நான் பத்திரிகைகளில் எழுதிய கட்டுரைகளில் பத்துக் கட்டுரைகளையும், இலங்கை வாடுலியில் ஆற்றிய எனது கன்னிப் பேச்சையும், இத்தொகுப்புக்கென எழுதிய ஒரு கட்டுரையையும் சேர்த்து, பன்னிரண்டு கட்டுரைகளைத் தொகுத்து, இலக்கியத் தேரல் என்ற பெயரில் நூலாக்கி உங்கள் கைகளில் தந்திருக்கின்றேன்.

தமிழிலக்கிய ஆர்வலர்களை மனதில் கொண்டும், ஆய்வாளர்களை மனத்தில் கொண்டும் நான் கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக எழுதிய கட்டுரைகளில் சில இவை. மிக இலகுவான, எளிய நடையில், எல்லோருக்கும் விளங்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் பத்திரிகைகளில் எழுதினேன். அவை அப்படியே இலகுவான நடையிலேயே நூலிலும் உள்ளன. இவைகளை வெளியிட்ட வீரகேசரி. தினகரன். ஈழநாடு. ஈழமுரசு. முரசொலி ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கு என் நன்றிகள்.

யாழ். பல்கலைக்கழக தமிழ்த் துறை விரிவுரையாளர் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்களும், பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை உப அதிபர் திரு. R. S. நடராசா M.A. அவர்களும். புலவர் ஈழத்துச் சிவானந்தன் அவர்களும் எனது கையெழுத்துப் பிரதியை வாசித்து. ஆலோசனைகளும், அறிவுரைகளும் வழங்கி என்னை மிகவும் உற்சாகப்படுத்தினர். அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள் உரியன.

வவுனியா (தெ. த. பி.) உதவி அரசாங்க அதிபர், திரு. க. ஐயம்பிள்ளை அவர்கள் எனது இந்நூல் ஆக்கத்தில் பெரும் பங்குகொண்டு, ஆலோசனை, அறிவுரை, மற்றும்

ஆக்கபூர்வமான உதவிகளுள் செய்து, என்னை ஊக்குவித்து வாழ்த்துரையும் வழங்கியுள்ளார்.

வவுனியா (தெ. த. பி.) கூட்டுறவுச் சங்கத் தலைவர் திரு. S. ஞானப்பிரகாசம் அவர்கள் எனது இந் நூலாக்க முயற்சிக்குப் பெரும் உற்சாகங் கொடுத்து நம்பிக்கையூட்டினார். இவர்களின் தூண்டுதல்கள் இந்நூலை இவ்வளவு விரைவில் வெளிக் கொணரப் பெரிதும் உதவின. இவர்களுக்கு என் நன்றிகள் என்றும் உரியன.

இந்நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கி, நூலை அலங்கரித்த, வவுனியா அரசாங்க அதிபர் திரு. கே. சி. லோகேஸ்வரன் அவர்களுக்கும், பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை அதிபர் திரு. ந. கனகேஸ்வரன் அவர்களுக்கும், அணிந்துரையால் நூலை அணிசெய்த கலாநிதி. நா. சுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கும், அறிமுக உரை எழுதிய பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை உப அதிபர். திரு. R. S. நடராசா அவர்களுக்கும் என் அன்பு நன்றிகள்.

இந்நூலை வெளியிடும் வவுனியா முத்தமிழ்க் கலாமன்றத்திற்கும், சிறப்பாக அதன் தலைவர் திரு. ச. அருளானந்தம், செயலாளர் திரு. P. மாணிக்கவாசகம் ஆகியோர்க்கும், நல்ல முறையில் இந்நூலை அச்சுப் பதிவு செய்துத்த, நல்லூர், உமா அச்சு ஊழியர்களுக்கும் அதன் அதிபர் திரு. அ. கதிர்காமநாதன் அவர்களுக்கும், அட்டையை அழகான முறையில் அமைத்துத் தந்த திரு. தவம், ஒலியர் மூர்த்தி, திரு. எஸ். யோகரட்ணம் (ராதேயன்), விஜயா அச்சுத்தினர் ஆகியோர்க்கும் என் நன்றிகள்.

இந்நூலின் அட்டையின் பின்புறத்தையும், என்னுள்ளத்தின் உட்புறத்தையும், தன் கருத்துக்களால் அலங்கரிக்கும், சிறித்திரன் ஆசிரியர் திரு. சி. சிவஞானசுந்தரம் அவர்களுக்கும், எனக்கு சகல உதவிகளுள் செய்து தந்த நண்பன் திரு. செ. சண்முகநாதன் அவர்களுக்கும்,

மற்றும் உதவிகள் செய்த நண்பர்கள் திரு. சு. முரளிதரன், திரு. மு. திருநாவுக்கரசு, திரு. இ. ஓங்காரமூர்த்தி ஆகியோர்க்கும், இந் நூலை வாசித்து என்னைமேலும் உற்சாகப்படுத்தப் போகின்ற எல்லா இலக்கியஇதயங்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

எனது இலக்கிய முயற்சிகளை நூல் வடிவில் வெளியிடுவதில், என்னிலும் பார்க்க அதிக ஆர்வங்கொண்ட என் உடன் பிறந்த சகோதரர்களின் ஒத்துழைப்பும்,

நானேயாகி என்னோடொன்றி, எல்லா வகையிலும் எனை ஊக்குவிக்கும் என் இல்லாளின் தூண்டுதலும், நூலாக்கம் எனும் முன் நிறைந்த காட்டில் வழிசமைத்து மலர் தூவி, என்னை மகிழ்ச்சியோடு, உற்சாகமாக உலா வரவிட்டு வழித் துணையாய் வரும் என் தம்பி திரு. க. குமாரகுலசிங்கம் அவர்களின் ஆதரவும், மகத்தானவை, நன்றிக்கு அப்பாற்பட்டவை.

நா. தர்மராஜா

பம்பைமடு,

வவுனியா.

6-7-1988

உங்கள்

அன்பு

அகலாங்கன்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. காட்சியும் மாட்சியும்.	1
2. அஃறிணையும் அகத்திணையும்.	10
3. மூவகைக் கற்பு.	18
4. அடிச்சுவடுகள்.	32
5. மனுநெறி.	44
6. கம்பன் காட்டும் வளம்.	56
7. பாத்த தர்மம்.	61
8. சமரச நாட்டமற்ற சமாதானத் தூதுகள்.	76
9. நக்கீரர் ஒரு விதன்பாவாதி.	86
10. உப்பிட்டவரை.....	101
11. பாரதியும் பாரதமும்.	111
12. திரைப்படல்களில் மரபிலக்கியச் செழுமை.	117

1

காட்சியும் மாட்சியும்

கவிஞன்எப்பொழுதும் மற்றவர்களில்இருந்து சற்றுவேறு பட்டவனாகவே காணப்படுகின்றான். கவிஞன் தான் காணுங் காட்சிகளில் எல்லாம், ஏதாவது ஒரு அர்த்தத்தைக் காண்பதற்கேமுயல்கிறான். அல்லது காட்சிகள் எல்லாம் அவனுக்கு ஏதாவது அர்த்தங்களைச் சொல்லுவனபோலவே இருக்கும்.

அதற்குக் காரணம் அவனது நோக்கு கூர்மையாக இருப்பதும், சிந்தனை கற்பனை வளமுடையதாக இருப்பதும் தான் என்று சாதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

கவிஞர்களின் தனிப் பாடல்களைப் பொறுத்த வரை, ஒரு காட்சி அல்லது அநுபவம் அப்போதைய அவர்கள் மனநிலைக் கேற்றபொருளோடு கவிதையாகின்றது. ஆனால் காவியங்களிலோ அல்லது வேறு வகைப் பிரபந்தங்களிலோ அவற்றின் தேவைக்கேற்ப அவர்களது சிந்தனையில் அர்த்தங்கள் தொனிக்கின்றன.

புறநாலாற்றுக் காட்சிகள்.

உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் என்ற புலவர் வேள்ஆய் அண்டிரனைப் புகழ்ந்து பாடும் ஒரு பாடல் புறநாலாற்றிலே வருகின்றது. இப் பாடல் ஒரு காட்சியை வியந்து அரங்கேற்றுகழ்ந்து பாடுவதாக அமைந்திருக்கின்றது.

ஆய் அண்டிரனின் நாடு மலை சூழ்ந்த காட்டுப் பிரதேசம். அவனது நாட்டின் பெருஞ் செல்வம் யானைகளே. ஏராளமான யானைகள் அவனது காட்டிலே வசித்து வந்தன.

அவனைப் புகழ்ந்து பாடிவரும் புலவர்களுக்குப் பரிசு வாக யானைகளையும் அவன் கொடுப்பது வழக்கம்.

புலவர் முடமோசியார் காட்டு வழியிலே செல்லும் போது அங்கே ஏராளமான யானைகள் நிற்பதைக் காண்கின்றார். ஆய் அண்டிரனின் கொடைச் சிறப்பை நன்கு அறிந்த வரான அப்புலவருக்கு அந்தக் காட்சி ஒரு விசித்திரமான கற்பனையை உண்டுபண்ணுகிறது.

இந்தக் காடு வேள் ஆய் அண்டிரனிடஞ் சென்று அவனைப் புகழ்ந்து பாடித்தான் இத்தனை யானைகளைப் பரிசாகப் பெற்றதோ என்ற கற்பனைதான் அது.

மழைக்கணஞ் சேக்கு மாமலைக் கிழவன்
வழைப்பூங் கன்னி வாய்வா ளண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ
கவிநாமிக வுடைய இக் கவின்பெறு காடே.

இயற்கையாக காட்டில்நிற்கும் யானை, புலவரின் கற்பனையில் எப்படி ஒரு சித்தனையைத் தூண்டியுள்ளது பாருங்கள்.

இதேபோன்று புறநானூற்றிலேஇன்னொருகாட்சி புலவர் கபிலரது கற்பனையில் வளம் பெறுகிறது. பாரி வள்ளனின் உயிருக்குயிரான நண்பராக இருந்தவர் கபிலர். பாரியைச் சூழ்ச்சியினால் வீழ்ச்சியுறச் செய்கின்றனர் முடியுடை மூவேந்தர்.

பாரி அரசாண்ட பறம்புமலை மூவேந்தரின் படையெடுப்பு பாஸ்கைப்பற்றப்பட்டு, பாரி மன்னனும் கொல்லப்படுகிறான்.

பாரியின் பிள்ளைகளான அங்கவை, சங்கவை என்ற இரு கன்னிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு தப்பிச்செல்கிறார் கபிலர். பாரியின் பிரிவு தாங்காமல் வடக்கிருந்து உயிர் நீக்கக் கருதிய

கபிலர், பாரியின் பிள்ளைகளின் திருமணத்துக்காகக் காத்திருந்தார்.

விச்சிக்கோ என்ற மன்னனுக்கு பாரியின் பிள்ளைகளை மணம்முடித்து வைப்பதற்காக அழைத்துச் சென்றார் கபிலர். அவர்களை அரசனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறார். கபிலர் அறிமுகப்படுத்தும் அழகு ரசிக்கத்தக்க கற்பனையாக அமைகிறது.

பாரி முல்லைக் கொடிக்குத் தேரீந்த கொடைச் சிறப்பு அக்காலத்தில் பெரும் புகழாகக் கொள்ளப்பட்டது.

தனது இராச்சியத்தில் ஒரு முல்லைக் கொடிகூட கொழு கொம்பின்றி, ஆதரவின்றி அல்லல்படக்கூடாதே என்ற அரும் பெரும் நோக்கில், தான் ஊர்ந்துவந்த தேரை அந்த முல்லைக் கொடிக்கு ஆதரவாக, கொழுகொம்பாக நிறுத்திவிட்டு, தால்நடையாகப் பறம்புமலைக்கு வந்து சேர்ந்தான் பாரி.

துயரைக் கண்டவுடனேயே துடைத்தெறியும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட அவனது பரிவுணர்ச்சி மிகவும் போற்றத்தக்கதே.

இயல்பாகவே தனக்குரிய கொழுகொம்பைத் தேடிப் படரும் முல்லைக் கொடியின் மேலேயே அரசனுக்கு இவ்வளவு கருணை, இரக்கம் அக்கறை, அனுதாபம் இருந்திருக்குமானால், அவனிலேயே தங்கியிருக்கின்ற குடிமக்களின் குறைகளைக்களைவதில் அவனது அக்கறை எப்படி இருந்திருக்கும் என்பதை எடுத்துக் காட்டும் சிறப்புடையது இந்த முல்லைக்குத் தேரீந்த கொடை.

விச்சிக்கோவிடம் கபிலர் கூறுகிறார், சாதாரணமாக எல்லா அரசர்களும் தன்னைப் புகழ்ந்து பாடும் புலவர்களுக்குத்தான் பரிசு கொடுப்பார்கள். ஆனால் பாரியோ அதற்கு விதிவிலக்கானவன்.

தன்னைப் புகழ்ந்து பாடாத முல்லைக் கொடிக்குக்கூட நெடுந்தேரைக் கொள்க எனக் கொடுத்த பெருங் கொடை உள்ளன். அவனது மக்களே இவர்கள் என்று அறிமுகப்படுத்துகிறார் புலவர் கபிலர்.

இவரே,

பூத்தலை அருஅப் புன்கொடி முல்லை

நாத்தழும்பு இருப்பப் பாடா தாயினும்

கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்களாக் கொடுத்த

பரந்தோங்கு சிறப்பின் பாரிமகளிர்.

.....

பாரி முல்லைக்குத் தேரீந்ததை கபிலரின் கவியுள்ளங் காணுங் கற்பனையே இது. தொடர்ந்து பூத்துக் கொண்டே இருக்கும் முல்லைக்கொடி, பாரி மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடவே இல்லை. அப்படித் தன்னைப் பாடாத முல்லைக்கும், சுழல்கின்ற மணிகள் பூட்டிய உயரமான தேரைக் கொடுத்த சிறப்புடையவன் பாரி, இவர்கள் அவரின் மகளிரே.

கபிலரின் கவியுள்ளங் கண்ட அற்புதமான கற்பனை அழகான பாடலாகியிருக்கிறது.

உதிருகின்ற பிட்டு

பாலியாறு ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்த ஆற்றிலே மீன்கள் ஆரோடுந் திசைக்கு எதிர்த்திசையில் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. சாதாரணமாக மீன்கள் எப்போதும் நீர் ஓடுந் திசைக்கு எதிர்த் திசையில் தான் ஓடும்:

இந்தக் காட்சியைக் காணுகிறார் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார். தான் பாடத் தொடங்கி இருக்கும் கந்தபுராணத்தில் இந்தக் காட்சியைச் சேர்க்க வேண்டுமென்ற நோக்கிலே பார்க்கிறார்.

புராணக் கதைக்கேற்ப புராணக் கதைகளை உவமை யாக்கிச் சொல்ல விரும்புகிறது அவரது மனம்.

வைகையாற்றிலே திருஞானசம்பந்தர் இட்ட ஏடு எதிரே றிச் சென்றதுபோல இருக்கிறதாம்மீன்கள் எதிர்ஏறும்காட்சி.

பாண்டிய நாட்டிலே கூன்பாண்டிய மன்னனின் முன்னிலையில் சமண சமயத்தாரோடு அனல்வர்தம், புனல்வர்தம்

நடாத்திய திருஞானசம்பந்தர், புனல்வாதமாக “வாழ்க அந்தணர்” எனத் தொடங்குந் தேவாரத்தை ஏட்டிலே எழுதி வைகை யாற்றிலே இட, அவ்வேடு எதிரேறிச் சென்றது. சமணரின் ஏடு ஆற்றோடு அள்ளுண்டு சென்றது. கூன்பாண்டியனின் கூன் நிமிர்ந்து நின்றசீர் நெடுமாறனுயினான்,

இது திருஞானசம்பந்தரின் கதையில் வரும் நிகழ்ச்சி.

கச்சியப்பருக்கு பாலியாற்றில் மீன்கள் எதிரேறிச் செல்வதைச் சொல்வதற்கு திருஞானசம்பந்தரின் கதை கிடைத்ததோடு திருப்தி ஏற்படவில்லை.

வைகை ஆறு பற்றிச் சொல்லவும் ஆசை ஏற்படுகிறது. அந்த வைகைதான் சிவபெருமான் மண்குமந்து அணை கட்டிய பெருமைபெற்ற வைகை. அந்தக் கதையையும் சொல்லிவிடுகிறார் அழகாக,

உதிருகின்ற சிறுநுண்டிகொண் டொலிபுனல் சடைமேல்
மதுரை நாயகன் மண்குமந் திட்டமா நதியில்
முதிரும் முத்தமிழ் விரகர்தம் ஏடுஎன மொய்ம்மீன்
எதிர்பு குந்திடப் போவது பாலியாம் ஆறு.

மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கக் கொண்டுபோன நாற்பத்தி ஒன்பது கோடி பொன்னையும் குருந்த மர நிழலிலே இருந்த குருவிடம் கொடுத்து அவருக்கு அடிமை பூண்டதும், பின்னால் குதிரைகள் பாண்டி நாட்டுக்கு வந்ததும், அன்றே இரவோடிருவாக பரிகள் யாவும் நரிகளானதும், அதனால் கோபங்கொண்ட அரிமர்த்தன பாண்டியன், மாணிக்கவாசகரைத் தண்டித்ததும், இறைவன் தமது அடுத்த திருவிளையாடலை ஆற்றுவதற்காக வைகையைப் பெருக்கெடுக்கச் செய்ததும், ‘மாணிக்கவாசகரின் கதையில் வரும் சம்பவங்களாகும்.

பெருகிய வைகையை அணைகட்டப் பங்கு பிரிக்கப்பட்டது, கணவனோ, பிள்ளையோ இல்லாத ஒரு நரை முதாட்டிக்கு, செம்மனச் செல்வி என அழைக்கப்பட்ட வந்திக்கும் பங்கு கொடுக்கப்பட்டது

அடைப்பதற்கு ஆளின்றி ஆண்டவனிடம் முறையிட-
டாள் கிழவி. இறைவனே கூலியாளாக கூடையும், மண்
வெட்டியும் கொண்டு வந்தார், இது அறிந்த கதைதான்.

பிட்டு விற்றுச் சீவியஞ் செய்யும் அந்தக் கிழவியிடம்,
கூலியாளாக வந்தார் சிவபெருமான், கூலி பேசப்பட்டது.
சிவபெருமானே தனக்கு முற்கூலி வேண்டும் என்று பிடி-
வாதம் பிடித்தார்.

கிழவிக் கொ வசதியில்லை, ஆளைவிட்டாலும் வேறு ஆள்
கிடையாது. “மகனே! இப்பொழுது வேண்டுமானால்
இனிய பிட்டுத் தருகிறேன், சாப்பிட்டுவிட்டு வைகைக்
கரைக்கு அணைகட்டச் செல்லு, மாலையில் பிட்டுக்களை
விறற்றுப் பணம் தருகிறேன்” என்று கூறினார்.

கிழவியின் பேச்சுக்குச் செவிசாய்த்த சிவபெருமான்
‘தாயே அப்படியாயின் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்வோம். நீ
பிட்டை அவி, உதிர்ந்து போகின்ற பிட்டுக்களையெல்லாம்
எனக்குச் சாப்பிடத் தந்துவிடு, உதிராத பிட்டுக்களை நீ
விறற்று மாலையில் பணத்தைத் தா” என்று கூறினார்.

குழலிலே அவிக்கும் பிட்டுத்தான் அது என்பது கவனிக்க
வேண்டியது, சிவபெருமான் அணைகட்டச் சென்றுவிட்டார்.
கிழவி பிட்டு அவிக்கத் தொடங்கினார். அவித்த எல்லாப்
பிட்டுக்களுமே உதிர்ந்து கொண்டே வந்ததாம்.

இதனாத்தான் சிவபெருமானைப் “பிட்டுக்கு மணசுமந்த
பெருமான்” என்று சைவ சமயத்தவர்கள் அழைக்கிறார்கள்.
பிட்டு விறறுல்தானே கூலி கொடுக்கலாம். பிட்டு உதிரா-
மல் இருந்தாற் தானே விற்கலாம்.

அதனால் பிட்டை மட்டும் சாப்பிட்டுக் கூலியின்றி
மண் சுமந்து கொட்டியபடியால் இப்பெயர் வந்தது இறை-
வனுக்கு. இந்தக் கதையையும் சொல்ல வேண்டும் என்று
ஆசையில் கச்சியப்பர்,

திருகின்ற சிறுண்டுகொண்டு ஒலிபுனல் சடைமேல்
மதுவர் நாயகன் மணசுமந்து இட்ட மாநதியில்.....”

எனக் குறிப்பிடுகிறார். பாலியாற்றிலே மீன் ஓடும்
காட்சி, கவிஞருக்கு எத்தனை விடயங்களைத் தோற்றுவித்து,
பாட்டைவத் திருக்கிறது பாருங்கள்.

வையையும் கடலும்

கடவுள் மாமுனிவர் பாடிய திருவாதவூரடிகள் புராணம்
என்ற நூலில் இதே வகையாறு இன்னொரு வகையில்
சிறப்பாகப் பாடப்பட்டிருக்கிறது.

வகையாறு முற்காலத்தில் ஒரு சிறு நதியாகவே
இருந்திருக்கிறது. வகையின் நீர் பாண்டி நாட்டில் வயல்
களுக்கே அதிகம் பயன்பட்டது. அதனால் இந்த வகை
மற்ற நதிகளைப் போல கடலிலே சென்று கலப்பதில்லை.

குறைந்த அளவு நீரே ஓடுவதால், நீர் முழுவதும் விவ-
சாயத்திற்கே பயன்பட்டு விடுகிறது. இந்நதி கடலில் சென்று
கலக்காததற்கு இவைகளே காரணங்களாக இருக்க, கடவுள்
மாமுனிவரோ தனது கற்பனையில் வேறொரு காரணத்தைக்
கூறுகிறார்.

அவரது ஆத்மீகச் சிந்தனையில் மாட்சி பெறுகிறது
அக்காட்சி.

முக்கனொரு நாள்தபுய

ஐந்துமுக முன்னோன்

சோக்களருள் நன்மைபெறு

தொன்மைதிகழ் நன்னாடு

அக்கதி விடத்தை

அரனுக்கருள்வ தென்றே

மைக்கடலின் வகைலொழி

வகைவள நாடு.

பாற்கடலைத் தேவர்களும், அசுரர்களுஞ் சேர்ந்து கடைந்த
போது அங்கே முதலில் ஆலகால விஷம் தோன்றியதும். அத

னைச் சிவபெருமான் தாமே உண்டதும், உமாதேவியார் விஷத்தை வயிற்றினுள் செல்லவிடாது கழுத்தைப் பிடித்து நிறுத்தியதும், புராணக் கதை.

கழுத்திலே விஷம் நீல நிறமாகத் தங்கியிருந்ததால் சிவபெருமானுக்கு திருநீலகண்டர் என்று பெயர். கண்டம் என்றால் கழுத்து.

வையாற்றுக்கு கடல்மேல் தீராத கோபமாம். காரணம் என்னவெனில், கடல்தானே சிவபெருமானுக்கு விஷத்தைக் கொடுத்தது, அத்தகைய கொடிய கடலுடன் தான் சென்று கலப்பதில்லை என்று விரதம் பூண்டு கடலுக்குச் செல்வதில்லையாம் வையாற்று.

வையை கடலுக்குச் செல்லாததற்கு உண்மைக் காரணங்கள் வேறிருக்க கடவுள் மாமுனிவர் கற்பிக்கும் காரணம் மிகவும் சுவைமிகுந்ததாகவே இருக்கிறது.

நெய் ஆகுதி

சேக்கிழார் சுவாமிகளுக்கு ஒரு இயற்கைக் காட்சி தென்படுகிறது. வயற் குறையிலே உள்ள நீரிலே செந்தாமரை மலர்ந்திருக்கின்றது, நல்ல சிவந்த மலர். நெருப்புப் போலக் காணப்படுகிறது அவரது கண்களுக்கு.

வயல் வரம்பிலே மாமரங்கள் நிற்கின்றன. மாம்பழங்கள் பழுத்துக் கனிந்து சாறு ஒழுகுகின்றது. அந்தச் சாறு மாஇலைகளில் பட்டுச் சொட்டுச் சொட்டாகச் சிந்துகின்றது. சிந்துந் துளிகள் நெருப்புப் போலச் சிவந்த செந்தாமரை மலர்களிலே சிந்துகின்றன.

சேக்கிழார் சுவாமிகளின் பக்தி உள்ளம், அந்தக் காட்சியைக் கண்டு பரவசம் அடைகிறது; பாடல் பிறக்கிறது.

பரந்தவினாவயற் செய்ய
பங்கயமாம் பொங்கெரியில்
வரம்பில்வளர் தேமாவின்
கனிகழிந்த மதுநறுநெய்
நிரந்தரம்நீள் இலைக்கடையால்
ஒழுகுதலால் நெடிதவ்வூர்
மரங்களும் ஆகுதிவேட்குந்
தகையவென மணந்துளதால்.

நெருப்பிலே நெய்யூற்றி, அதாவது நெய்ஆகுதி சொரிந்து வேள்வி செய்வதுபோலத் தோன்றுகிறது சேக்கிழார் சுவாமிகளுக்கு இந்தக் காட்சி.

செந்தாமரை மலர் என்னும் நெருப்பில் மாம்பழச் சாறுகிய நெய் மாஇலையூடாக சிந்தப்படும் காட்சி, கனிந்த பக்தியுள்ளம்மிக்கவருக்கு வேள்வியையே நினைவுபடுத்துகிறது.

கவிஞர்களின் கண்களில் காட்சிகள் தென்பட்டு, அவை எத்தனை மாட்சிகளோடு கவிதைகளாகின்றன. கவிஞன் என்பவன் எப்பொழுதுமே ஒரு தனிப் பிறவிதான்.

(நன்றி. வீரகேசரி 4-11-1984)

2

அ.ஃறிணையும் அகத்திணையும்

நாயிடமிருந்து நன்றியையும், எறும்பிடமிருந்து சுறுசுறுப்பையும், காகத்திடமிருந்து ஒற்றுமையையும், மானிடமிருந்து மானத்தையும் மனிதன் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று மக்கள் பொதுவாகக் கூறுவர்.

இலக்கியங்களிலே மக்களுக்குச் சில கருத்துக்களைக் கூறும் போது சில சமயங்களில் நேரடியாகக் கூறுது மறைமுகமாகக் கூறும் வழக்கம் நெடுங் காலமாக இருந்து வருகின்றது.

மனிதர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளை, ஒழுக்கங்களை, பறவைகள், மிருகங்கள் மூலமாக அதாவது அஃறிணை மூலமாக உயர்திணைக்கு ஒழுக்கம்போதிக்கும் உத்திகள், தமிழ் இலக்கியங்களிலே அதிகம் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

பிற்காலத்திலும் காவியங்களிலும், தனிப் பாடல்களிலும் இந்த உத்தி கையாளப்பட்டிருப்பதைக் கவனிக்கலாம். அஃறிணைகளுக்குள் நடைபெறும் ஒரு காட்சியைக் காட்டுவதன் மூலம் உயர்திணைக்கு அந்த ஒழுக்கத்தை விளக்குவது வெகு இலகுவான காரியம் என்று கூறலாம்.

திருமணம், குடும்ப வாழ்வு என்ற கட்டுப்பாடுகள் இல்லாத மிருகங்கள், பறவைகள் என்பன மனிதர்கள்போல காதல் வாழ்க்கை, குடும்ப வாழ்க்கையும் வாழ்வதுண்டு.

அந்தக் காட்சியைக் காட்டி ஆற்றிவு படைத்த நாம் இதைவிடச் சிறப்பாக அல்லவா வாழவேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்துவது இதன் நோக்கமாக இருக்கலாம்.

மானின் காதல் வாழ்க்கை

இது ஒரு சங்க காலப் பாடற் காட்சி. மிகுந்த வெய்யிலிலே வாடி, நீர்தேடி ஓடி, ஒரு பிணை மானும் அதன் துணைமானும் பல இடங்களிலும் அலைந்து திரிந்தன.

ஒரு பள்ளத்திலே சிறிதளவு நீரைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுற்று அருகிலே வந்தன. இரண்டு மான்களும் தாகத்தின் எல்லையிலே தவித்தன. ஆனால் அந்த நீரோ இரண்டு மான்களுக்கும் போதுமானதாக இல்லை.

ஆண்மான் அந்த நீர் முழுவதையும் தனது அன்புப் பெண் மானுக்குக் கொடுக்க விரும்பியது. தனது தாகத்தை விடத் தனது துணைமானின் தாகத்தையேபெரிதாக நினைத்து, அதன் துயரைப் போக்குவதே தன் கடமையென நினைத்தது.

ஆனால் தன் காதல் கலைமான் அருந்தாமல் தானே தனியாக முழு நீரையும் அருந்த அந்தப் பெண்மான் சம்மதிக்குமா? அதனால் நீரை அருந்தாமல் நிற்கும் பெண்மானைப் பார்த்த ஆண்மான் ஒரு தந்திரஞ் செய்கிறது. தண்ணீரிலே தானும் வாயை வைத்தது. அதைக்கண்டு பெண்மானும் நீரிலே வாய்வைத்தது. பெண்மானே முழுநீரையும் குடிக்க வேண்டும் என்று விரும்பங் கொண்டுள்ள ஆண்மான் தானும் குடிப்பதுபோல பாவனை செய்தது.

கனவாய்ச் சிறுநீரை

எய்தாதென் தெண்ணிப்

பிணைமான் பெரிதுண்ண

வேண்டிக் கலைமான் தன்

கள்ளத்தால் ஊச்சம்

சுரம்என்னு காதலர்

உள்ளம் படர்ந்த

நேறி.

காதலர்களின் உள்ளம் எந்த வகையிலே இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இந்தக் காட்சியை எடுத்துக் காட்டாக எழுதியிருக்கிறார் கவிஞர்.

கலைமான் “ கள்ளத்தால் ஊக்கம் சுரம் ” தான் காதலர்களின் உள்ளம் படர்ந்த நெறிக்கு உவமையாகத் தெரிந்திருக்கிறது. சாதாரணமாகப் பார்க்கும்போது ஆண்மான் பெண்மானுக்காக விட்டுக் கொடுக்கும் அன்புள்ளம், காதலுள்ளம் இங்கே காட்டப்பட்டுள்ளது போல இருந்தாலும், உண்மையில் ஆண்பெண் குடும்ப வாழ்க்கை இரகசியத்தில் இது இன்னும் ஆழ்ந்த பொருளைக் கொடுப்பதாக சில இலக்கிய அறிஞர்கள் கூறுவார்கள்.

மான் மூலமாக மனிதனுக்கு மானத்தைத்தான் போதிப்பது வழக்கம். ஆனால் இங்கே பிணைமானும், துணைமானும் மூலமாக காதல் வாழ்க்கையின் உள்ளம் படர்ந்த உயர்ந்த ஒழுக்க நெறியைக் கற்பிக்கிறார் கவிஞர்.

காதல் மடப்பிடியோடு

களிறு

இன்றொரு காட்சி. இது யானைகளின் காதல் ஒழுக்கத்தைக் காட்டுகிறது. பொருள் தேடச் சென்ற தலைவனின் சிந்தனையில் தலைவி கலங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். தலைவிக்குத் தோழி ஆறுதல்கூறுகிறாள்.

தலைவன் பொருள் தேடச் சென்ற வழியிலேயானைகள் அதிகம் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். யானைகளின் காதல் வாழ்வு தலைவனது கவனத்தைத் திசைதிருப்பி இருக்கும். உன் நினைவு மேலெழ விரைவில் வந்துவிடுவான் என்று ஒரு காட்சியைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறுகிறாள்.

“துடி அடிக்கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்உண்ணும் களிறு.”

தாகத்தால் வந்தது ஒரு யானைக் குடும்பம். யானைக் குட்டி அங்கிருந்த சிறிதளவு நீரையும் காலால் மிதித்துக் கலக்கிக் கூழாக்கியது. மனிதர்களுக்கு குழந்தையின் சிறுகை அளாவிய கூழ் அமுதம் ஆவதுபோல, யானைகளும் குட்டி யானை கூழாக்கிய நீரை அமுதமாக நினைத்தன. அந்த நீரை ஆணையானை பெணையானைக்கு முதலில் ஊட்டிய பின்பு தானும் குடிக்கிறது.

தனது மனைவியான பெணையானைக்கு முதலில் நீரை ஊட்டி பின்னால் தான் நீர் குடிக்கும் ஆணையானையின் அன்புள்ளத்தைக் காதல், கடமை உணர்வுகளை தலைவன் பொருள்தேடச் சென்ற வழியிலே கண்டிருப்பான். கண்டதும் தனது கடமையும் காதலும் மனத்தில் எழும். உடனே வந்துவிடுவான் என்று தேற்றுகிறான் தோழி.

இதேபோல இன்றொரு காட்சியை குறுந்தொகையிலே வரும் தோழி தலைவிக்குச் சொல்லித் தலைவியைத் தேற்று வதாக பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்ற புலவர் பாடுகிறார்.

பெண் யானையின் பசியைப் போக்க விரும்பிய ஆண் யானை யாஅம் என்ற மரத்திலே பட்டை உரித்து அன் போடு உண்ணக் கொடுக்குமாம்.

அந்தக் காட்சி தலைவன் பொருள் தேடச்சென்ற வழியிலே காணக் கூடியதாக இருந்திருக்கும். அக்காட்சியைக் கண்ட தலைவன், தலைவியின் மேல் ஆசைகொண்டு விரைவில் வந்துவிடுவான் என்று தலைவியைத் தேற்றுகிறான் தோழி.

நசைபெரிது உடையர்

நல்கலும் நல்குவர்

பிடிபசி களைஇய

பெருங்கை வேழம்

மென்சினை யாஅம்

பொளிக்கும்

அன்பின் தோழி

அவர்சென்ற ஆதே.

பெண் யானையின் துன்பத்தைப் போக்குதல் தன்கடன் என நினைக்கும் ஆண் யானையைக் கண்ட உன் தலைவனும், தானும் தனது மனைவியின் துன்பத்தை உடம்பு நீக்க வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு விரைவில் திரும்பிவந்து விடுவான் என்று தலைவியைத் தேற்றுகிறாள் தோழி.

அன்றிற் பறவையின் அன்பு வாழ்க்கை

பறவைகளிலே அன்றிற் பறவை காதல் வாழ்வுக்கு மிக முக்கியமான எடுத்துக் காட்டு ஆகும். அன்றிற் பறவைகளிலே ஒரு பறவை இறந்துவிட்டால், அதன் துணைப் பறவை உயிர் வாழாமல் தானும் இறந்துவிடுமாம்.

ஒன்றிற்காக ஒன்று இறந்துதான் இன்று அன்றிற் பறவை இனமே இல்லாமல் அழிந்துவிட்டதோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இந்தப் பறவைகளின் வாழ்க்கையிலே இன்னொரு விசித்திரமுமுண்டு, இந்தப் பறவைகள் இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டு நித்திரை செய்வதில்லையாம்.

ஒன்றாகப் படுத்துறங்கும் இப்பறவைகள் தமது ஒரு கண்ணை மட்டும் மூடிக்கொண்டு மறு கண்ணைத் தமது துணைப் பறவையைப் பார்ப்பதற்காக விழித்துக் கொண்டு தான் நித்திரை செய்கின்றனவாம்.

தமது கண்ணுக்குள்ளே தமது காதல் பறவை எப்போதும் இருக்கவேண்டும் என்ற தாளாத காதல்கொண்ட பறவை இனம் இது. இப்பறவையின் இந்தப் பழக்கம் பற்றி நளவெண்பாவிலே புகழேந்திப் புலவர் இப்படிச் கூறுகிறார்.

“அன்றில் ஒருகண் வுயிற்றொருகண் ஆர்வத்தால்
இனதுணைமேல் வைத்துறங்கும்.....”

எவ்வளவு காதலுள்ளம் அப்பறவைகளுக்கு இருக்கிறது பாருங்கள். திருவள்ளுவர் காமத்துப் பாலிலே இது போன்ற ஒரு காட்சியைக் காட்டுகிறார்.

காதலி காதலனை நினைத்துக் கொண்டு சொல்கிறாள். தான் தனது கண்ணுக்கு மை எழுதுவதில்லையாம். கண்ணுக்கு மை எழுதுவதாயின் கண்களை மூட வேண்டும். தனது காதலர் தனது கண்ணுக்குள்ளே இருக்கிறாராம். அதனால் தான் கண்ணை மூடுவதில்லையாம்.

கண்ணை மூடாமல் கண்ணுக்கு மை எழுதுவது எப்படி. அதனால்தான் கண்ணுக்கு மை எழுதுவதில்லை என்கிறாள்.

“கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து.”

கண்ணை மூடினால் காதலன் மறைந்துவிடுவான் என்று காதலியைச் சொல்ல வைத்த வள்ளுவருக்கு, அன்றிற் பறவைகளின் காதல் வாழ்வுதான் ஆதாரமாக இருந்திருக்க வேண்டும்போல் தோன்றுகிறது.

குரங்குகளின் காதல் வாழ்வு

குரங்குகள் மூலமாகக் கூட குடும்ப வாழ்க்கையைக் கவிஞர்கள் காட்டியிருக்கிறார்கள். வில்லிபுத்தூராவார் தனது பாரதத்திலே மந்திக் குரங்குகளின் காதல் வாழ்வு பற்றி அழகாகக் கூறுகிறார்.

திரௌபதியின் சுயம்வரத்தின்போது வந்திருக்கும் அரசர்களை திரௌபதிக்கு அறிமுகஞ் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் தோழிகள். காந்தார நாட்டு அரசனான சகுனியைத் தோழிப்பெண்கள் இப்படி அறிமுகஞ் செய்கிறார்கள்.

உலவந் தயருஞ் சூன்மந்திக்
 குருகா நிலக்கீண் தேவுகுலக்
 கலவன் பலவின் கணிகேரிக்
 களிப்போ டளிக்குங் காந்தாரத்
 தலவன் சகுனி இவன்கண்டாய்
 தக்கோ ராடாச் சூதுக்கும்
 நிலைவஞ் சனைக்குந் தரணிபரில்
 யாரே இவர்க்கு நிகரம்மா.

பிரசவ வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் பெண் குரங்கிற்கு உதவி செய்வதற்காக வேரில் பழுத்து மணலினுள் புதைந்து கிடந்த பலாப்பழத்தைப் பிய்த்து எடுத்து, சுளை சுளைக் கொண்டு வந்து தனது மனைவிக் குரங்கிடம் அன்போடு கொடுக்குமாம் கடுவன் குரங்கு. காதல் ஒழுக்கத்தில் மிக உயர்ந்த பண்பாடுள்ள நாடு காந்தார நாடு.

குரங்குகளிடம் கூட குடும்ப ஒற்றுமையும் காதல் வாழ்வும் உண்டு என்றால் மனிதர்களிடம் இன்னும் எவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கும். அத்தகைய நாட்டின் அரசனான இச்சகுனி எப்படிப்பட்டவனாக இருப்பான் என்று நீயே அறிந்து கொள், என்று தோழிகள் திரௌபதிக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைக்கின்றார்கள்.

திருமண ஒழுக்கங்கள் அஃறிணைகளிடம் இல்லாத ஒன்று, மனிதர்கள் மட்டும்தான் சில கட்டுப்பாடுகள் மூலமாக ஒழுக்கத்தை நிர்ணயித்து ஒழுகி வருகிறார்கள்.

அஃறிணை மூலமாக உயர்திணைக்கு ஒழுக்கம் போதிக்க வேண்டிய தேவை இல்லைத்தான். ஆனால் காதல் ஒழுக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் அஃறிணைகளிடையே போலித் தனமில்லாத, கள்ளங்கபடமில்லாத தன்மை சில சமயங்களில் காணப்படுவதுண்டு.

புலவர்கள் இத்தகைய சில காட்சிகளைக் காட்டுவதன் மூலம், மனித இனத்துக்கு நல்ல புத்தி புகட்டவே முயல்கின்றார்கள்.

ஐந்தறிவு படைத்த மிருகங்களிடம் கூட இத்தகைய அன்பு இருக்கிறது. ஆறறிவு படைத்த மனிதனிடம் இதை விட மேலாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறாமல் கூறும் காட்சிகளே இவை. ஆம், இன்றைய நிலையில் நாம் அகத் திணை ஒழுக்கத்தை அஃறிணைகள் மூலமாக கற்கவேண்டிய நிலையில்தான் இருக்கிறோம்.

(நன்றி: வீரகேசரி, 17-8-1986)

3

மூவகைக் கற்பு

ஆண்டவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகவும், அரசர் களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகவும் கொண்டு, புராண இதிகாசங்களும், காவியங்களும் பாடப்பட்டுள்ளன. அரச ரல்லாதோரைப் பாட்டுடைத் தலைவன், தலைவியாகக் கொண்டு பாடப்பட்டு பெருஞ் சிறப்புமிக்க ஒரு காவியம் சிலப்பதிகாரமாகும். ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் சிலப்பதி காரமே அதிக சிறப்பு வாய்ந்தது என்பது அதன் இன்றைய புகழ் மூலமும், அறிந்து கொள்ளக்கூடியது.

சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் தலைவன் கோவலன் ஓர் கோ - அல்லன். அதாவது கோவலன் ஒரு 'அரசனல்லன், ஒரு குடிமகனே. முடிமக்கள் காப்பியமாக அல்லாமல் குடி மக்கள் காப்பியமாகப் போற்றப்படும் சிறப்பு சிலப்பதிகா ரத்துக்குரியது.

“ நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் ” என்று சிலப்பதி காரத்தின் சிறப்பையும், “கம்பனைப் போல், வள்ளுவன் போல், இளங்கோவைப் போல், பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை” என்று அதன் ஆசிரியர் இளங்கோவையும் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடுகிறார் மகாகவி பாரதியார்.

மூன்று காண்டம்

மூன்று கருத்து

சிலப்பதிகாரக் கதை சேர, சோழ, “பாண்டியர்கள் மூவரின் நகரிலும் நடைபெறுகிறது. இக்கதையின் நாயகி யான கண்ணகி பிறந்தது சோழ நாட்டில். இது புகார் காண்டத்தில் இடம்பெறுகிறது, பூம்புகார் சோழநாட்டின் தலைநகராகும். கண்ணகி வழக்குரைத்துப் பாண்டியனை வென்றது பாண்டிய நாட்டில். இது மதுரைக் காண்டத்தில் இடம்பெறுகிறது. மதுரை பாண்டியனின் தலைநகராகும், கண்ணகி தெய்வமாகியது சேர நாட்டில். இது வஞ்சிக் காண்டத்தில் வருகிறது. வஞ்சி சேரனின் தலைநகராகும்.

முடியுடை மூவேந்தரின் தலைநகரங்களின் பெயரோடு, மூன்று காண்டங்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் சிறப்பை எண்ணி, எண்ணி வியந்து மகிழ்ந்து கொள்ளலாம். இம் மூன்று காண்டத்தினுள்ளும் சேர, சோழ பாண்டிய மன்னர் களின் பெருமைகள் பெரிதும் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்று நாடுகளின் சிறப்பும், மூன்று தமிழ் வேந்தர் பரம்பரையின் ஆட்சிச் சிறப்பும் வெகு சிறப்பாகப் பாடப்பட்டுள்ளது.

கண்ணகியின் வரலாறு மூவேந்தர்களின் சிறப்புக்களை யும் உணர்த்தக் காரணமாக இருந்ததாக சிலப்பதிகாரத் தின் இறுதியில் இளங்கோ அடிகள் கூறுகிறார்.

“அருந்திதல் அரசர் முறைசெயின் அல்லது

பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக் கற்புச் சிறவாது”

அரசன் நல்ல முறையில் ஆட்சி செலுத்துவால் மட் டிமேதான், அந்நாட்டிலே பெண்கள் கற்பொழுக்கத்துடன் வாழமுடியும் என்பதை சோழ அரசனின் ஆட்சிச் சிறப்புக் காகக் கூறுகின்றார் இளங்கோ அடிகள்.

கோவலன் கண்ணகியைப் பிரிந்து மாதவியோடு குடும்பம் நடாத்தினான். கண்ணகியோ ஒழுக்கமே உயிராகக் கொண்டு, கற்பின் தெய்வமாக சோழ நாட்டிலே வாழ்ந்து வந்தாள், கண்ணகியின் கற்புத் திண்மைக்குச் சோழ அரசனின் முறையான அரசாட்சிதான் காரணம் என சோழன் பெருங்கிள்ளியைப் புகழ்கிறார் இளங்கோ அடிகள்.

“செங்கோல் வளைய உயிர்வாழ்மை
தென்புலம் காவல் மன்னவற்கு அளித்து”

அரசன் நீதி தவறி அரசாட்சி செய்து பழிகொண்டு விட்டால், அதன்பின் உயிர்வாழ்வது மன்னர்க்கு அழகல்ல என்பதை, நீதிதவறிய பாண்டியன் தன் தவறை உணர்ந்த உடனேயே தனது உயிரைப் போக்கிக் கொள்வதன் மூலம் நிரூபித்துக் கொள்கிறான். வளைந்த செங்கோலைத் தன் உயிர்கொடுத்துப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் நிமிர்த்து வதற்கு, கண்ணகி காரணமாக இருந்திருக்கிறாள். இதன் மூலம் பாண்டியனின் பெருமையைக் கூறுகிறார் இளங்கோ அடிகள்.

“வஞ்சினம் வாய்த்தபின் அல்லதை யாவதும்
வெஞ்சினம் விளியார் வேந்தர்”

வென்று முடிப்பேன் எனச் சூழரைத்துக் காரியத்தைத் தொடங்கும் மன்னர்கள் வெற்றியடையாமல் சினந்தணி யார் என்பதை சேரன் செங்குட்டுவன் செய்து காட்டுவதற்கும் கண்ணகி காரணமாக இருந்திருக்கிறாள்.

வட நாட்டுத் திருமண விழா ஒன்றிலே, தமிழரின் வீரத்தைப் பழித்துக் கூறிக் கேலிசெய்த கனக, விஜயரின் கொட்டத்தை அடக்கி, அவர்கள் முடித் தலையில் கண்ணகியின் சிலைவடிக்கக் கல்கமந்த சேரன் செங்குட்டுவனின் வீரத்தை இந்த வடிவத்தில் புகழ்கின்றார் இளங்கோ அடிகள்.

இவை மட்டுமல்லாமல் இக்காப்பியத்தின் உண்மைக் கருத்தாக, உயிர் நாதமாக, உயர் கருத்தாக மூன்று போதனைகளையும் மக்களுக்கு இளங்கோ அடிகள் கூறியிருப்பதாக இக்காப்பியத்தின் பகிகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றுஆவதும்
உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும்”

அரசியல் நீதி பிழைத்த பாண்டியனைத் தர்மமே உடனுக்குடன் தண்டித்து விடுகிறது. களவெடுக்காத கோவலன் கள்வன் என்ற பழியோடு கொலை செய்யப்படுவதற்கு அவனது முற்பிறப்பு வினையே காரணம், அதாவது பிராரத்துவ வினையே, ஊழ்வினையே சூழ்வினையாகிறது, புகழ் மிகுந்த பத்தினிப் பெண்டிரை உலகம் போற்றி வணங்கும் என்பதை இன்றும் நடைபெறும் கண்ணகி வழிபாடு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சிலப்பதிகாரத்திலே மாதவியின் நாட்டிய அரசங்கேற்றத்தின்போது நாடகக் காட்சிகளை மிக அழகாகக் காட்டுகிறார் இளங்கோ அடிகள். மாதவியும் கோவலனும் யாழ் இசைத்துப் பாடும் கானல்வரிப் பாடல்கள் இசைத் தமிழின் மேன்மையை இயம்புகின்றன. பாண்டிய நாட்டில் இடம்பெறும் ஆய்ச்சியர் குரவையும், வேட்டுவ வரியும் இசையும் நாடகமும் கலந்த வகையிலே இடம்பெறுகின்றன.

சிலப்பதிகாரக் காப்பியமும் பாட்டாகவோ, உரையாகவோ ஒரு தனியானதாக இல்லாமல் இரண்டும் கலந்தே செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

மூவகைக் கற்பொழுக்கம்

மூன்று நாடு, மூன்று அரசர், மூன்று கருத்து, மூன்று காண்டம், மூன்று தமிழ் என அமைந்தது மட்டுமன்றி, மூன்று பெண்கள் மூலமாக பண்டைக் காலத்து மூவகைக் கற்பொழுக்கத்தையும் இக்காப்பியத்திலே சித்தரித்துக் காட்டும் திறமை இளங்கோ அடிகளுக்கு மட்டுமே கைவந்த கலை போலும்.

தனது கணவன் நெடுஞ்செழியப் பாண்டியன் இறந்த மறுகணமே அவனது காலடியில் வீழ்ந்து உயிர் துறக்கிறான் பாண்டிமாதேவி,

என்முதல் பிழைத்தது கெடுகென் ஆயுள்! என
மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனனே; தென்னவன்
கோப்பெருந் தேவி குலைந்தனள், நடுங்கி
கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்லன்று
இனையடிதொழுது வீழ்ந்தனனே மடமொழி.

ஒன்றே உயிராக. உடல் இரண்டாகக் கொண்டு வாழ்ந்த அன்றைய உத்தமத் தாம்பத்திய வாழ்க்கையில், கணவன் இறந்த உடனே அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்கமுடியாமல், மனைவியும் உயிர் துறப்பது ஆச்சரியமான நிகழ்ச்சியாக இருக்கவில்லை.

கணவன் இறந்த உடனே தன்னுயிரைப் போக்கிக் கொள்ளாத சில பெண்கள் தாங்களாகவே மனம் விரும்பி தமது கணவனின் உடலை எரியூட்டும்போது சிதையிலே வீழ்ந்து ஒன்றாகவே எரிந்து போகும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றி இலக்கியங்களிலே அதிகம் பேசப்பட்டுள்ளன. இதனையே “உடல்மட்டை ஏறுதல்” என்றும் சங்கமனஞ் செய்தல் என்றும் கூறி இலக்கியங்கள் போற்றின, தாமரைப் பெரிய கையிலே நீராடுவதற்கு இறங்குவதுபோல மகிழ்ச்சியோடு கணவனை எரிக்கும் நெருப்பிலே மனைவி இறங்கினாள் என்று பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இது பற்றித் தகவல்கள் இருக்கின்றன.

இந்த ஒழுக்கமே பிற்காலத்தில் கணவன் இறந்தபின், அவனது மனைவியைப் பலவந்தமாக இழுத்துச் சென்று நெருப்பிலே தள்ளிக் கொலை செய்யும் நிலைமை அடைந்து, கொடுமையான நிகழ்ச்சி என்றும், மூடப் பழக்கம் என்றும் பெயர் பெற்று, சட்டரீதியாகத் தடைசெய்யப்பட்டது.

இந்த வகையிலே முதன்மையானதாக, கணவனின் உயிர் போன மறுகணமே தன்னுயிரையும் போக்கிக்கொண்ட பாண்டிமாதேவியின் கற்பொழுக்கம் சிலப்பதிகாரத்திலே பெரிதும் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

கணவன் இறந்தபின் விதவையாக பலவகை விரதங்களுக்கும் நோற்று, பிறவிப் பிணியை முற்றாக அறுத்துக் கொள்வதற்காக உயிர் வாழ்வதும் கற்பொழுக்கத்தின் பால்படுவதே. இவ்வகைக் கைம்மை நோன்பு நோற்கும் ஒழுக்கத்திலும், மிக உயர்ந்த ஒழுக்கமாக மாதவியின் ஒழுக்கத்தைக் காட்டுகிறார் இளங்கோ அடிகள்.

கோவலன் இறந்ததும் மாதவி தான்மட்டுமன்றி தனது மகளான மணிமேகலையையும் துறவு வாழ்க்கையிலேயே ஈடுபடுத்தி, கைம்மை நோன்பு நோற்கும் ஒழுக்கத்தையும் உத்தமமான ஒழுக்கமாக மாற்றிக் காட்டுகிறார். இளங்கோ அடிகள். மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் சீத்தலைச் சாத்தனார் இந்த விபரத்தை வெகு அழகாகப் பாடியிருக்கிறார்.

கண்ணகி இந்த இரண்டு வகைக் கற்பொழுக்கத்துள்ளும் அடங்காதவளாகக் காட்டப்படுகிறாள், கணவன் இறந்த உடன் கண்ணகி உயிர் துறக்கவில்லை, பின்பு கைம்மை நோன்பு நோற்கவும் இல்லை.

கண்ணகி உயிர் வாழ்வதற்குரிய காரணம் சிலப்பதிகாரத்திலே மிக வலிமையாக வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. கோவலன் கொல்லப்பட்டான் என்ற சொல்லை முதன்முதல் கண்ணகி கேட்டிருந்தால் கண்ணகியும் உடனே உயிர்

துறந்திருக்கக் கூடும், ஆனால் கண்ணகி முதலிலே அறிந்து கொண்டது கள்வன் என்ற பெயரோடு கோவலன் கொல்லப்பட்டான் என்பதே.

அரகநை கோயில் அணியார் ஞெகிழம்
கரையாமல் வாங்கிய கள்வனும் என்றே
குரைகழல் மாக்கள் கொலை குறித்தனரே!

ஞெகிழம் என்றால் சிலம்பு, தனது கணவன் கள்வன் என்ற பழிச் சொல்லைக் கண்ணகியால் தாங்கவே முடியவில்லை. கணவனின் உயிரைவிட அவன்மேல் ஏற்பட்ட பழிதான் அவளுக்குப் பெரிதாகப்படுகிறது. கணவன் மேல் ஏற்பட்ட பழியைத் துடைப்பதற்காக உயிர் வாழ வேண்டிய இக்கட்டுக்குள், கட்டாயத்துக்குள் ஆட்படுகிறாள் கண்ணகி.

தமது உயிரினும். மானமே பெரிதாக வாழ்ந்த பரம் பரையில் வந்தவள் அவள், கணவனின் மேல் சுமத்தப் பட்ட பழியைத் துடைக்கும் பணியிலேயே அவள் முதலில் ஈடுபடுகிறாள். அக்காலத்தில் களவுத் தொழிலின் இழிவும், அது எவ்வளவு அவமானத்துக்குரிய தொழிலாக இருந்திருக்கிறது என்பதையும் பார்ப்போம்.

களவுக்குத் தண்டனை கொலை

கள்வன் என்ற சொல் மிக மிக ஒழுக்கங் கெட்ட ஒருவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயராகவே அக்காலத்தில் இருந்திருக்கிறது. கோவலனைக் கள்வன் என்று கூறிப் பாண்டிய நாடே பழி கூறுவதாகக் கூறுகிறார் இளங்கோ அடிகள்.

“மன்பதை பழிதூற்ற”

“மன்பதை அஃதுற்ற”

“வன்பழி தூற்றும் கொடியதே மாமதுரை”

போன்ற வரிகளால் இதனை விளங்கிக் கொள்ளலாம். மன்பதை என்பது குடிமக்களைக் குறிக்கும் சொல். மக்கள் தன் கணவனைக் கள்வன் என்று பழிதூற்றுவதை அவளால் பொறுத்துக் கொள்ளவே முடியவில்லை, அதனால் அவள் தனது கணவன் கள்வனில்லை என்பதை மக்களுக்கு நிரூபிப்பதற்காக, முதலில் சூரியனையே சொல்ல வைக்கிறாள், இதன் மூலம் கணவன் இறந்த உடனே தானும் இறக்காத கண்ணகியின் கற்பநெறியிலே எவருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படாமல் இருக்கச் செய்வதற்கான முதல் முயற்சியைச் செய்கிறார் இளங்கோ அடிகள்.

“பாய்திரை வேலிப் படுபொருள் நீஅறிதி

காய்கதிர்த் செல்வனே! கள்வனே என்கணவன்”

என்று கண்ணகி சூரியனைக் கேட்கிறாள். அவள் தனக்காக அன்றி தான் தங்கியிருந்த ஆயர் குலத்துப் பெண்களுக்குத் தமது புனிதத் தன்மையைப் புலப்படுத்துவதற்காகவே சூரியனைப் பார்த்துக் கேட்கிறாள், “ஆயமடமகளீர் எல்லீரும் கேட்டமின்” என ஆயர்குடிப் பெண்களை அழைத்துச் சூரியனிடம் கேட்கிறாள்.

“கள்வனே அல்லன் கருங்கயற்கண் மாதராய்” என்று சூரியன் கூறுவதாக இளங்கோ அடிகள் கூறுகிறார்.

இரவு விடிந்தால் தனது கணவன் இறந்துவிடுவான் என்ற சாபத்தைக் கேட்டுத் துடிதுடித்த நளாயினி சூரியனையே உதிக்காமல் செய்தாள் என்ற கதையை ஞாபகத்தில் கொண்டு, கண்ணகியும் நளாயினிக்குச் சமமானவள் என்று காட்டவே சூரியனைச் சாட்சி கூறச் செய்தார் இளங்கோ அடிகள் என்று எண்ண இடமுண்டு.

கள்வனுக்குத் தண்டனையாக கொலைத் தண்டனையே அக்காலத்தில் இருந்திருக்கிறது. பாண்டிய மன்னனிடம் கண்ணகி வழக்குரைக்க வந்தபோது பாண்டியன் இப்படிக்கூறுகிறான்,

இ. 4

“கள்வனைக் கொலை கடுங்கோல் அன்று
வெள்வேற் கொற்றம் காண்”

கள்வனைக் கொலை செய்வது கொடுங்கோல் ஆட்சியல்ல, அதுவே அரசனுக்கு வெற்றிதரும் காரியம் என்று பாண்டியன் கூறுவதிலிருந்து இதனை அறிந்து கொள்ளலாம், மன்னன் தேவியின் காற்சிலம்பைக் களவெடுத்தான் என்பதற்காக அல்ல, எவரது பொருளைக் களவெடுத்தாலும் கொலையே தண்டனையாக இருந்திருக்கிறது என்பதை இது நிரூபிக்கின்றது.

கள்வனுக்குரிய கொலைத் தண்டனை கூட, ஒரு ஒதுக்குப் புறத்தில் இல்லாமல் மக்கள் கூடும் ஒரு பொது இடத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது.

கண்ணகி பாண்டிய மன்னனிடம் வழக்குரைக்கச் செல்லும்போது, வாயிற் காவலனை “வாயிலோயே, வாயிலோயே” என அழைத்து தான் வந்த செப்தியை மன்னனிடம் தெரிவிக்கும்படி கூறுகிறாள். காவலன் மன்னனிடம் கூற, மன்னவன் அவளை அழைத்து வரும்படி ஆணையிடுகிறான், காவலன் கண்ணகியைக் கூட்டிச் சென்று அரசன் முன்னிலையில் நிறுத்துகிறான், இதனை நாடகக் காட்சி போலக் காட்டுகிறார் இளங்கோ அடிகள்.

“வாயிலோயே! வாயிலோயே!

.....

இளைஅரிச் சிலம்பொன்று ஏந்திய கையள்
கணவனை இழந்தாள் கடை' யகத்தாள் என்று
அறிவிப்பாயே! அறிவிப்பாயே!”

என்கிறாள் கண்ணகி, வாயிலோன் அரசனிடம் சென்று

“கணவனை இழந்தாள் கடையகத்தாளே”

என்று மன்னனுக்கு உரைக்கிறாள், மன்னன்

“வருக மற்று அவள் தருக ஈங்கு”

என்று ஆணையிடுகிறான் காவலன்

“வாயில் வந்து கோயில் காட்டக்

கோயில் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி”

என்று கண்ணகி அரண்மனைக்குள் சென்றதை முழுநட்பு படி கூறுகிறார் இளங்கோ அடிகள். ஆனால் கொலை செய்யப்பட்டுக் கோவலன் கிடந்த இடத்தைக் கண்ணகி சென்றடைய எந்த அனுமதியும் தேவைப்படவில்லை.

“கம்பலை மாக்கள் கணவனைத் தாழ்காட்ட
செம்பொன் கொடியனையாள் கண்டாள்”

என்று கண்ணகி கோவலன் வெட்டுண்டு கிடந்த இடத்துக்குச் சென்றதைக் கூறுகிறார். கம்பலை மாக்கள் என்பது ஆரவாரம் மிகுந்த மக்களைக் குறிக்கும். கள்வன் என்று கொலைத் தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்ட ஒருவனை ஏராளமான மக்கள் சென்று பார்த்து வந்திருக்கிறார்கள்.

அதர்வது களவெடுத்து அதற்காகக் கொலைத் தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்ட நிகழ்ச்சி, மிக அருமையாகவே அந்நாட்டில் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பதையே இது காட்டுகிறது. அப்படி, பார்த்து வந்த ஆரவாரம் மிகுந்த மக்களே அதாவது கம்பலை மாக்களே கண்ணகிக்கு வழிகாட்டுகின்றனர்.

கோவலனின் வெட்டுண்ட மேனி புழுதிபடிந்து கிடக்கிறது என்று கண்ணகி புலம்புகிறாள்,

“பொன்னு நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ”

“புண்பொழி குருதியிராய் பொடியாடிக் கிடப்பதோ”

பொடி என்றால் புழுதி என்று பொருள், புழுதி படியவெறும் நிலத்திலே கோவலனின் உடல் கிடக்கிறது என்று அழுகிறாள் கண்ணகி.

“தார்மலி மணிமார்பம் தரைமுழிக் கிடப்பதோ”

மாலைகள் அணியும் கோவலனின் மார்பு மண்ணிலே கிடக்கிறது என்றும், புழுதி படிந்து கிடக்கிறது என்றும்

கண்ணகி கூறுவதிலிருந்து, ஒரு பொது இடத்தில் கொலைத் தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டு; நிலத்திலே, மண்ணிலே கோவலனின் உடல் கிடத்தது என்று எண்ண இடமுண்டு.

இதிலிருந்து களவுத் தொழில் எந்த அளவுக்கு அருவருப்பான வெறுக்கத்தக்க தொழில் என்பது தெளிவாகிறது. அதனால் அந்தப் பழியைத் துடைக்கவேதான் கண்ணகி உயிர் சுமக்க வேண்டி ஏற்படுகிறது என்று எண்ணலாம்.

கண்ணகியின் வழக்குரை

தனது கணவனான சத்தியவாலின் உயிரைக் காலவிடம் இருந்து மீட்டவள் சாவித்திரி, சாவித்திரியின் புத்திசாலித்தனமான கேள்வியை அறியாது வரங்கொடுத்தான் காவல். அதனால் உயிர் பிழைத்தான் சத்தியவான். தனது கணவன் இறந்த கலையில்லும் கூட திதானமாக புத்திசாலியமாகச் செயற்பட்டதால் கணவனை மீட்டவள் சாவித்திரி.

கண்ணகியின் வழக்குரையும் இதோடு ஒப்பிடக் கூடியதே. பாண்டிமாதேவியின் காற்சிலம்பும், கண்ணகியின் காற்சிலம்பும் புறத் தோற்றத்தில் சிறிதும் வேறுபாடின்றி ஒத்திருந்தது. பாண்டிமாதேவியினால் கூட புறத் தோற்றத்தைக் கொண்டு, கோவலனிடம் மீட்ட சிலம்பு தனது சிலம்பில்லை என்று கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

கண்ணகி தனது சிலம்பை அடையாளங் காட்டுவதற்காக, தனது சிலப்பின் உள்ளிடு பரல்களாக மாணிக்கங்கள் இருக்கின்றன என்று கூறுகிறாள். பாண்டிமாதேவியின் காற்சிலம்பின் உள்ளிடு பரல்கள் முத்துக்கள் என்று பாண்டியன் கூறுகிறான்.

பாண்டிமாதேவியின் காற்சிலம்பின் உள்ளிடு பரல்களும், மாணிக்கங்களாக இருந்திருந்தால் கண்ணகியின்

வழக்கு தோல்வி கண்டிருக்கும், ஆனால் கண்ணகி இந்த வகையிலே நிரூபிக்க முற்படும்போதே, பாண்டிமாதேவியின் காற்சிலம்பின் உள்ளிடு பரல்கள் முத்துக்களாகத் தான் இருக்கும் என்று நன்றாகத் தெரிந்துதான் வைத்திருந்தான் என்றே சொல்லலாம்.

பாண்டி நாடு முத்துக்களுக்கு பெயர் பெற்ற நாடு, பாண்டிநாட்டு முத்துக்களை வெளிநாட்டார் பலரும் வந்து வாங்கிச் சென்றனர். பாண்டியர்கள் தமது நாட்டின் மதிப்புமிக்க விளைபொருளான முத்துக்களைத் தமது அலங்காரங்கள் அனைத்திலும் பயன்படுத்தினர்.

இந்த விடயங்களை, ஒரு பெரும் வணிகனான மாநாயக்கனின் மகனும், மாசாத்துவானின் மருமகனும், பெரு வணிகனான கோவலனின் மனைவியுமான கண்ணகி தெரிந்து வைத்திருப்பான் என்பது ஆச்சரியமானதல்ல. இவைகளை வைத்துச் சிந்திக்கும்போது பாண்டிமாதேவியின் காற்சிலம்பிலும் உள்ளிடு பரல்களாக முத்துக்களே இருக்கும் என்று ஊகித்தே இந்த வகையில் வழக்குரைக்கிறாள் கண்ணகி என்று கூறலாம், அவளது எதிர்பார்ப்பு சரியாக அமைந்ததால் அவளது புத்திசாலித்தனம் பாராட்டப்படுகிறது. வழக்கும் வெற்றி பெறுகிறது, இந்தப் புத்திசாலித்தனம் மூலம் சாவித்திரியோடு ஒப்பிடவும் இளங்கோ முயல்கிறார் போல் தெரிகிறது.

வள்ளுவனைப் பின்பற்றி இளங்கோ

பாண்டியன் "யானே அரசன் யானே கள்வன்" என வீழ்ந்து இறந்ததும், பாண்டிமாதேவி மறுகணமே உயிர்த்த காட்சி, கண்ணகியின் மனத்திலே ஒரு நடுக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

பாண்டிமாதேவின் கற்பொழுக்கத்திற்குத் தனது கற்பு வலிமை குறைந்ததல்ல என்று நிரூபிக்கக் கண்ணகி முயல்வதையே அடுத்த நடவடிக்கை காட்டுகிறது.

“பட்டாங்கு யானும்ஓர் பத்தினியே ஆமாகில்” என்ற வரி இதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. இங்கு யானும் என்பதிலுள்ள ‘ம்’ இதனை வலியுறுத்துகின்றது.

கண்ணகியின் அடுத்த நடவடிக்கையை பொருத்தமான முறையில் அமைத்து, கதாபாத்திரத்தின் உச்சத் தன்மையை நிலைநாட்டுவதற்கு இளங்கோ அடிகள் வள்ளுவரைத் துணைக்கு அழைக்கிறார்.

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்பெனப் பெய்யும் மழை”

பிற தெய்வத்தை வணங்காதவளாக, தனது கணவனையே தெய்வமாகத் தொழுது துயில் எழும் உத்தமப் பத்தினிப் பெண், பெய் என்று கட்டளையிட்டால் மழை பெய்யும் என்பது வள்ளுவரின் பெண்ணின் கற்பு மேம்பாடு, அதாவது கற்பரசிகள் இயற்கையையும் ஏவல்கொள்ளும் வல்லமை படைத்தவர்கள் என்பது இதன் மறை பொருள்.

இந்த வகையைப் பின்பற்றியே கண்ணகியும் சூரியனைச் சாட்சிக்கு அழைப்பதும், மதுரையை எரிப்பதும் ஆகும். வள்ளுவரின் பெண் “பெய்” என்றால் மழை பெய்யும். இளங்கோவின் பெண் “எரி” என்றால் தீ எரிக்கும். வள்ளுவரின் குறளை அடியொற்றி மதுரைக் காண்டத்தின் இறுதியில் இப்படிச் கூறுகிறார் இளங்கோ.

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுவாள்
தெய்வம் தொழுந்தகைமை திண்ணிதால் -- தெய்வமாம்
மண்ணை மாதர்க்கு அனியாய கண்ணகி
விண்ணை மாதர்க்கு விருந்து.

கண்ணகியைப் பாண்டிமாதேவியினின்றும் உயர்த்திக் காட்டுவதற்கான அடுத்த முயற்சியாக இன்னொன்றையும் காட்டுகிறார் இளங்கோ அடிகள், கற்புக் கடம் பூண்ட

பெண்கள் வானுலகில் பெருஞ் சிறப்புப் பெறுவார்கள் என்ற வள்ளுவரின் கருத்தையும் கதையிலே சேர்த்துக் கொள்கிறார்.

“பெற்றான் பெறின்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்பு
புத்தேவியர் வாழும் உலகு”

மதுரையை எரித்த கண்ணகி, பதினான்கு நாட்களின் பின் தேவேந்திரன் முதலாகப் பலர் கோவலனோடு விமான ஊர்தியிலே வந்து அழைக்க வானுலகு செல்கின்றனர்.

“அமரர்க்கு அரசன் தமர்வந்து ஏத்தக்
கோநகர் பிழைத்த கோவலன், தன்னொடு
வானணர்தி ஏறினான் மாதோ
காளமர் புரிமுல் கண்ணகிதான்.”

கண்ணகியின் மேம்பாட்டைக் காட்ட திருவள்ளுவர் இளங்கோ அடிகளுக்குப் பெரிதும் துணை செய்திருக்கிறார் என்றே சொல்லலாம். மூவகைக் கற்பொழுக்கத்தையும் முறையாகக் காட்டி, முத்தமிழில், மூவேந்தர் புகழ்கூறி, ஓர் குடிமக்கள் காப்பியத்தைப் பாடி, இன்னும் பல காலம் நிலைத்து நிற்கக் கூடிய, நிலைத்து நிற்க வேண்டிய காவியத்தைத் தந்த இளங்கோ அடிகள் தமிழுலகில் பொற்றுதற்குரியவர். நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம், தமிழ்த் தாயின் காலணி அல்ல. கழுத்தணி என்பதே பொருந்தும்.

(நன்றி. தினகரன் 1-3-1987)

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்
நூலகம்

அடிச்சுவடுகள்

விச்சக்கரவர்த்தி கம்பரின் இராமாயணத்திற்குக் காலத்தால் முந்தியது சேக்கிழார் பெருமான் அருளிச் செய்த பெரியபுராணம் என்னும் திருத்தொண்டர் புராணம்.

சேக்கிழார் பெருமான் இப்புராணத்திற்கு இட்ட பெயர் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பதே. ஆனால் “தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே” என்ற ஓளவையாரின் வாக்குப்படி, தொண்டர்களின் பெருமைகளைக் கூறும் நூலாகிய இப்புராணம் பெரியபுராணம் என்ற பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டு வழங்கி வருகின்றது.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் காப்பியப் பண்புகள் நிரம்பியிருந்த சீவக சிந்தாமணி என்னும் சமணக் காப்பியம் மேலோங்கியிருந்த ஒரு காலத்தில் எழுந்ததே பெரிய புராணம் ஆகும்.

அநபாயன் என்ற பெயர் கொண்ட இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனது அரச அவையில் முதலமைச்சராக இருந்த சேக்கிழார் பெருமான், அரசனின் சீவக சிந்தாமணி ஈடுபாட்டை மாற்றி, சைவத்தின் மேம்பாட்டை உலகறியச் செய்யப் பாடிய காவியமே பெரிய புராணம்.

பெரிய புராணத்தைச் சேக்கிழார் பெருமான் பாடுவதற்கு தில்லை நடராஜப் பெருமானே “உலகெலாம்” என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்ததாக இதன் சிறப்பைப் புலவர்கள் புகழ்கிறார்கள்.

இந்நூலைப் பாடி முடித்ததும், ஒரு சித்திரை மாதத்துத் திருவாதிரை நாள் தொடங்கி, அடுத்த அதே சித்திரைத் திருவாதிரை நாள்வரை. சேக்கிழார் பெருமான் இதனைப் பாடிப் பொருள் விரித்துரைக்க, அதனைப் பல நாட்டுச் சிற்றரசர்கள், மந்திரிகள், பொதுமக்களோடு சோழநாட்டு மன்னனை அநபாய சோழனும் கேட்டு மகிழ்ந்தான் என்றும் இந்நூலின் அரங்கேற்றம் பற்றிக் கூறுகிறார்கள்.

பெரியபுராணத்தை இரு செவிகளாரப் பருகி இன்புற்று அதன் சிறப்பிலே மயங்கிய அநபாய சோழன், தனது பட்டத்து யானையின் அம்பாரியில் சேக்கிழார் பெருமானையும், பெரிய புராண ஏடுகளையும் ஏற்றி, தான் அருகிருந்து, சேக்கிழார் பெருமானின் வியர்வை போக்கக் கவரி (விசிறி) வீசியபடி தனது வீதிகளில் உலாவந்தான் என்ற செய்தி பெரிய புராணத்தின் சிறப்புக்கு கட்டியங் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

சேக்கிழார் பெருமானின் பின் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனின் மகனான இராசராசன் காலத்தில், வாழ்ந்தவராக கம்பரை ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

கம்பர் தமது நூலுக்கு இட்டபெயர் இராமாவதாரம் என்பதே. இதனைக் கம்பரின் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

நடையில் நின்றுயர் நாயகன் தோற்றத்தின்
இடை நிகழ்ந்த இராமாவதாரப் பேர்த்
தொடை நிரம்பிய தோமறு மாக்கதை
சடையன் வெண்ணெய் நல்லூர்வயிற் தந்ததே.

கம்பர் இராமாவதாரம் என்று தனது காவியத்துக்குப் பெயரிட்ட போதிலும் அக்காவியம் கம்பராமாயணம் என்றே நிலைத்துவிட்டது. திருத்தொண்டர் புராணம் பெரியபுராணமாகியதும், இராமாவதாரம் கம்பராமாயணமாகியதுங் கூட இவற்றிடையே உள்ள ஒரு ஒற்றுமையேயாகும்.

சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் பல தொண்டர்களின் பெருமைகளைச் சொல்லும் நூலாகியதால், ஒரு கதாநாயகன், கதாநாயகியை முதன்மைப்படுத்தி நிற்கும் காவியமாக அது அமையவில்லை.

ஆனால் கம்பரோ தமது இராமாயணத்தை முடிந்த வரை காவிய இலக்கண அமைவுக்குள் பாடவே முயன்றிருக்கிறார், அதற்குரிய வாய்ப்பும் இராமாயணக் கதையிலே நிரம்ப இருந்தது.

சேவக சிந்தாமணியைத் திருத்தக்க தேவர் பாடிய பின்பே இராமாயணத்தைக் கம்பர் பாடியதால், இராமாயணத்திலும் சேவக சிந்தாமணியின் தாக்கத்தைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

காவிய இலக்கண முறைமைக்குள் தனது இராமாயணத்தைப் பாடவிரும்பிய கம்பர், வால்மீகியின் முதல் நூலில் இல்லாத சிலவற்றையும் சேர்த்துப் பாடி மெருகூட்டியது, இரு நூல்களையும் கற்போரின் உள்ளத்தில் தெற்றெனப் புலப்படும்.

சேக்கிழார் பெருமானின் பாடல்கள் கம்பரின் இராமாயணத்தில் என்ன தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பதை இங்கு நோக்குவோம், விரிவஞ்சி சில ஒற்றுமைகளே ஒப்பிடப்படுகின்றன.

சேக்கிழார் பெருமான் தனது பெரிய புராணத்தில் முதலாவது பாடலாக வாழ்த்துப் பாடலை இப்படிப் பாடுகிறார்,

உலகெலாம் உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

உலகு எலாம் இறைவனை அறிந்து ஒதுதல் எளிதான காரியமாக இருக்கலாம். ஆனால் உணர்ந்து ஒதுதல் என்றும் அரிய செயலே, அதனையே சேக்கிழார் பெருமான் “உணர்ந்து ஒதுதற்கு அரியவன்” என்று பாடினார்.

இப்பாடல் நேரடியாகவே சிவபெருமானை நினைத்துப் பாடியதாக அமைந்துள்ளது. ஏனெனில் நிலவும், கங்கையும் சடையில் நிலவுவதும், அம்பலத்தே திருக்கூத்திடுவதும் சிவபெருமானுக்கே உரியவை என்பது கண்கூடு.

கம்பரோ தனது காவியத்தின் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தில் கடவுள் வணக்கமாகப் பாடும்போது,

உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும், நீக்கலும், நீங்கலா
அலகிலா விளையாட் டுடையார் அவர்
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

என்று பாடுகிறார், உலகம் யாவற்றையும் படைத்து, காத்து, அழித்து, இதனையே நீங்காத விளையாட்டாகச் செய்பவரே எமது தலைவர். அவருக்கே நாங்கள் சரண் என்பது இதன் பொருள். இங்கே தமது கடவுளை இன்னார் எனக் கம்பர் சுட்டிக் காட்டாததைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

சேக்கிழாரின் அடியொற்றி “உலகம் யாவையும்” என்றே கம்பரும் தொடங்குவதைக் காண்கிறோம். “உலகம் யாவையும்” என்பதும் “உலகெலாம்” என்பதும் ஒன்றே. சேக்கிழாரின் “அலகில் சோதியன்” என்ற சொல்லும் கம்பரின் “அலகிலா விளையாட்டு” என்ற சொல்லும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

கம்பர் எப்படி முத்தொழிலையும் செய்யும் முழுமுதற் கடவுளே தமது தலைவர் என்று கூறினாரோ, அதனைச் சற்று மாற்றி, அவரின் பின் வந்த வில்லிபுத்தூராழ்வார் தமது பாரதத்தில் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தில் பாடியிருக்கிறார்,

ஆக்குமாறு அயனும். முதலாக்கிய உலகங்
காக்குமாறு செங் கருணையங் கடலாம்.
வீக்குமாறு அரனும். அவைவீந்தநாள் மீளப்
பூக்குமா முதலெவன் அவன்பொன்னடி போற்றி.

படைத்தலை பிரம்மாவும், காத்தலை மகாவிஷ்ணுவும், அழித்தலை உருத்திரனும் செய்கின்றனர். அப்படி அழித்த பின் மீள இந்த உலகை எவர் படைக்கின்றாரோ அவரே முதல்வர், அவர் பொன்னடியே போற்றி என்பது இதன் பொருள்,

இது, சேக்கிழார் கம்பரில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் வில்லிபுத்தூராழ்வாரில் கம்பரால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காட்டுகிறது. கம்பரும், வில்லிபுத்தூராழ்வாரும் தமது கடவுளை யாரென்று கூறுததை இங்கே காணலாம்.

சேக்கிழார் அவையடக்கமாகப் பாடிய பாடல்களிலும் கம்பர் அவையடக்கமாகப் பாடிய பாடல்களிலும் உள்ள ஒற்றுமை பெரிதும் வியக்கத்தக்கது.

அளவிலாத பெருமைய ராகிய
அளவிலா அடியார்புகழ் கூறுகேன்
அளவுகூட உரைப்பரி தாயினும்
அளவில்ஆசை துரப்ப அறைகுவன்.

இது சேக்கிழாரின் பாடல். பெரிய புராணத்தைப் பாடுவதற்கு தனக்கு ஆசைதான் காரணம் என்று சேக்கிழார் கூறுவதுபோலவே, கம்பரும் தான் இராமாயணம் பாடுவதற்கு ஆசை தான் காரணம் என்று கூறுகிறார்.

ஓசை பெற்றுயர் பாற்கடல் உற்றொரு
பூசை முற்றவும் நக்குபு புக்கென
ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன் மற்றிக்
காசில் கொற்றத்து இராமன் கதையரோ.

சேக்கிழார் “ அளவில் ஆசை துரப்ப அறைகுவன் ” என்று பாடுவதும், கம்பர் “ ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன் ” என்று பாடுவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இவ் இருவரையும் அடியொற்றியே வில்லிபுத்தூராழ்வாரும், தாமும் ஆசையிலேயே பாரதம் பாடியதாகக் கூறுகிறார்.

முன்னு மாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறவும்
பன்னு மாமொழிப் பாரதப் பெருமையும் பாரேன்
மன்னு மாதவன் சரிதமும் இடையிடை வழங்கும்
என்னும் ஆசையால் யானும் தியம்புதற் கிசைந்தேன்.

இந்த மூவரில் வில்லிபுத்தூராழ்வாரின் ஆசை சற்று வித்தியாசமானது, “ மாதவன் சரிதமும் இடையிடை வழங்கும் என்னும்ஆசையால் ” பாரதம் பாடுகிறார் அவர்,

கம்பரின் “ ஓசைபெற்று உயர் பாற்கடல் உற்று ஒரு பூசை முற்றவும் நக்குபு புக்கென ” என்ற அவை அடக்க உவமானம், அதே கருத்தில் சேக்கிழார் சுவாமிகளால் பாடப்பட்டிருப்பதை இங்கே பார்ப்போம்.

தெரிவரும் பெருமைத் திருத் தொண்டர்தம்
பொருவருஞ் சீர்புகலல் உற்றேன், முற்றப்
பெருகு தென்கடல் ஊற்றுண் பெருநசை
ஒருசுணங்களை ஒக்கும் தகைமை யேன்.

இதுவும் அவையடக்கமாகப் பாடப்பட்ட பாடலே. “ நடுக்கடலில் சென்றாலும் நாய்க்கு நக்குத் தண்ணிதான் ” என்பது பழமொழி, அதேபோல பெருகுகின்ற கடலை ஒரு

நாய் குடித்து முடிக்க எண்ணியதைப் போல, ஒப்புவமை இல்லாத பெருஞ் சீர்பெற்ற தொண்டர்தம் பெருமையை நான் பாடத் தொடங்கிய செய்கை இருக்கிறது என்பது இதன் பொருள்.

கம்பரின் பாடலை இப்போது நோக்குவோம், “பூனைக் குப் பாலென்றால் கொள்ளை ஆசை தான், அதற்காகப் பாற்கடலை அடைந்த பூனை முற்று முழுதாக அதைக் குடித்து விடுவேன் என்று முயன்றால் எப்படி இருக்கும்.

அதே போன்ற செய்கையே நான் இராமரின் பெருமைகளைக் கூறும் இந்த இராமாயணத்தைப் பாடியது” என்று கூறுகிறார் கம்பர்.

இருவரது அவையடக்கப் பாடலும் ஒரே மாதிரியாக அமைந்துள்ளதை மேலே பார்த்தோம். இருவரும் தாம் பாடப்போகும் நாட்டிலுள்ள நதியின் சிறப்பைக் கூறும் போதும் ஒரே மாதிரியாகவே பாடுகிறார்கள்.

அதாவது சேக்கிழாரின் கருத்தில் நின்று கொண்டு தனது கற்பனையோடு கம்பர் மேலே செல்வதைக் காணலாம்.

பெரிய புராணத்தில் திருநாட்டுச் சிறப்புக் கூறுமிடத்தில், காவிரி நதிபற்றி சேக்கிழார் கூறுவது இப்படி அமைகிறது

சையமால் வரைபயில் தலைமை சான்றது
செய்யபூ மகட்குநற் செவிலி போன்றது
வையகம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாள்தொறும்
உய்யவே சுரந்தளித் தூட்டும் நீரது.

காவிரி நதி, பூமி என்கின்ற மகளுக்கு நல்ல வளர்ப்புத் தாய் போன்றது என்பதையே “பூமகட்கு நற்செவிலி போன்றது” என்று பாடுகிறார்.

இந்தக் கருத்தை இன்னும், மெருகேற்றி அழகாக, சற்று ஆழமாகப் பாடுகிறார் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர்,

இரவி தன்குலத் தெண்ணில்பல் வேந்தர்தம்
புரவு நல்லொழுக் கின்படி பூண்டது
சரயு என்பது தாய்முலை அன்னதிவ்
வுரவு நீர்நிலத் தோங்கும் உயிர்க்கெலாம்.

சரயு என்கின்ற நதி நிலத்தில் உள்ள உயிர்கட்கெல்லாம் தாய்முலைபோல் அவ்வளவு அத்தியாவசியமும், பயன்பாடும் கொண்டது என்று கூறுகின்றார் கம்பர்.

“செய்ய பூமகட்கு நற் செவிலி போன்றது” என்ற சேக்கிழாரின் கற்பனை இன்னும் மெருகோடு “சரயு என்பது தாய்முலை அன்னது இவ்வுரவு நீர்நிலத் தோங்கும் உயிர்க்கெலாம்” என்று கம்பரால் கவிதா சாமர்த்தியத்தோடு கையாளப்படுவது நயக்கத்தக்கதும் வியக்கத்தக்கதுமான வேலையே.

சேக்கிழார் எப்படி சொற்களை வைத்துக் கவிதையை அழகு செய்கின்றாரோ அதே உத்தியும் கம்பரால் கையாளப்பட்டுள்ளது. திருநாட்டுச் சிறப்புக் கூறும் சேக்கிழார் பெருமான் இப்படிப் பாடுகிறார்,

ஆலை பாய்வவர் ஆர்ப்புறம் ஓலமும்
சோலை வாய்வன் டிரைத்தெழும் சுமமையும்
ஞாவம் ஒங்கிய நாளம்மை ஒதையும்
வேலை ஓசையின் மிக்கு விரவுமால்.

இப்பாடலில் ஓலம், சுமமை, ஒதை, ஓசை என்ற நான்கு ஒரே கருத்துள்ள சொற்கள் அழகாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இதேபோன்று இன்னும் கூடுதலான ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களை வைத்து கம்பர் நாட்டுப் படலத்தில் இப்படிப்

பாடுகிறார், கம்பரும் ஓசை என்ற சொல்லுக்கே பல சொற்களைப் பயன்படுத்துவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

ஆறுபாய் அரவம் மள்ளர் ஆலைபாய் அமலை ஆலைச்
சாறுபாய் ஓதை வேலைச் சங்கின்வாய் பொங்கும் ஓசை
ஏறுபாய் தமரம் நீரில் எருமைபாய் துழை இன்ன
மாறுமா ருகித் தம்மின் மயங்குமாம் மருத வேலி.

இங்கு அரவம், அமலை, ஓதை, ஓசை, தமரம், துழை
என்ற ஆறு சொற்களும் ஒரே கருத்துள்ள சொற்களே.

இப்படி ஒரே கருத்துள்ள பல சொற்களை வைத்து
கவிதை யாத்தது போலவே, ஒரே சொல்லில் பல கருத்
துக்களை வைத்தும் சேக்கிழார் பாடியிருக்கிறார். அதை
அப்படியே கம்பர் பின்பற்றியிருப்பதையும் இங்கு காண்
போம்.

பரவையார் பற்றி சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில்
பாடிய பாடல் இது.

பேர்பரவை பெண்மையினில் பெரும்பரவை விரும்பல்சூல்
ஆர்பரவை அணிதிகழும் மணிமுறுவல் அரும்பரவை
சீர்பரவை ஆயினான் திருவுருவின் மென்சாயல்
ஏர்பரவை இடைப்பட்ட என்னாசை எழுபரவை

பரவை என்ற சொல் ஏழுதடவை வருகின்றது, ஒவ்
வொரு பரவையும் வெவ்வேறு பொருளைத் தருகின்றது.
ஏழாவது பரவை என்ற சொல் எழுபரவை என வந்து
ஏழாவது பரவை என்பதையும் பொங்குகின்ற கடல் என்ற
பொருளையும் கொடுக்கும் சிறப்பு விவந்து ரசிக்கத்தக்கது.

இதன் பொருளைச் சிறிது நோக்குவோம், முதலாவது
பரவை, பரவையாரின் பெயரைக் குறிக்கிறது. இது பேர்
பரவை என வருகிறது, அதாவது பெயர் பரவை என்
பதே இது. அடுத்து வருவது பெரும் பரவை. இது

பெரு - உம்பர் - அவை எனப் பிரிபடும். அதாவது பெரிய
தேவர்கள் சபை என்பது இதன் பொருள். அடுத்த-பரவை
பரவு - ஐ எனப் பிரிகிறது. அதாவது வழிபடுகின்ற தெய்
வம். அடுத்தது அரும்பரவை, இது அரும்பர் - அவை
எனப் பிரிகிறது. முல்லை அரும்புகளின் கூட்டம் என்பது
இதன் பொருள். அடுத்தது சீர்பரவை என்பது பரவைக்
கூத்தாடுகின்ற இலக்குமி தேவியைக் குறிக்கிறது, அடுத்த
பரவை என்பது பரவுதல் அதாவது பரந்து செல்லல் எனப்
பொருள்படுகிறது. இறுதியாக வரும் பரவை கடலைக்
குறிக்கிறது.

இதே போன்று சுந்தர காண்டத்தில் கம்பரும் ஒரு
பாடலைப் பாடியிருக்கிறார். இலங்கைக் காவல் தெய்வத்
தைப் பற்றிய பாடல் இது.

அஞ்சுவணத்தின் ஆடை உடுத்தாள் அரவெல்லாம்
அஞ்சுவணத்தின் வேக மிகுத்தாள் அருளில்லாள்
அஞ்சுவணத்தின் உத்தரி மத்தாள் அலையாரும்
அஞ்சுவணத்தின் முத்தொளிர் ஆரத் தனிகொண்டாள்.

இங்கே அஞ்சுவணம் என்பது நான்கு தடவைகள்,
நான்கு பொருள்களில் வருவது நோக்கக் கூடியது. அஞ்சு
வர்ணம், அஞ்சும் உவணம் (கருடன்) அம்சவர்ணம்
(பொன்) அம் - சுவள் - நத்தின், என்ற வகையாக இந்த
அஞ்சுவணம் பொருள்படுகின்றது.

இத்தகைய சொற்களை வைத்துக் கவிநயம் காட்டுதல்
மட்டுமின்றி இன்னோர் உத்தியையும் கம்பர், சேக்கிழார்
பெருமானிடமிருந்தே கற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்
என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

பெரிய புராணத்தில் திருநகரச் சிறப்பில் மனுநீதி
கண்ட சோழனைப் பற்றிய சரிதையில் ஒரு கட்டம். பசுக்
கன்றைத் தனது மகன் தேரூர்ந்து கொள்ளுன், என்ற

செய்தி கேட்ட மனுநீதி கண்ட சோழனின் நிலையைச் சேக்கிழார் பெருமான் இப்படிப் பாடுகிறார்.

மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தில் நீடும்
என்னெறி நன்றால் என்னும் என்செய்தால் தீரும் என்னும்
தன்னிளங் கன்று காணுத் தாய்முகங் கண்டு சோரும்
அந்நிலை அரசன் உற்ற துயரம்ஓர் அளவிற் றன்றால்.

தனது ஆட்சியில், தான் உயிருடன் இருக்கும்போதே ஒரு அநீதி நடந்துவிட்டது, என்பதை மனுநீதி கண்ட சோழனால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

உயிர்போய் வெறும் உடல் என்ற நிலையிலேயே அவன் காணப்படுகிறான். இதனை நன்கு விளக்கவே பாடலில் என்னும், சோரும் என்ற அஃறிணைச் சொற்கள் உயிர்திணை யாகிய அரசனுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டன.

இதே இடங்களில் “என்னெறி நன்றால் என்பான், என் செய்தால் தீரும் என்பான். தன்னிளங் கன்றுகாணுத் தாய்முகம் கண்டு சோர்வான்” என்று பாடக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இருந்தும், மனுநீதிகண்ட சோழனின் உச்சமான கவலையை இந்த உத்தியினால் வெளிக்கொணர்கிறார் சேக்கிழார் சுவாமிகள்,

அதாவது தான் உயிரோடு இருந்திருந்தால் இத் தகைய அநீதி இழைக்கப்பட்டிராது. ஆனால் அநீதி இழைக்கப்பட்டுவிட்டதால் தான் உயிரோடு இல்லை. வெறும் நடைப்பிணமாகவே இருக்கிறேன் என்பதைக் காட்டவே இந்த உத்தி பெரிதும் பயன்பட்டது.

இதே உத்தியை கம்பர் பல இடங்களிலும் பயன்படுத்துகிறார். நாகபாசப் படலத்தில் மூர்ச்சையுற்றுக் கிடக்கும் இலக்குவனை, இறந்துவிட்டான் என நினைத்த இராமனின் தன்மையை கம்பர் பாடும்போது,

வீரரை எல்லாம் பார்க்கும் வில்லினைப் பார்க்கும் வீரப் பாரவெஞ் சிலையைப் பார்க்கும் பகழியைப் பார்க்கும் பாரில் யாரிது பட்டாரென்போ லெளிவந்த வண்ணம் என்னும் நேரிது பெரிதென்றோது மளவையி னிமிர் நின்றான்.

இங்கும் பார்க்கும், என்னும் என வரும் சொற்கள் சேக்கிழார் பண்படுத்தியதைப் போலவே பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

இதேபோன்ற உத்தியை இவர்களைப் பின்பற்றி கந்த புராணத்திலே கச்சியப்பர் பயன்படுத்தி இருப்பதும் இங்கே கண்டு வியக்கத்தக்கது.

வில்லினைப் பார்க்கும் செங்கேழ் வேலினைப் பார்க்கும். ஏனை மல்லலம் படையைப் பார்க்கும் வானியைப் பார்க்கும், வீரச் சொல்லினைப் பார்க்கும் வந்து சூழ்தரு பழியைப் பார்க்கும் கல்லென எயிற்றின் பந்தி கறித்திடும் கவலும் அன்றே.

தனது ஏழு தம்பியர்களை அக்கினி முகாசுரன் மாயத் தால் கொன்றதைக் கண்டு வீரவாகு தேவர் புலம்புவதாக கந்தபுராணத்தில் இப்பாடல் வருகின்றது.

இப்படியாக சேக்கிழார் பெருமானின் காப்பிய உத்திகள் பல கம்பரால் எடுத்தாளப்பட்டு, பின்னால் பலரது கவிதைகளிலும் புகுந்துள்ளன.

கம்பருக்குப் பின்வந்த புலவர்கள் பலரிலும் கம்பரின் ஆளுமை புகுந்தது போலவே கம்பரில் சேக்கிழாரின் கவிதைத் தாக்கம் ஒருவகையில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தியிருக்கின்றது என்பது மறுப்பதற்கில்லாத உண்மையாகும்,

இலங்கை வானொலியில் 24-9-84 அன்று ஆற்றிய உரை)

நன்றி: இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்

மனுநெறி

இந்து சமயம் ஏராளமான புராணங்களைத் தன்ன கத்தேகொண்டு விளங்குகிறது. புராணங்கள் அநேகமாக கடவுளர்களின் பெயரைக் கொண்டே வழங்கப்படுவன.

திருவிளையாடற் புராணம், சிவபெருமானின் திரு விளையாடல்களை விளக்குவதால் சிவபெருமானின் பெயரி லன்றி திருவிளையாடற் புராணம் என்றே அழைக்கப்படு கின்றது.

“தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே” என்ற ஓளவையாரின் வாக்குப்படி, திருத்தொண்டர்களின் பெரு மைகளைக் கூறும் புராணமாகிய திருத்தொண்டர் புராணம் பெரியபுராணமாயிற்று. இது தொண்டர்களின் பெருமைக் கும், அதனை உரிய முறையில் புராணமாக்கிய பெருங் கவிஞர் சேக்கிழார் பெருமானின் புலமைக்கும் சான்று பகர்கின்றது.

பெரிய புராணத்தில், சிவனடியார்களைப் பற்றிய செய் திகள், சேக்கிழார் பெருமானால் மிகச் சிறப்பாகப் பாடப் பட்டுள்ளன. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருத்தொண்டர் தொகையையும், நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருத்தொண் டர் திருவந்தாதியையும் அடியொற்றி தன் காலத்தில்

கிடைத்த வரலாற்றாதாரங்களையும் ஆராய்ந்து ‘பக்திச் சுவை நனி சொட்டப்’ பெரிய புராணத்தைப் பாடினார் தெய்வமாக் கவி சேக்கிழார்.

பெரிய புராணத்திலே அரச நீதிக்குப் பெருமை !சேர்க் கும் கதையாகக் கூறப்படும் மனுநீதி கண்ட சோழனின் கதையினை இங்கே நோக்குவோம். இக்கதையினைப் பொது வாக அரசனின் பாகுபாடற்ற நீதி நெறிக்குச் சான்றாகப் பலரும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். இக்கதையிலே மனு நீதிச் சோழனின் மன உணர்வை, அவனது உயர்ந்த பண் பாட்டை, நயத்தக்க நாகரிகத்தை விளக்குவதே எனது நோக்கம்.

கண்ணகி போற்றிய நீதி

அரச நீதிக்கு அத்தாட்சியாக சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிச் சிறப்பினைக் கூறுவதற்காக இக்கதையை இளங் கோவின் சிலப்பதிகாரத்திலே காணுகின்றோம்.

நீதி பிழைத்த நெடுஞ்செழியப் பாண்டியனிடம் தனது நாடான சோழநாட்டு நீதிநெறி பற்றிக் கண்ணகி பெரு மிதத்தோடு எடுத்துக் கூறுகிறாள். சிபிச் சோழன் ஒரு புறவுக்காகத் தன் உடலை அரிந்த கதையைக் கூறி, பின்பு மனுநீதி கண்ட சோழனின் கதையையும் கூறுகிறாள்.

வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க

ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுகடத், தான்தன் அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியில் மடித்தோன்.

என்று பெருமையாகப் பேசுகிறாள் கண்ணகி, மனுநீதி கண்ட சோழன் நீதிநெறி தவறாது அரசாட்சி செய்து புகழாட்சி படைத்தவன்.

நீதிக்காக கண்ணகியினால் பாண்டிய மன்னனிடம் எடுத்தியம்பப்பெற்ற இக்கதையை, மானிடப் பண்புக்காக நயத் தக்க நாகரிகத்துக்காக நாம் இங்கே எடுத்து நோக்கு வோம்.

திருவாரூர்ச் சிறப்பு

“தெள்ளு மோசைத் திருப்பதிகங்கள் பைங்
கிள்ளை பாடுவ, கேட்பன பூவைகள்”

திருவாரூரிலே திருப்பதிகங்களை மனிதர்கள் பாடிப் பரவி வருவதால் அங்குள்ள கிளிகள் அத்திருப்பதிகங்களைப் பாடமாக்கிவிட்டன. கிளிப்பிள்ளைகள் தாமாகவே திருப்பதிகங்களை இராகத்தோடு பாட, பூவைகள் எனப்படும் நாகணவாய்ப் பறவைகள் மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

அத்தகைய பக்திச் சிறப்பு வாய்ந்த திருவாரூர் சோழ நாட்டிலே ஒரு பகுதி. அந்நாட்டை ஆண்ட சோழ மன்னன் மனுநீதி கண்ட சோழன், அவன் நீண்ட நாட்களாகப் பிள்ளையிலலாமல் இருந்து, பின் பல தவங்கள் செய்து ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றான்.

தெந்தநற் தவத்தாற் தேவி
திருமணி வயிற்று மைந்தன்
பிறந்தான் உலகம் போற்றப்
பேரிக் குருளை யன்னான்.

சிங்கக் குட்டி போலப் பிறந்த ஆண் குழந்தைக்கு வீதிவிடங்கள் என்று பெயரிட்டு வளர்த்தனர். வாழையிளங் குருத்தென வளர்ந்த மைந்தன் பலகலைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்து இளவரசுப் பட்டத்தை அடையும் பருவம் நெருங்கிவந்த நேரத்தில் ஒருநாள் தனது நண்பர்களோடு திருவாரூர் வீதியிலே தேரிலே வலம் வருகிறான்.

பொங்கிய தானை சூழத்
தேர்மிசைப் பொலிந்து போந்தான்.

என்கிறார் சேக்கிழார் சுவாமிகள், தானைகள் சூழத் தேரிலே வலம் வருகிறான் வீதிவிடங்கள், அவனோடு கூடவே

ஆடுநர், பாடுநர் எல்லோரும் வருகின்றனர். வீதியின் இருமருங்கும் மக்கள் வெள்ளம் சூழ்ந்திருக்கிறது.

பரசுவந் தியர்முன்; சூதர்
மாகத ரொருபாற்; பாங்கர்
விரைநறுங் குழலார் சிந்தும்
வெள்வளை ஒருபான்; மிக்க
முரசொடு சங்க மாம்ப
முழங்கொலி யெஔபால்; வென்றி
அரசிளங் குமரன் போதும்
அணிமணி மாட வீதி.

மங்கலப் பாக்களைப் பாடிச் செல்வோரும், அரசர்க்குத் தொன்றுதொட்டுத் துயிலெழப் பாடுவோரும், பிற இடங்களில் பாடுவோரும், அரசரது வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடுவோரும், ஒரு பக்கத்தில் பாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

அரச குமாரனின் அழகிலே ஈடுபட்டு மனங் குலைந்து, உடல் மெலிந்து தமது கைவளைகளை நழுவவிடும் மங்கையர்கள் ஒரு புறமும், முரசும், சங்கும் 'ஆர்த்தெழும் முழக்க ஒலி ஒரு புறமுமாக இப்படியே மாடவீதி கோலாகலமாக விளங்குகிறது.

அரச ஊர்வலங்கள் பற்றி இன்றைய சந்ததிக்கு அதிகம் விளக்க வேண்டிய தேவையில்லைத் தானே. 'இத்தனை கோலாகலத்திலும் எங்கிருந்தோ ஒடிவந்த பசுக் கன்று ஒன்று இளவரசனின் தேர்ச் சில்லிவிடையே புகுந்து நெரியுண்டு இறந்துவிடுகின்றது.

பசுவும், கன்றும்

துடித்துப் பதைத்துத் துயரிலே மூழ்கிய 'இளவரசன்' நவறை எண்ணி நடுநடுங்கிச் சோருகிறான். கன்றை இழந்த தாய்ப் பசுவோ செய்வதறியாது தவித்து அலறுகின்றது. முகமெல்லாம் கண்ணீர் வழிய, நெருப்பென மூச்சை

நெட்டுயிர்த்துக் கதறுகிறது. அப்பசவுக்கு அதுவே முதற்கன்று.

தனது தந்தையின் அரச நீதி தன்னால் அழிவுற்றதைக் கண்டு ஆதங்கப்பட்ட இளவரசன். பசுக் கன்றைக் கொன்ற பாவத்தைத் தீர்க்கக் கூடிய பரிகாரத்தைத் தேடிப் பிராமணர்களைச் சேர்கிறான்.

தனது தந்தைக்கு இந்த விடயம் தெரிய முதலே தனது தவறுக்குப் பிராயச்சித்தம் - கழுவாய் - தேடப்பட்டு விடவேண்டுமென்பது அவனது விருப்பம்.

இது ஒரு புறமிருக்க, கன்றிழந்த தாய்ப் பசுவோ கதறித் துடித்து சோழ மன்னனின் 'அரண்மனையை நோக்கி ஓடுகின்றது, தன்னுயிர்போல மன்னுயிர் காக்கும் மனு வேந்தனின் பொற்கோயில் வாசலிலே கட்டப்பட்டிருந்த பொன்னணி மணியைத் தனது கொம்பினாலே அடிக்கிறது. என்றுமே இல்லாதவாறு அன்று ஆராய்ச்சி மணியின் ஒலி கேட்ட அரசன் அதிசயிக்கிறான், திகைக்கிறான், அஞ்சுகிறான்,

யழிப்பறை முழக்கோ; ஆர்க்கும்
பாவத்தி னொலியோ வேந்தன்
வழித்திரு மைந்த னுவி
கொளவரு மூலி யூர்திக்
கழுத்தணி மணியி னார்ப்போ
என்னத்தன் கடைமுன் சேளாத்
தெழித்தெழு மோசை மன்னன்
செவிப்புலம் புகக் போது.

தனது செங்கோலைப் பழிக்கும் பறை ஒலியோ, அல்லது பாபம் ஆரவாரித்து தன்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கும் சிரிப்போ அல்லது தனது மைந்தனின் ஆவியைக் கொண்டுபோக வருகின்ற இயமதேவனின் வாகனமாகிய எருமைக் கடா

வின் கழுத்திலே உள்ள மணியின் ஓசையோ என்று அஞ்சிய மன்னன் வாசலுக்கு ஓடோடி வருகின்றான்.

ஆராய்ச்சி மணியை அடித்துக் கொண்டிருந்த பசுவைக் கண்ட மன்னன் தனது மந்திரியைத் தனது கண்களால் ஆராய்ந்து, இகழ்ந்து நோக்குகிறான். நாட்டிலே ஒரு பசுவின் துயரத்தைப் போக்க முடியாமல், பசுவாக வந்து ஆராய்ச்சி மணியை அடித்துத் தன் துன்பத்தைத் தெரிவிக்கும் வரை, காத்திருந்த தனது அரசாட்சியை எண்ணிய அரசன், வெட்கப்பட்டு அமைச்சரை இகழ்ந்து நோக்குகிறான்.

மந்திரியின் மதியூகம்

மந்திரியோ அதிவிவேகி, பசு மணியை அடிக்க முன்னரே, செய்தியை அறிந்து வைத்திருக்கிறான். அரசனுக்குச் சொல்ல அஞ்சி ஒதுங்கியிருந்த அவன் இனியும் காலம் தாழ்த்துவது நல்லதல்ல என நினைத்து நடந்த சம்பவத்தைக் கூறுகிறான்.

இளவரசனில் எள்ளளவும் குற்றமில்லை என்பதைத் தெளிவாக அரசனின் இதயத்தில் பதிய வைக்க வேண்டுமென்பது அவனது நோக்கம். அரசனின் நீதிமுறை ஆட்சி பற்றி அறியாதவனொரு மந்திரி. சிறிதளவாவது தனது மகனிலே குறைகண்டுவிட்டால் மகனைக் கொல்ல மன்னன் தயங்கான் என்பது மந்திரிக்கு நன்கு தெரியும்.

அதனால் பசுக் கன்றுதான் முழுக் குற்றவாளி; இளவரசன் நிரபராதி என்று நிரூபித்துவிட முயல்கிறான். அரசன் முதன் முதலாக நடந்த சம்பவத்தை அறியும்போது தனது மகன் குற்றவாளியில்லை என்று உணரக் கூடியதாக சம்பவத்தைத் தன் கருத்தோடு சேர்த்துச் சொல்கிறான் மந்திரி.

தவறுதலாகத் தானாக வந்து தேர்க் காலில் சிக்குண்டு இறந்த சிறு கன்றுதான் தவறிழைத்தது. பசுக் கன்றின் இறப்புக்கு இளவரசன் எந்த வகையிலும் பொறுப்பாளியல்ல என்பதை நிரூபிக்க முயல்கிறான் மந்திரி.

சேக்கிழார் பெருமானின் கவிநயத்துக்கு இந்த இடத்தில் இடம்பெறும் ஒரு கவிதையே சான்றுபகரப் போதுமானது. மிக ஆழமாக, அழகாக, ஒவ்வொரு சொல்லையும், அர்த்தத்தோடு பயன்படுத்தி, இலக்கிய நயம் பொதிந்ததாக, மந்திரியின் மூலமாக இப் பாடலைத் தருகிறார் சேக்கிழார்,

வளவ நின் புதல்வன் ஆங்கோர்
மணிநெடுந் தேர்மேல் ஏறி
அளவில் தேர்த் தானே சூழ
அரசலாந் தெருவிற் போங்கால்
இளைய ஆன் கன்று தேர்க்கால்
இடைப் புகுந்து இறந்ததாகத்
தளர் வுறும் இத்தாய் வந்து
விளைத்ததித் தன்மை என்றான்.

ஒவ்வொரு சொல்லிலும் இளவரசனின் குற்றமற்ற தன்மையை எப்படி விளக்குகிறார் பாருங்கள். முதலில் “வளவ! நின் புதல்வன்....” என்கிறார். அரசனே உனது புதல்வன் எப்படி இருப்பான், உன்னைப்போல ஜீவகாருண்ய சீலனாகத் தானே இருப்பான். அவன் தவறு செய்வானா? உனது பரம்பரை குற்றஞ் செய்யுமா என்று கூறும் முகமாகவும், புத்திர பாசத்தை ஏற்படுத்துவதற்காகவும் முதன் முதலிலே நின் புதல்வன் என்றே ஆரம்பிக்கிறார் மந்திரி.

பின்பு “மணி நெடுந்தேர்” என்று தேரைப் பற்றிக் கூறுகிறார். தேரிலே மணிகள் பூட்டப்பட்டுள்ளன. அதனால் தேர் அசையும்போது மணி ஒலி எல்லா இடமும் கேட்கும். மணி ஒலியைக் கேட்காமல் தேர்க் காலின் இடையிலே வந்து புகுந்தது பசுக் கன்றின் குற்றம் தானே என்கிறார்.

சரி, சத்தத்தைத்தான் பசுக் கன்று கேட்கவில்லை என்றாலும் தேரையாவது பார்த்திருக்க வேண்டுமே. தேர் தான் நெடுந் தேராயிற்றே, உயர்ந்த தேர் என்பதால் எங்கிருந்து பார்த்தாலும் தெரியுமே. எனவே “தேரைக் காணாமலும், மணி ஒசையைக் கேளாமலும் திசை தவறி வந்தது பசுக் கன்றின் குற்றமே தான் என்று கூறியும் மந்திரியின் மனம் ஆறவில்லை.

மேலும் தொடர்கிறார் “அளவில் தேர்த்தானே சூழ” என்கிறார். அளவில்லாத தேர்த் தானைகள் புடை சூழ்ந்து வருகின்றன, இளவரசன் தனியாக ஊர்வலம் போக வில்லையே, இத்தனை கோலாகலத்திலே பசுக் கன்று வந்து தேர்க் காலிலே விழுந்தால் அது இளவரசனின் குற்றமா?

மேலும் கூறுகிறார் “அரசலாந் தெருவிற் போங்கால்” இளவரசன் உலாவச் சென்ற இடமோ தனிப்பட்ட விதியல்ல. அரச விதி, அரசர்கள் உலாப் போகின்ற விதி அரச உலா விதியிலே பசுக் கன்றுக்கு என்ன வேலை, எனவே எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் இளவரசன் குற்றமற்றவன் என்பது புலனாகின்றது என்று கூறியும் அத் தோடு விடவில்லை அமைச்சர். அரசே! இறந்ததோ இளங்கன்று, “இளங்கன்று பயமறியாது” என்பார்கள். அது உண்மைதானே, என மேலும் பசுக் கன்றின் மேல் பழியைப் போடுகிறார் மந்திரி, “இளைய ஆன் கன்று” எனக் குறிப்பது இதனையே. அதுவாகவே வந்து தேர்க் காலிலே விழுந்தது என்பதை விளக்க “தேர்க் கால் இடைப் புகுந்து இறந்தது” என்று முடிக்கிறார் மந்திரி,

இங்கே இன்னொன்றிற்கும் அரசன் கேட்காமலே மந்திரி பதில் சொல்கிறார். பசுக் கன்றிலே தான் குற்றம் என்றால் தாய்ப் பசு ஏன் இங்குவந்து நீதிகோரி ஆராய்ச்சி மணியை அடிக்க வேண்டும் என்று கேட்கலாம். இப்பசு தனது இளங்கன்று இறந்ததால் மிகவும் மனத் தளர்வடைந்திருக்கிறது. புத்தி ஒரு நிலையில் இல்லை, அதனால்

செய்வதறியாது இங்கே வந்து மணியை அடித்துவிட்டது என்கிறார் அமைச்சர். “தளர்வுறும் இத்தாய் வந்து விளைத் தது இச்செய்கை” என்ற வரிகளால் இதனைத் தெளிவுபடுத்தினார். அமைச்சரின் சாதாரணமும், அதை அமைத்த சேக்கிழார் பெருமானின் புலமையும் “எப்படி இருக்கிறது பாருங்கள்”.

அந்தச் சம்பவத்தைக் கேட்ட அரசன் வெவ்விடம் தலைக்கேறியதைப்போல் வேதனை அகத்திலே மிகுந்துவரப் பெருந் துன்பமடைகிறான். தன்னிளங் கன்றைக் காணாது உயிர்தரித்திருந்து இரங்கிவிழும் பசுவைப் பார்த்துப் பரிதவிக்கிறான். அரசனின் வேதனையைக் கண்ட மந்திரிகள் அரசன் ஏதாவது முடிவெடுப்பதற்கு முன்னதாகவே தாம் இளவரசனைக் காப்பதற்கு முந்துகின்றனர்.

“அரசே! மனந்தளர்ந்து கவலைப்படுவது பசுக் கன்று இறந்ததற்குப் பரிகாரமாகாது. பசுவதை செய்தவர்க்குரிய பிராயச்சித்தம் வேதங்களிலே கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வேத விதிப்படி இளவரசனையும் அந்தணர்களிடத்திலே ஒப்படைத்து கழுவாய் தேடுவது முறையான செயல்” என்று அறிவுறுத்துகின்றனர்.

மந்திரிகளது மாற்றங்கேட்ட மன்னன் அவர்களது கூற்றை அழகாக மறுத்துக் கூறுகிறான். “பசுக் கன்றைக் கொன்ற பாதகனின் பாபத்தைத் தீர்த்துவிடுவது சுலபம். அதற்குத்தான் வேதத்தில் விதிமுறைகள் இருக்கின்றன. ஆனால், அதனால் கன்றை இழந்து தவிக்கும் பசுவுக்கு என்ன லாபம். எனது பழி தீர்ந்துவிடலாம். ஆனால் பசுவின் துயரம் தீர்ந்துவிடப் போவதில்லை.

ஒடோடி வந்து ஆராய்ச்சி மணியை அடித்த இத் தாய்ப் பசு தனது துயர்தீர்க்க அன்றோ அலமருகின்றது” என்று அறிவுரை கூறுகின்றான்.

அரசனின் நோக்கம்

அரசனின் ஒரே நோக்கம் தனது மகனின் மேல் வந்து குழந்துள்ள பழியைப் போக்குவதல்ல. கன்றை இழந்து நின்று கதறும் பசுவின் கவலையைப் போக்க வேண்டுமென்பதே. அதனால் பலவாறு சிந்திக்கிறான். தாய்ப் பசுவின் துயர் தீர்க்க வழியறியாது தவிக்கிறான், திகைக்கிறான், துடிதுடிக்கிறான், பதைபதைக்கிறான்.

இறுதியாக, அவனால் செய்யக் கூடிய காரியம் ஒன்று தான் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதுதான் நான் இங்கே குறிப்பிட்டுக் கூறவந்த மிக உயர்ந்த பண்பாடு. நயத்தக்க நாகரிகம். அதை அரசன் கூறுகிறான்.

எனமொழிந்து மற்றிதனுக்
கினியிதுவே செயலிவ்வான்
மனமழியுந் துயரகற்ற
மாட்டாதேன், வருந்துமிது
தனதுறுபேர் இடர்யானுந்
தாங்குவதே தருமமென
அனகனரும் பொருள்துணிந்தான்
அமைச்சரும் அஞ்சினரகன்றார்.

பசுவின் துயரைப் போக்க முடியாததால், அப்பசு வருந்துவதுபோல நானும் வருந்துவதே தருமம் என்று எண்ணுகிறான் மனுநீதி கண்ட சோழன்.

மற்றவர்களின் துயர் தீர்க்க முடியாத நிலையிலே, நாமும் அவர்களோடு சேர்ந்து துயருருவதே மேலான பண்பாடு என்பதை மனுநீதி கண்ட சோழன் மூலம் எமக்கு சொல்லித் தருகிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

ஆங்கிலப் பண்பாட்டில் இருந்து எமக்குக்கிடைத்ததாகப் பலரும் கூறிக்கொள்ளும் ஒன்று (Sorry) சொறி சொல்லுதல்

இன்று இந்தச் சொல்லைத் தெரியாதவர்களே இங்கே இல்லை எனலாம்.

உதாரணமாக ஒருவரின் காலிலே நாம் மிதித்துவிட்டால் உடனே சொறி (Sorry) என்று கூறுகிறோம். இதன் அர்த்தம் இதுதான். எனதுகால் அவரின் காலிலே மிதித்ததால் அவருக்கு வருத்தம், நோவு ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த வருத்தத்தைத் தீர்க்க முடியாத நாம், அவருக்கு ஏற்பட்ட வருத்தத்தில் பங்கு கொண்டு வருந்துவதாகக் கூறிக் கொள்கிறோம் மற்றவரின் துன்பத்தில் நாம் பங்குகொள்ளும்போது துன்ப மடைந்தவருக்கு ஒரு ஆறுதல் ஏற்படுகிறது.

இன்று சொறி (Sorry) என்ற சொல்லை எந்த அர்த்தத் தோடுமில்லாமல் வெறுமனேவாயளவில் பிரயோகிப்பதையே காண்கிறோம்,

ஒருவரின் துன்பத்தில் பங்கு கொள்வது, அல்லது பங்கு கொள்வதுபோலக் காட்டிக் கொள்வது உண்மையில், துன்ப மடைந்தவருக்கு நல்ல ஆறுதலளிக்கும் என்பது உளவியல் ரீதியில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும்.

கணவனை இழந்து தவிக்கும் பெண்ணொருத்தி தன் துன்பத்தின் எல்லையிலே, தனது கைகளைத் தலையிலும், மார்பிலும் அடித்துப் புலம்புவாள். அவளது துயரம் தீர்க்கப்படக் கூடியதல்ல. அந்த மரணச் சடங்கிற்குச் செல் பவர்கள் வெறும் தேறுதல் சொல்பவர்களாக மட்டும் இருந்தால் அவளது மனம் ஆறுதல் அடையாது.

அங்கே செல்லும் உறவினரும், ஊரவரும், தாமும் அவனோடு சேர்ந்து அழுது துயரப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள். தாமும் அவனைப் போலவே, அவனோடு சேர்ந்து மார்பி லடித்து அழுகிறார்கள். அதுதான் மாரடித்தல் என்ற வழக்கமாக வந்தது. அவளது துன்பத்தில் பங்குகொண்டு பின் ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொன்னால் அவள் மனம் கிறிதளவு ஆறும். இந்தப் பண்பாடு இன்றும் தமிழர் மத் தியில் பெரிதும் காணப்படுகின்றது.

ஒரு நண்பனின் வீட்டில் மரணம் என்றால் செல்கிறோம். எமக்கு நண்பனைத் தவிர இறந்தவரைத் தெரியாமல் இருக்கலாம். அந்த மரணத்தில் எமக்கு கவலையே இல்லாமல் இருக்கலாம். இருந்தாலும் நண்பனது துயரத் தைத் தீர்க்க முடியாத நாம் என்ன செய்கிறோம். நாமும் அவனோடு சேர்ந்து துயருறுகிறோம், அது ஒன்றே துயரில் மூழ்கியிருக்கும் நண்பனுக்கு அந்த நிலையில் ஆறுதலளிக்கப் போதுமானதாகிவிடுகிறது.

இவையெல்லாம் மனுநீதி கண்ட சோழனின் செயலோடு ஒப்பு நோக்கத்தக்கவையே. பசுவின் துயரைப்

போக்க முடியாத மன்னன், பசு அடைந்த துயரைத் தானும் அடைய வேண்டும் என நினைந்து தனது மகனையும் தேர்க் காலிலே இட்டுத் தானே தேரூர்ந்து கொல்கிறான்.

மனுநீதிச் சோழனின் கதையிலே நீதியும், மனுதர்மமும், மன்னனின் கடமையும் நிறைந்திருப்பதற்கு ஒருபடி மேலாக, மற்றவர்களின் துயர்கண்டு, அதனைத் தன்னால் தீர்க்க முடியாத இடத்து தாமும் அவர்களோடு சேர்ந்து அவர்களைப் போலவே துன்பமடைந்து கொள்ளும் பண்பே என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்துள்ளது.

பசுவின் அதே துயரைத் தானும் அடைந்து பசுவுக்கு ஆறுதல் அளிக்க முன்வந்த மனுநீதிச் சோழனின் மனுதர்ம நெறி, தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சிகரமாக விளங்குகிறது.

(நன்றி. ஈழநாடு 13, 20-7-1980)

ஒன்று உரைப்பதற்கு பாரும் இல்லாததால் உண்மை என்று ஒன்று இல்லையாம்.

இது மட்டுமா சொல்லத் தோன்றுகிறது கம்பனுக்கு, இன்னும் சொல்லுகிறான்,

“கள்வா நிலாமைப் பொருட் காவலுமில்லை, யாதும்
கொள்வா நிலாமைக் கொடுப் பார்களுமில்லை மாதோ”

களவு எடுப்பவர்கள் இல்லாததால் பொருட்களுக்குக் காவலுமில்லை. கொள்வார் இல்லாததால் கொடுப்பார் களும் இல்லையாம்.

அத்தகைய ஒரு நிலையில் தனது நாட்டை வைத்திருக்க தசரதன் எவ்வளவு தூரம் பாடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றதல்லவா, அதைக் கம்பன் சொல்லும் விதமும் வியப்பானதுதான்.

வையகம் முழுவதும் வறிகுன் ஓம்புமோர்
செய்யெனக் காத்தினிது அரசு செய்கிறான்.

ஒரு வறியவனுக்கு சிறிதளவு நெல்வயல் தான் இருக்கிறது. அந்த நெல் வயலை அவன் எப்படி ஆசையோடு, அக்கறையோடு, ஆர்வத்தோடு கண்ணேபோற் காப்பாற்றி பயனைப் பெறுவானோ, அதேபோல்தான் தசரதனும் தனது நாட்டைக் காப்பாற்றுகிறான்.

அரசன் தான் வறியவன். இந்தப் பூமிதான் நெல்வயல். இந்த வையகத்தை வறிய விவசாயியாகிய தசரத மன்னன், மிகவும் அக்கறையோடு காப்பாற்றுகிறான்.

“தன்னுயிர்போல மன்னுயிர் காப்பான் மன்னன்” என்று பொதுவாகக் கூறுவார்கள். “மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்” என்பது புறநானூற்றிலே மோகிகிரைர் வாக்கு. இதற்கெல்லாம் சற்று மாறுபாடானவகை இருக்கிறான் கம்பன் காட்டும் தசரத மன்னன்.

இ. 8

6

கம்பன் காட்டும் வளம்

புதுமை செய்வதில் கம்பனுக்குப் போதை அதிகம், அதிலும் இன்னொருவர் முன்பு சொன்னதை வைத்துக் கொண்டு, அதையே மாற்றியமைத்து எல்லோரையும் மகிழ்விப்பது அவனுக்குக் கைவந்த கலை.

கம்பனின் பல வர்ணனைகள், கற்பனைகள். இலக்கிய ஆர்வலர்களை மூக்கின்மேல் விரலை வைக்கச் செய்துள்ளன. மன்னிக்கவும், இதையே கம்பன் சொல்லுவதாயின் சற்று மாற்றி, விரலின்மேல் மூக்கை வைக்கச் செய்துள்ளன என்று கூறிவிடுவான்.

இராமாயணத்தில் கோசல நாட்டையும், அதன் அரசனான தசரதனையும் கம்பன் அறிமுகஞ் செய்யும் போது பல புதுமைகளைப் புகுத்தியிருப்பது பலரதும் உள்ளத்தினுள்ளும் நின்று நிலைத்து உணரப்பட்டு வருவதை இன்றும் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

“வண்மை இல்லை ஓர் ஸனுமை இன்மையால்
உண்மை இல்லை, பொய் உரை இலாமையால்”

வறியவர் இல்லாத காரணத்தினால் அயோத்திய நகரிலே கொடை என்பது இல்லையாம். பொய் என்று

மன்னன் தனது நாட்டு மக்களின் உயிராக இருக்கிறான் என்ற மற்றைய புலவர்களின் கூற்றை சற்று மாற்றிப் புதுமை செய்கிறான் கம்பன். அவனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட உயிர்கள் எல்லாம் உறைகின்ற உடலாக விளங்குகிறாலும் தசரதன். அதாவது மன்னன் உயிராக விளங்கவில்லை. உடலாக விளங்குகிறான்.

வயிரவான் பூணணி மடங்கன் மொய்ம்பினான்
உயிரெலாந் தன்னுயிர் ஒப்ப ஒம்பலாந்
செயிரிலா உலகின்றி சென்று நின்றவாழ்
உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பும் ஆயினான்.

உயிரெல்லாவற்றையும் தன்னுயிருக்குச் சமானமாக மதித்துப் பாதுகாக்கிறான் தசரதன். உயிரை உடம்பு எப்படிப் பாதுகாக்கின்றதோ அப்படி எல்லா உயிர்களையும் பாதுகாக்கிறான்.

அதனால் எல்லா உயிர்களும் தங்கியிருக்கின்ற உடலாக இருக்கிறான் தசரதன். எப்படி இருக்கிறது கம்பனின் புதுமை. உயிராக மன்னன் விளங்குவான் என்பதை மாற்றி உடலாக இருக்கிறான் தசரதன் என்று கூறுகிறானே.

ஆமாம், அப்படியாயின் தசரதன் என்கின்ற மன்னனின் உடலை இயக்குவது அந்நாட்டு உயிர்கள் தானே. எப்படி இருக்கிறது கோசல நாட்டு ஜனநாயகம். 'மக்கள் மன்னனை இயக்குகிறார்கள். மக்களுக்காக மக்களால் மன்னன் இயக்கப்படுவது எத்தனை மாண்புமிக்க ஜனநாயகம். மன்னராட்சிக் காலத்திலே முடியாட்சியும், குடியாட்சியும் கைகுலுக்கிக் கலந்துகொள்ளும் புதிய அரசியல் சித்தாத்தம் இது.

சரி, இத்தகைய ஜனநாயகத்தால் கோசல நாட்டிலே நிகழும் நிகழ்ச்சி ஒன்றை இந்த இடத்தில் கண்டுகொள்வது பயன்மிக்கது.

நீரிடை உறங்கும் சங்கம்,
நிழலிடை உறங்கும் மேதி.
தாரிடை உறங்கும் வண்டு,
தாமரை உறங்கும் செய்யாள்.
தூரிடை உறங்கும் ஆமை,
துறையிடை உறங்கும் இப்பி.
போரிடை உறங்கும் அன்னம்,
பொழிலிடை உறங்கும் தோகை,

நீரிலே பாய்ந்து உழக்கிக் கலக்காமல் மர நிழலிலே சென்று எருமை மாடுகள் நித்திரை செய்வதால், நீரிலே சங்கு சுதந்திரமாக, நிம்மதியாக நித்திரை செய்கின்றது.

வண்டுகள் மலர் மாலைகளிலே வந்திருந்து தேனைக் குடித்து நித்திரை செய்வதால், தாமரை மலரிலே திருமகள் நிம்மதியாக நித்திரை செய்கிறாள். தாமரையில் திருமகள் உறைவதாகக் கூறுவது பொது வழக்கம். வண்டின் நீங்காரத் தொல்லை இல்லாததால் மட்டுமல்ல, வறுமை என்ற தொல்லையும் இல்லாததால், திருமகளின் (இலக்குமி) உறக்கத்தைக் குழப்ப யாருமே இல்லை. அதனால் திருமகள் நிம்மதியாக, சுதந்திரமாக உறங்குகிறாள்,

ஆமைகள் புதர்களிலே சென்று உறங்குவதால், நீர்த் துறையிலே முத்துச் சிப்பிகள் சுதந்திரமாக, நிம்மதியாக உறங்குகின்றன.

மயில்கள் நெற்போரிலே வந்து நெல்லைக் கொறித்து, குழப்பாமல் சோலையிலே சென்று உறங்குவதால், அன்னப் பறவைகள் நெற்போரிலே சுதந்திரமாக, நிம்மதியாக உறங்குகின்றன.

மிருகங்கள், பறவைகள் கூட ஒன்றுக்கொன்று சுதந்திரங் கொடுத்து, ஒன்றின் சுதந்திரத்தில் மற்றையது தலையிடாமல் நிம்மதியான வாழ்க்கையை நடாத்துகின்றன என்றால், அந்நாட்டு மனிதர்களின் வாழ்க்கை எப்படி

இருந்திருக்கும். அவர்களின் சுதந்திரத்திற்கு என்னதான் குறுக்கீடுகள், தடைகள் வரமுடியும்.

சிந்தித்துப் பார்த்தால் இன்று இந்தப் பாடல் எத்தனை மன ஆதங்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

(நன்றி: ஈழமூரசு 29-7-1984)

7

பாரத தர்மம்

இராமாயணம், மகாபாரதம், சிவரகசியம் என்னும் மூன்றையும், இதிகாசங்கள் என எம் ஆன்றோர் 'வகுத்தனர்'. இம் மூன்றினுள்ளும் வாழ்வியல் சம்பந்தமான தர்ம போதனைகளை அதிகமாகக் கொண்ட நூல் மகாபாரதம் எனலாம்.

இருக்கு, யசூர், சாமம், அதர்வணம் என்றநான்கு வேதங்களோடு ஐந்தாவது வேதமாக எண்ணப்படும் பெருமை மகாபாரதத்திற்கே உண்டு,

‘நீடாழி உலகத்து மறை நாலொடு ஐந்தென்று நிலை நிற்கவே’ என்று தொடங்குகிறது. வில்லிபுத்தூராழ்வாரின் பாரதத்தின் காப்புச் செய்யுள். மறை என்றால் வேதம் என்று பொருள். நான்கு மறையோடு ஐந்தாம் மறையாக நிலை நிற்கும்படி பாரதத்தை அருளிச் செய்தவர் வியாச முனிவர்.

பாரதக் கதையைத் தமிழிலே பாடியவர் மூவர். கடைச்சங்கப் புலவர்களிலொருவரான பெருந் தேவனார், வில்லிபுத்தூராழ்வார், நல்லாப்பிள்ளை, என்பவர்களே அவர்கள். இம்மூவர் பாடிய பாரதங்களிலும் வில்லிபுத்தூராழ்வாரின் பாரதமே அதிகச் சிறப்புப் பெற்றது.

மகாபாரதம் ஏராளமான தத்துவங்களையும், போதனைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. நேரடியான போதனைகளும் உண்டு. மறைமுகமாக, சம்பவங்களினூடான போதனைகளும் உண்டு.

குருசேத்திரத்தில் பாண்டவ, கௌரவ சேனைகளெல்லாம் போருக்கு ஆயத்தமாக அணிவகுத்து நின்றன. பாண்டவர்களில் மூன்றாவது சகோதரனும், அந்தப் போர்க்களத்திலே தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத வில் வீரனுமான அருச்சுனன், கிருஷ்ண பரமாத்மா ஓட்டிவந்த தேரிலே ஓய்ந்தவாறாகக், கம்பீரமாக வீற்றிருந்து, போர்க்களத்தில் தன் அணியின் முகப்புக்கு வந்தான். எதிரிகளின் பலத்தை எடைபோடும் எண்ணம் அவனுக்கு. ஆனால் அவனது உள்ளம் சிறிது நேரத்தில் உருக்குலையத் தொடங்கியது.

பிதாமகர் பீஷ்மரையும், வில்லாசிரியர்களான கிருபாச்சாரியார், துரோணச்சாரியார் போன்றோரையும். மாமன் சல்லியனையும் மற்றும் உறவினர்களையும் கொன்று அவர்களின் சமாதியிலே தனது வெற்றிக் கோபுரத்தின் சன்னிதியை அமைக்க அவனது மனம் ஒப்பவில்லை. வில்லைக் கைநழுவிட்டான். அம்பரூத் துணியும் முதுகிலே கணத்தது. தேர்த்தட்டிலே செயலற்று இருந்துவிட்டான்.

“சத்திரியனின் தர்மம் அந்த நிலையிலே போர் செய்வதுதான். அதைவிட்டு விலக நினைப்பதுதான் பாபகாரியம்” எனத் தொடங்கி, கிருஷ்ணன் அருச்சுனனுக்கு தர்ம உபதேசம் செய்தார். அதுதான் ‘பகவத் கீதை’ என்ற பெயரில் இன்றும் பெரும் புகழுடன் விளங்கும் உபதேச நூல். இது நேரடியாக, கிருஷ்ண பகவான் அருச்சுனனுக்கு உபதேசித்த நூலாகும்.

கிருஷ்ண பகவானின் தேர்ச் சாரதியான உத்தவன் என்பவனுக்கு, அவனது கேள்விகளுக்குப் பதிலாக உப

தேசித்தவைகள் ‘உத்தவத் கீதை’ என்ற பெயரில் விளங்குகிறது. இவைகளைவிட தருமன் யட்சனின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிப்பதாக வருவதும் நேரடியான தர்ம உபதேசமாக மகாபாரதக் கதையிலே வருகின்றது.

நேரடி உபதேசம், எல்லா மக்களும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக இருப்பதில்லை; அதனால் பல உபதேசங்கள், சம்பவங்கள் மூலமாகவே விளக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு சம்பவங்கள் மூலமாக மகாபாரதம் மனக்குக் காட்டும் வாழ்வியல் தர்மநெறிகளை அடுத்து நோக்குவோம்.

துரோணரின் குருதர்மம்

பரத்துவர்ச முனிவரின் மகன் துரோணச்சாரியார். புருஷதன் என்ற பெயரில் பாஞ்சால நாட்டை அரசாண்ட மன்னனின் மகன் துருபதன். துரோணரும், துருபதனும் சிறுவர்களாக இருந்த காலத்தில், அக்கினி கோத்திர முனிவரின் ஆச்சிரமத்திலே குருகுலக் கல்வியை ஒன்றாகப் பயின்றனர். பல மாணவர்கள் அக்கினி கோத்திர முனிவரிடம் கல்வி கற்றபோதும், பிராமணரான துரோணரும், அரச குமாரனான துருபதனும் இணைபிரியா நண்பர்களாக இருந்தனர்.

தனது தந்தைக்குப் பின், தான் பாஞ்சால நாட்டுக்கு அரசனானதும், தனது இராச்சியத்தில் பாதியை துரோணருக்குக் கொடுத்து, அவரையும் அரசனாக்கி ஆயுள் பிரியந்தம் இணைபிரியா நண்பர்களாக இருப்பதுவே தனது பெருவிருப்பம் என்று துருபதன் துரோணரிடம் அடிக்கடி கூறுவான். துரோணர் துருபதன் தன்மேல் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த நட்பில் அசைக்க முடியாத ‘நம்பிக்கை கொண்டு அவனோடு மனம் ஒன்றிப் பழகினார்.

காலம் உருண்டோடியது, துருபதனும் துரோணரும் ஆச்சிரமத்திலிருந்து கல்விகற்று வெளியேறினர். தந்தைக்

குப் பின் துருபதன் அரசனான். துரோணர் கிருபாச்சாரியாரின் தங்கையான கிருபி என்பவளை மணந்து பிராமண தர்மப்படி குலவாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு அகவத்தாமா என்னும் மைந்தன் பிறந்தான். வறுமை அவரை வாட்டியது. பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கக் கூட அவரிடம் பொருளில்லை, சொந்தமாக ஒரு பசுமாடு வைத்திருந்தால் பிள்ளையைக் காப்பாற்றலாம் என்ற நிலை.

தனது ஆருயிர் நண்பன் துருபதன் அரசனாக ராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்வது அவரது நினைவுக்குவந்தது. யாரிடமும் யாசித்தறியாத அந்த, அந்தண சிரேட்டர், துருபதனிடஞ் சென்று நட்பு முறையில் ஒரு பசுமாடு கேட்டுப் பெற விரும்பினார். பாதி ராச்சியத்தையே தனக்குத் தருவதாக வாக்களித்த நண்பனிடம். ஒரு பால்மாடு கேட்டுப் பெறுவது யாசகமாகாது என எண்ணிப் புறப்பட்டார்.

நீண்ட நாட்களின் பின், தனது பால்ய நண்பனை தனது உயிர் நண்பனைக் காணும் மகிழ்ச்சியில் பாஞ்சால நாட்டின் அரண்மனையை அடைந்தார் துரோணர்.

அரசு போகமும், அதிகார மமதையும், துருபதனின் மனத்தைப் பெரிதும் ஆட்கொண்டிருந்தது. ஒரு நாட்டின் அரசனான தனக்கும், சாதாரண பிராமண ஏழைக்கும் நட்பு என்று காட்டிக் கொள்வது அவமானமாகத் தெரிந்தது. அதனால், தன்முன்னே வந்து நின்ற துரோணரைப் பார்த்து “நீ யார்” என்று கேள்வி கேட்டான். துரோணருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. மிகவும் நடுக்கத்தோடு “என்னைத் தெரியவில்லையா? நான் உன் நண்பன் துரோணன்” என்றார். “அரசனுக்கும் வறிய பிராமணனுக்கும் நட்பு என்பது பொருந்தக் கூடியதா” என்று சபையிலே துரோணரை எள்ளி நகையாடி அவமானப்படுத்தினான் துருபதன்.

துரோணரின் கோபம் எல்லை கடந்தது. தன்மான உணர்வு தலைக்கேறியது. “நீ முன்பு தருவேன் எனக்

கூறிய பாதி ராச்சியத்தையும் கவர்ந்து, உன்னை தேர்க்காலில் கட்டி இழுக்கச் செய்து அவமானப்படுத்தி என் வல்லமையைக் காட்டுவேன்” எனச் சபதஞ் செய்து புறப்பட்டார் துரோணர்.

குருகுலத்தில் வந்து பாண்டவர்களுக்கும், கௌரவர்களுக்கும் வில்லாசிரியரானார். கிருபாச்சாரியாரிடம் ஆரம்ப வில்வித்தை பயின்ற குருகுலத்துச் சிறார்கள், பின்பு துரோணரிடம் வில்வித்தை கற்று நிறைவெய்தினர். குருவிற்கு தட்சணையை கொடுக்கும் நாள். துரியோதனன் முதலியோரிடமும், பாண்டவர்களிடமும், ஒரு விசித்திரமான குருதட்சணையைக் கேட்டார் குரு துரோணர்.

“அகந்தை கொண்ட துருபதனை வெற்றி கொண்டு பாஞ்சால நாட்டைக் கைப்பற்றுவதோடு, துருபதனை சிறைப் பிடித்துத் தேர்க்காலில் கட்டி இழுத்துவந்து என் காலடியில் சமர்ப்பிக்கவும் வேண்டும். இதுவே குரு தட்சணை. இதனைச் செய்பவனே எனக்கு குருதட்சணை வழங்கியவனாவான்” எனத் துரோணர் தனது மாணவர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டார்.

துரோணாச்சாரியாரின் மாணவர்களில் வில்வித்தையில் முதல் மாணக்கன் என்று புகழப்பட்ட அருச்சுனனே துரோணர் கேட்ட குரு தட்சணையை வழங்கினான். பாஞ்சால அரசனான துருபதனை வென்று, தனது தேர்க்காலில் கட்டி இழுத்து வந்து குருவின் காலடியில் சமர்ப்பித்து வணங்கி நின்றான் அருச்சுனன்.

தேர்க்காலிலே கட்டுண்டு கிடந்த தனது பால்ய நண்பனான துருபதனைக் காண துரோணருக்கும் மனம் சகிக்கவில்லை. அவனைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு அவனிடம் கூறினார், “பாதி ராச்சியம் தருவதாகக் கூறிய நீ, சொன்ன சொல் மாற்றியும், இன்று ராச்சியம் இல்லாமல் அநாதையானும்,

அரச சபையில் என்னை அவமானம் செய்தாய், அதன் பலனை இன்று அனுபவித்தாய். நீ என்னோடு ஒரு காலத்தில் நண்பனாக இருந்ததனால் இன்று உன்னை மன்னித்து உனக்கு நான் முழு ராச்சியமும் வழங்குகிறேன். இனி நீ சென்று பாஞ்சால அரசனாக முன்போல இராச்சிய பரிபாலனம் செய்” எனக் கூறி துருபதனை வழியனுப்பி வைத்தார் துரோணர்.

அவமானத்தோடு அரசுக்குத் திரும்பிய துருபதன், ஒரு யாகஞ் செய்தான். தன்னை அவமானப்படுத்திய துரோணரைக் கொல்வதற்கு ஒரு மகனும், தன்னை வென்ற வீரனான அருச்சுனனை மணஞ்செய்து கொல்வதற்கு ஒரு மகளும் தனக்குப் பிறக்க வேண்டும் என்பதே அவனது யாகத்தின் நோக்கம்.

அவனது யாகம் வெற்றி அளித்தது. துரோணரைக் கொல்வதற்கென்றே பிறந்தான் திட்டத்துய்ம்மன். அருச்சுனனை மணப்பதற்கென்றே பிறந்தாள் திரௌபதி. துரோணரைக் கொல்வதற்கென்றே பிறந்தான் திட்டத்துய்ம்மன் என்பது எல்லா இடமும் பிரசித்தமானது. துரோணருக்கும் இந்த விடயம் மிக நன்றாகத் தெரியும். அப்படி இருந்தும் திட்டத்துய்ம்மன், தனக்குக் குருவாக இருந்து வில்வித்தை கற்பிக்கும்படி துரோணரின் பாதங்களில் வந்து பணிந்தான்.

கரணமறுவற் நிலங்குதிறற் கலைசொல்பவன்பாற்

சரணமலர்தன் தலைக்கொண்டு தனுநூலெனக்குத்

மரணமிவனாற் றனக்கென்பது உணர்ந்துங் குருவு

அரணியிடத்திற் செறிந்தன்றோ அதனைச் செகுப்ப

தழலம்மா

அரணிக் கட்டைகளை உரஞ்சும்போது அதிலிருந்து தீ உண்டாகிறது. அந்தத் தீயே, அதே அரணிக் கட்டைகளை எரிக்கவல்லது. அதே போன்றுதான் திட்டத்துய்ம்மனும்,

தான் கொல்லவேண்டிய துரோணரையே குருவாக எய்தி அவரிடம் பயிற்சி பெற்றதாகக் கூறுகிறார் வில்விபுத்து ராழ்வார்.

தன்னைக் கொல்வதற்கென்றே பிறந்தவன் திட்டத்துய்ம்மன் என்பது துரோணச்சாரியாருக்குத் தெரிந்திருந்தும், தனது பாதங்களில் வந்து வணங்கித் தனக்கு வில்வித்தை கற்பிக்கும்படி வேண்டிய திட்டத்துய்ம்மனைத் தன் சீடனாக ஏற்று வில்வித்தை பயிற்றிய துரோணரின் குரு தர்மம் பாரதக் கதையிலே பெரிதும் பாராட்டப்பட்ட ஒன்று.

சகாதேவனின் சோதிட தர்மம்

பஞ்சபாண்டவர்களில் ஐந்தாவது சகோதரன் சகாதேவன். பாண்டு மன்னனின் இரண்டு மனைவிகளான குந்தி, மாத்திரி என்பவரில் மாத்திரிக்குப் பிறந்த இரண்டாவது மகன் இவன். குந்தியின் மைந்தர்கள்; தருமன், வீமன், அருச்சுனன் ஆகிய மூவருமாவர். மாத்திரிக்கு அசுவினி தேவர்களான இரட்டையரின் அருளினால் பிறந்தவர்கள் நகுலனும், சகாதேவனுமாவர்.

சகாதேவன் சகல சாஸ்திர விற்பன்னன், முக்காலமும் உணர்ந்த ஞானி. மகாபாரதப் போரின் முடிவு எப்படி அமையும் என்பதை போரின் முன்பே அறிந்து வைத்திருந்தவர்கள் இருவரே. அவர்களில் ஒருவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன். கிருஷ்ண பகவான் எல்லாக் காரியங்களுக்கும் காரணனாக இருந்து கொண்டு, ஒன்றுத் தெரியாததுபோல் நாடகமாடினார், மற்றவன் சகாதேவன். சகாதேவனுக்கு யுத்தத்தின் முடிவு நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது. காரணம் கிருஷ்ண பகவான் மகா விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்பதை அவன் ஒருவனே அறிந்து, உணர்ந்து இருந்தான்.

மகாபாரதப் போர் வராமல் தவிர்ப்பதற்கு வழியுண்டா என்று கிருஷ்ணனோடு கூடி, பஞ்சபாண்டவரும்

அவரது நெருங்கிய சகாக்களும் ஆலோசனை நடாத்திக் கொண்டிருந்தனர். எல்லோரது அபிப்பிராயமும் கேட்கப் பட்டது. தருமர் எந்த வழியிலும் சமாதானத்தையே விரும்பினார். வீமன் எந்த வழியிலும் யுத்தத்தையே விரும்பினான். அருச்சுனன் ஓரளவுக்கு தருமனோடும், வீமனோடும் ஒத்துப்போகப் பார்த்தான். நகுலனுக்கும் போரிலேதான் நாட்டம். இந்த நிலையிலே சகாதேவனிடம் அபிப்பிராயம் கேட்டார் கிருஷ்ணர்.

சகாதேவன் எதிலுமே நம்பிக்கை அற்றவனாக, தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்பதுபோல, பட்டுப்படாமலும் பதிலளித்தான். “பரந்தாமனே! நீ தூது போனாலென்ன, போகாதுவிட்டாலென்ன. துரியோதனன் பாதிராச்சியத்தை வழங்காமல் விட்டாலென்ன வழங்கினாலென்ன. விரித்த கூந்தலைப் பாஞ்சாலி முடித்தாலென்ன, விரித்தாலென்ன இந்தக் காரியங்களின் முடிவு எனக்குச் சிறிதும் தெரியாது” என்று கூறினான். தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்று அவன் கூறுவதற்குப் பொருள், தனக்கு எல்லாமேதெரியும் என்பது தான்.

சிந்தித்த பீடீநியுன் சென்றாலென் ஒழிந்தாலென்,
செறிந்தநூறு
மைந்தர்க்குண் முதல்வன்நிலம் வழங்காமலிருந்தாலென்
வழங்கினாலென்
கொந்துற்ற குழலிவளம் முடித்தாலென் விரித்தாலென்
குறித்தசெய்கை
அந்தத்தில் முடியும்வகை அடியேற்குத் தெரியுமோ
ஆதிமூர்த்தி.

கிருஷ்ண பகவானே நன்றாக அறிந்தவன் சகாதேவன். அவரை ஆதி மூர்த்தி! என விளித்துத் தன் கருத்தைக் கூறுகிறான். பூபாரம் தீர்க்கப் பிறந்தவன் கிருஷ்ணன். அவனது திட்டப்படிதான் எல்லாம் நடக்கும் என்பதை உணர்ந்த சகாதேவன், தனது கருத்தைச் சொல்லாமல்

சமாளித்தான். “தங்களுக்கு எது கருத்தோ, அடியேனுக்கும் அதுவே கருத்து” என்றான்.

முருகவிழ்க்கும் பசுந்துளப முடியோனே
அன்தலகை முலைப்பாலுண்டு
மருதிடைச்சென் துயர்சுடம் விழுவதைத்துப்
பொதுவர்மனை வளர்ந்தமாலே
ஒருவருக்குத் தெரியாதிங் குன்மாயை
யானறிவேன்; உண்மையாகத்
திருவுளத்துக் கருத்தெதுவோ அதுஎனக்குக்
கருத்தென்றான் தெய்வமன்னான்.

கிருஷ்ண பகவானே “மாலே” என்று விளிப்பதையும் “ஒருவருக்கும் உன்மாயை தெரியாது, ஆனால் நான் அவை எல்லாவற்றையும் ஐயந்திரிபு அற அறிவேன். அதனால் உனக்கு மகாபாரத யுத்தம்பற்றி என்ன கருத்து உண்டோ, அதுவே என் கருத்தும்” என்று சகாதேவன் கூறுவதையும் இப்பாடலில் காணலாம். இது வில்லிபுத்தூராரின் கவிவண்ணத்தில் மிளர்கின்ற பாடல்.

மகாபாரதத்தில் மிகவும் சிறப்புப் பெற்ற சகாதேவன் சோதிடக் கலையில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவனாகத் திகழ்ந்தான். மகாபாரத யுத்தம் முடிவான பின் கௌரவ சேனாதிபதியாக அவர்களின் மூதாதையான பிதாமகர் பீஷ்மர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அதிரதர், மகாரதர், சமரதர், அர்த்தரதர் தெரிவுகளும் முடிவடைந்தபின் போர்தொடங்குவதற்கு சகல ஆயத்தங்களும் செய்து கொண்டனர்.

அன்றைய யுத்த முறைப்படி யுத்தம் தொடங்குவதற்கு முன்னதாக ஒரு நல்ல முகூர்த்தத்திலே களப்பலி கொடுப்பது வழக்கம். “நான் செய்வது நல்லோர், செய்யார் என்பது பழமொழி. நல்ல நாளில், நல்ல முகூர்த்தத்தில் களப்பலி கொடுத்தால், வெற்றிகிட்டும் என்பது சோதிட நம்பிக்கை. துரியோதனன் எந்த வகையிலும் வெற்றி பெறுவதிலேயே கண்ணுயிருந்தான், அதனால் வெற்றிபெறு

வதற்கு ஏற்ற நல்ல முகூர்த்தத்திலே களப்பலி கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான்.

சேனாதிபதியான பீஷ்மரிடம் ஆலோசனை கேட்டான். “சகாதேவனைவிடச் சிறந்த சோதிடன் யாருமே இல்லை. விரும்பினால் அவனை அணுகி ஆலோசனை கேள்” என்று பீஷ்மர் கூறினார். தனது வெற்றிக்காக எவரது உதவியையும் பெற்றுக் கொள்ளத் தயங்காதவன் துரியோதனன்.

தனது எதிரிகளில் ஒருவனான சகாதேவனிடமே சென்று, களப்பலி கொடுக்க நாள் வைத்துத் தரும்படி வேண்டினான் துரியோதனன். துரியோதனன் பாண்டவர்களுக்கு அளவில்லாத துன்பங்கள் செய்தவன். வீமனுக்கு நஞ்சு கொடுத்தவன். மயக்கமடையச் செய்து தண்ணீரிலே எறிந்தவன். பஞ்சபாண்டவர் இருந்த அரக்கு மாளிகைக்கு நெருப்பு வைத்து அவர்களைக் கொல்ல முயன்றவன். சூதாடி பாண்டவர்களின் இராச்சியத்தைக் கவர்ந்தவன். எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக, உலகிலே அநியாயங்களுக்கெல்லாம் தலையாய அநியாயமான காரியமாக, ஆண்கள் நிறைந்த சபையிலே தனியொரு பெண்ணாகப் பாஞ்சாலியை இழுத்து வரச்செய்து, அவளது கணவன்மார்களின் முன்னிலையிலேயே துகிலுரியச் செய்தவன்.

இத்தனை கொடுமைகளின் காரணமாகவே தான் மகா பாரத யுத்தம் முடிவானது. இந்த நிலையிலே பாண்டவர்களில் ஒருவனான சகாதேவன் தமது அழிவுக்கான நாளை, துரியோதனனது வெற்றிக்கான நாளாக எப்படி வைத்துக் கொடுக்க முடியும்.

ஆனால் சகாதேவன் மறுக்கவில்லை. தன்னை ஒரு சோதிடன் என்ற நிலையிலேயே துரியோதனன் அணுகியிருக்கிறான் என்று எண்ணினான். நுணுகி ஆராய்ந்தான். துரியோதனன் லெவ்வதற்கு ஏற்ற நல்ல முகூர்த்தத்தையும் வகுத்துக் கொடுத்தான். இந்தச் சோதிட தர்மம் மகா பாரதக்கதை

யில் வரும் தர்மங்களுக்குள் சிறப்பாக எண்ணப்படக்கூடிய ஒன்றாகும்.

சகாதேவன் வைத்துக் கொடுத்த திதியிலே வரும் சுப முகூர்த்தத்தில் துரியோதனன் களப்பலி கொடுத்திருந்தால், பாண்டவர்கள் குலத்தோடு அழிந்திருப்பார்கள் என்பது முற்றிலும் உண்மை. அதனை அறிந்தே கிருஷ்ண பகவான் அமாவாசைத் திதியை முதல் நாள் உண்டாக்கி, அந்த நல்ல முகூர்த்தத்தில் தமது களப்பலியைக் கொடுத்தார்.

கர்மயோகத்தை போதனையாக பகவத் கீதை புகட்டியிருக்கிறது. சகாதேவன் எதிரியான துரியோதனனுக்கு களப்பலி கொடுக்க நாள் வைத்துக் கொடுத்ததன் மூலம், தனது கர்மத்தை நிறைவேற்றி சோதிட தர்மத்தையும், கடைப்பிடித்துப் புகழ் பெற்றான் என்று பாரதக் கதை அவனைப் பாராட்டுகிறது. போதனையாகவும் நடைமுறையாகவும், இரு வகையிலும் கர்மயோகம் வலியுறுத்தப்படுவதை இங்கே கண்டு தெளியலாம்.

தர்மரின் யுத்த தர்மம்

முற்காலத்தில் யுத்தம் புரிவதற்கு, யுத்த தர்மம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தத் தர்மங்களை அனுசரிக்காதவர்கள் இகழப்பட்டனர். தேரில் வருபவன், தேரில் வருபவனுடனும், யானையில் வருபவன். யானையில் வருபவனுடனும், குதிரை வீரன், குதிரை வீரனுடனும், காலாள் காலாளுடனும் போர் புரியவேண்டும் என்பது முறை.

தனக்குச் சமனான வீரனுடன், தன்னோடு போர் புரிபவனுடன் மட்டுமேதான் போர் புரிய வேண்டும். ‘நிராயுதனுடனும், யுத்தத்தைவிட்டு விலகிச் ‘செல்பவனுடனும், புறமுதுகு காட்டி ஓடுபவனுடனும் போர் புரிவது தர்மமாகாது. ஒரேவிதமான ஆயுதங்களுடனேயே ‘யுத்தம் புரிவார்கள்.

இப்படி பலவகையான யுத்த தர்மங்கள் அக்காலத்திலே வரையறுக்கப்பட்டிருந்தன. இராமாயண காவியத்திலே பேணப்பட்ட ஒரு யுத்த தர்மம் அக்காவியத்திற்கும், அக்காவிய நாயகனான இராமனுக்கும் பெரும் புகழைக் கொடுத்துள்ளது. தனது மனையியான சீதையைத் தூக்கிச் சென்று சிறை வைத்த கொடிய செயலைச் செய்தவனான இராவணனோடு இராமன் போர் புரிந்தபோது, இராவணன் ஆயுதங்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்து கதியற்றவனாய் நிராயுதனாக நிற்கிறான். அவனைப் பார்த்து யுத்த தர்மமுரைக்கிறார் இராமர்.

“சகல ஆயுதங்களையும் இழந்து நிற்கும் உன் அவல நிலையைக் கண்டேன். நிராயுதனோடு யுத்தஞ் செய்வது யுத்த தர்மமாகாது. அதனால், இன்று போய்ப் போருக்கு நாளை வா. சகல ஆயுதங்களோடும் சகல ஆயுதத்தங்களோடும் நாளை வா” என்று கூறி இராவணனை அனுப்பி வைக்கிறார் இராமர். இந்தக் காட்சி இராமாயண காவியத்திற்குச் சிகரம் வைத்ததுபோலமைந்தது.

பாரதக் கதையில் வரும் ஒரு யுத்த தர்மம் இன்னொரு வகையில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. அதனைப் பார்ப்போம். பாரத யுத்தத்தில் மிக முக்கியமான யுத்தம் நடைபெற்ற நாள் பதினமூன்றாம் நாள் என்று கூறலாம். கௌரவ சேனாதிபதியான வில்லாசிரியர் துரோணர்கௌரவ சேனையைச் சக்கர விபூகமாக அமைத்திருந்தார். சக்கர விபூகத்தை உடைத்துப் போர் புரியக் கூடிய வீரர்கள் பாண்டவர் தரப்பில் இருவரே உண்டு. அருச்சுனனும், அவன் மகன் அபிமன்யுவுமே அவ்விருவர்.

அருச்சுனனை திரிகர்த்த ராஜாக்கள் வலிந்து அறைகூவப் போருக்கு அழைத்தனர். அறைகூவலை ஏற்படுத்தத்திரியனின் ஆண்மை என்பதால் அருச்சுனன் அவர்களோடு போர் புரியச் சென்றுவிட்டான். அதனால் சக்கர விபூகத்தைப் பிளந்து போர்புரியக் கூடியவனாக அபிமன்யு

மட்டுமே இருந்தான். அபிமன்யுவுக்கு சக்கர விபூகத்தை உடைத்து உட்செல்ல மட்டுமே தான் தெரிந்திருந்தது. சக்கர விபூகம் மீண்டும் மூடிவிட்டால் அதை உடைத்து வெளிவருந் தந்திரம் தெரியாது.

அன்றையப் போரில், தருமரின் வேண்டுகோளின்படி அபிமன்யு சக்கர விபூகத்தை உடைத்தெறிந்து உள்ளே நுழைந்தான். விபூகம் மூடப்பட்டது. தனியொருவனாக எதிரிகளின் பலமான விபூகத்தில் சிக்கினான் அபிமன்யு. இருந்தும் மனந் தளரவில்லை. தனது தந்தையின் விற்குருவான துரோணரையும், கர்ணனையும், சகுனியையும், துரியோதனன், துச்சாதனன், சயத்திரதன் முதலியோரையும் தனித்தனியாகப் போரிட்டு வென்றான். அபிமன்யு. துரியோதனனின் மகன் இலக்கண குமாரன், சகுனியின் மகன், சல்லியன் மகன், துச்சாதனன் மகன் முதலியோர்களை யெல்லாம் கொன்று அற்புதமாகப் போர் புரிந்தான்.

கோபம் கொண்ட துரியோதனன் எப்படியாவது அபிமன்யுவைக் கொல்லும்படி தனது சேனா நாயகர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். தனித்தனி தோற்று ஓடிய சேனை நாயகர்கள் ஒருமித்து வளைத்து அதர்மப் போர் புரிந்து அபிமன்யுவைக் கொன்றனர். யுத்ததர்மம் பேணப்படாது இந்தக் கொடூரம் நிகழ்ந்தது. அபிமன்யுவின் தலையை அறுத்து வீழ்த்தியவன் சயத்திரதன். இவன் துரியோதனனின் ஒரே தங்கையான துச்சனை என்பவளின் கணவன்.

மாலையில் போர் முடிந்து பாசறை நோக்கி வந்த அருச்சுனன், தன் மைந்தன் இறந்ததையும், வஞ்சகமாகப் போர் நடந்ததையும் அறிந்து கோபங் கொண்டான். “நாளை பொழுது மறைவதற்குள் சயத்திரதனைக் கொல்வேன், இல்லாவிடில் தீயில் விழுந்து உயிர்துறப்பேன்” எனக் கடுஞ்சபதஞ் செய்தான்.

அருச்சுனனின் கடுமையான சபதம்பற்றி தருமர் கவலை கொண்டார். கர்ணன். துரோணர், சல்லியன், அசுவத்தாமா போன்ற பெரும் வீரர்களின் காவலையீறி சயத்திரதனை ஒரு பொழுதுக்குள் கொல்வது கடினம், கொல்லாது போனால் சபதப்படி அருச்சுனன் இறப்பான். தாமும் இறக்க நேரிடும். எல்லாமே வீணாகிவிடும் என்று தருமர் கவலை கொண்டார்.

அன்று இரவு கிருஷ்ணர், அருச்சுனனை அழைத்துக் கொண்டு சிவபெருமானிடம் புறப்பட்டார். சயத்திரதனை அழிப்பதற்காக மேலதிக பலம் வேண்டி சிவபிரானிடம் சென்றான் அருச்சுனன். சிவபெருமானிடம் வலிமையுள்ள படைக் கலங்கள் பெற்றுவந்து சயத்திரதனைத் தன் தம்பியான அருச்சுனன் கொல்வதில் தருமருக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சிதான். ஆனால் அவர் மனத்தில் பெரும் சஞ்சலமும் உண்டாகிவிட்டது.

யுத்தம் சமமான பலங்கொண்ட வீரனுடனேயே செய்யப்பட வேண்டும் என்பது யுத்த தர்மம். அருச்சுனன் மேலதிக பலத்தோடு போருக்கு வரப்போகிறான். சயத்திரதன் வழமைபோலவே போருக்கு வரப்போகிறான். இது நியாயமில்லை, யுத்த தர்மமில்லை என்று எண்ணினார் தருமர்.

அதனால் வீமனின் மகனான கடோற்கசனை அழைத்து துரியோதனனின் பாசறைக்கு உடனே செல்லும்படியும், அருச்சுனனின் சபதத்தையும், அருச்சுனன் சிவபெருமானிடம் படைக்கலங்கள் பெறச் சென்றதையும், கூறும்படியும் பணித்தார் தர்மர். கடோற்கசன் முதலில் மறுத்தும் பின்பு தருமரின் கட்டளைப்படி துரியோதனனின் பாசறைக்குச் சென்று நிலையை எடுத்துரைத்தான்.

தம்மோடு வஞ்சனையாகப் போர் புரிந்தவர்களோடும் அறப்போர் புரிய எண்ணினான், தர்மன். பகலிலே பலர்கூடி அதர்மமான முறையில், யுத்த தர்மத்துக்கு மாறான முறை

யில் அபிமன்யுவைக் கொன்ற நிகழ்ச்சி நடந்திருந்தும் கூட தருமன் தர்ம யுத்தஞ் செய்யவே விரும்பினான் என்பதையே இது காட்டுகிறது.

எதிரியும் தன்னைப் பலப்படுத்தச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்து, யுத்தஞ் செய்யும் யுத்த தர்மம் இன்றைய நிலையில் எண்ணப்படவே முடியாத ஒன்றாக ஆகிவிட்டது. விசித்திரமான பழக்கமாக, வினோதமான தர்மமாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

(நன்றி: இனகரன் 20, 27-12-87)

லது ஐந்துபேரும் வாழ்வதற்கு ஐந்துவீடுகளையாவது கேட்டுப் பெற்று, சமாதானமாக — யுத்தத்தைத் தவிர்த்து — வாழ்வதற்குத் தருமன் பெரிதும் விருப்பம் கொண்டான்.

இந்தக் கோரிக்கைகளை எடுத்தியம்ப கிருஷ்ணன் தூது சென்றான். துரியோதனனோ தனதுநிலைப்பாட்டிலிருந்து சிறிதும் இறங்கி வரவில்லை.

யுத்தஞ் செய்து பாண்டவர்களை முற்றாக அழித்து விட்டு, முழு ராச்சியத்தையும் தானே ஏக சக்கராதிபதியஞ் செய்ய வேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான்.

பாதி இராச்சியம் கேட்ட பாண்டவர்கள், வீண் உயிர் இழப்புக்களைத் தவிர்த்து, சமாதானமான முறையில் தீர்வு காண விரும்பி, ஐந்து வீடுகள் என்ற வகையிலே இறங்கி வந்த போதும், துரியோதனன் கொஞ்சமும் இரங்கி வரவில்லை. முடிந்த முடிவாக, ஒன்றுமே இல்லை என்று கைவிடுத்துவிட்டான்.

“ஈ இருக்கும் இடமெனினும் இப்புலியில்
யானவர்க்கு அரசு இனிக்கொடேன்”

ஒரு ஈ இருக்கின்ற அளவு சிறிய இடம்கூட, சொந்தமாக, தனியரசாக கொடுக்க மாட்டேன் என்று துரியோதனன் மறுத்ததாக வில்புத்தூராழ்வார் பாடுகிறார்.

முடிவில் யுத்தம் ஏற்பட்டது. குரு ஷேத்திரத்தில் குருதிகள் கலந்து நியாயத்தைத் தீர்மானித்தன.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தைக்குக் கிருஷ்ணன் போகும் போது, கிருஷ்ணனின் உண்மை நோக்கம் எப்படி இருந்தது என்பதை இங்கே நோக்குவோம்,

தான் மேற்கொள்ளும் பேச்சுவார்த்தை வெற்றியளிக்கும் என்று சிறிதளவுகூட கிருஷ்ணன் நம்பவில்லை. கிருஷ்

8

சமரச நாட்டமற்ற சமாதானத் தூதுகள்

சூதாட்டத்தில் நாடு, நகரமிழந்த பாண்டவர்கள் துரியோதனனின் வாக்குறுதியை நம்பி வனவாசஞ் சென்றனர். பன்னிரண்டு வருட வனவாசமும், ஒரு வருட அஞ்ஞாத வாசமும் முடித்துவிட்டு அடுத்த காரியம் பற்றி ஆராய்ந்தனர்.

கிருஷ்ணன், துரியோதனனிடம் தூதுபோக வேண்டும் என்று முடிவாயிற்று. துரியோதனன் சூதிலே வென்றவற்றை கிருஷ்ணன் தூதிலே வெல்லவேண்டும் என்பது தருமனின் விருப்பம்.

தமது இழப்புக்களைத் துரியோதனன் கையளிக்கத் தவறினால், போதிய அளவுழேறிங்கி உண்மைத் தீர்வுக்குக் குறைந்த, தற்காலிகத் தீர்வுக்கான வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கவும் தருமன் விருப்பங் கொண்டான்.

கிருஷ்ணன் தூது

பாதி ராச்சியத்தைத் தருவதற்கு துரியோதனன் மறுத்தால், ஆகக் குறைந்த கோரிக்கைகளாக ஐந்து ஊர்களை அல்

ணனின் நோக்கமே யுத்தஞ்செய்ய வேண்டும் என்பதுதான். சமாதானத்தில் நம்பிக்கையே வைக்காமல் — சமாதானத்தில் விருப்பமே இல்லாமல் தான் கிருஷ்ணன் சமரசப் பேச்சுவார்த்தையில் இறங்கினான்.

திரௌபதி கவலை

தருமனின் தீர்மானப்படி சமாதானப் பேச்சுக்குச் செல்வதற்கு கிருஷ்ணன் முனைந்தபோது, திரௌபதி அழுது புலம்பினாள்.

தன்னைச் சபைக்கு இழுத்து வந்து துகில் உரிந்த துச்சாதனன், துரியோதனன் ஆகியோரின் இரத்தத்தைத் தன் கூந்தலிலே பூசிக் கூந்தலை முடிப்பதன்றி, இக்கூந்தலை முடியேன் என்று துச்சாதனனின் கைபட்டுக் கலைந்த கூந்தலோடு காத்திருந்தவள் திரௌபதி.

பேச்சுவார்த்தை வெற்றியளித்தால் தனது சபதம் நிறைவேறாது என்று கலங்கினாள்.

மன்றில் அழைத்தெனக்கு
மாசளித்த மன்னவன்பாற்
சென்று தமக்கைந்தூர்
திதிலவீரர் பெற்றிருந்தால்
அன்று விரித்த
அருங்கூந்தல் வல்வினையேன்
என்று முடிப்பதினி
எம்பெருமான் என்றழுதாள்.

துரியோதனன் ஐந்து ஊர்களைக் கொடுத்து பாண்ட வர்சனை ஏமாற்றிவிட்டால், அன்று சபையிலே தான்செய்த சபதப்படி தனது கூந்தலை முடித்து பழிக்குப் பழி வாங்க முடியாது என்று கூறுகிறாள் திரௌபதி.

திரௌபதியின் ஒரே நோக்கம் யுத்தமும் பழிவாங்க லும் தன் கூந்தலை முடிப்பதுந்தான். அதாவது துரியோதன னுதியின் வாழ்வை முடிப்பதும், தன் கூந்தலை முடிப்பதுந் தான்.

விமன், அருச்சுனன், நகுலன் போன்றோருக்கும் சமர தானத்தில் உண்மை நாட்டம் இல்லைத்தான். ஆனால், தரும னின் பேச்சுக்குக் கட்டுப்பட்டுச் சமாதானப் பேச்சுக்குச் சம்மதிக்கின்றனர்.

தூதுசெல்லப் புறப்பட்ட கிருஷ்ணனுக்குத் தனது தூது வெற்றியளிக்காது என்பது நிச்சயமாகத் தெரிந்துதான் இருந்தது. ஒரு சம்பிரதாயத்துக்காக பேச்சுவார்த்தையில் கிருஷ்ணன் தூதாகச் சென்றானே தவிர உண்மையிற் சமா தான நோக்கோடு செல்லவில்லை.

திரௌபதியின் துயரத்தையும், புலம்பலையும் கேட்ட கிருஷ்ணன் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறுகிறான்.

தொல்லாண்மைப் பாண்டவர்க்குத்
தூதுபோய் மீண்டதன்பின்
நல்லாயுன் பைங்கூந்தல்
நானே முடிக்கின்றேன்.
எல்லாருங் காண
இனிவிரிப்ப தெண்ணரிய
புல்லார்தம் அந்தப்
புரமாதர் பூங்குழலே

தூது சென்று மீண்டு உனது கூந்தலை முடிக்க நானே வழி செய்வேன். இனி விரிப்பது எமது எதிரிகளின் அந் தப்புர மாதர்களின் பூங்குழல்கள் தான் என்று ஆறுதல் கூறுகிறான் கிருஷ்ணன்.

துரியோதனனது அந்தப்புர மாதர்கள் தமது கூந்தலை விரிப்பதாயின் துரியோதனன் முதலியோர் இறக்க வேண்

டும். அத்தோடு திரௌபதி கூந்தலை முடிப்பதாயினும் துரியோதனன் முதலியோர் இறக்க வேண்டும்.

என்வே கிருஷ்ணனின் தூது சமாதானத்தில் நம்பிக்கை இல்லாமல், உண்மை நாட்டம் இல்லாமல் நடைபெற்ற தூதே, யுத்தத்தை எதிர் கொள்ள ஆயத்தங்கள் செய்வதற்குச் சிறிது கால அவகாசத்தை ஏற்படுத்தவும், சில யுத்த தந்திர முன்னேற்பாடுகளை மேற்கொள்ளவும் நடைபெற்ற தூதே கிருஷ்ணன் தூது.

வீரவாகுதேவர் தூது

முருகப் பெருமானின் தூதனாக வீரவாகு தேவர் சூரபன்மனிடம் செல்கிறார். சூரபன்மனைச் சந்திக்கு முன் வீரவாகு தேவர் சிறைக்குள் சென்று சூரபன்மனால் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்திரனின் மகனான சயந்தன் முதலியோரைச் சந்திக்கிறார்.

சூரபன்மனைக் கொல்வதற்கு வராமல், சமாதானம் பேசுவதற்கு வீரவாகு தேவர் வந்தது சயந்தனுக்குப் பிடிக்கவில்லை, கொடுமைகள் பலசெய்த சூரபன்மன் குலத்தோடு அழிய வேண்டும் என்று அவாக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அவனது நோக்கத்தைத் தெரிந்து கொண்ட வீரவாகு தேவர் தமது சமாதான முயற்சி பற்றி அவனிடம் கூறுகிறார்.

சூரபன்மன் தேவர்களைச் சிறை நீக்க ஒருபோதும் சம்மதியான் என்பதும் யுத்தம் அன்றிச் சிறை மீட்புக்கு வேறு வழியில்லை என்பதும், வீரவாகு தேவருக்கும் முருகப் பெருமானுக்கும் தெரிந்தே இருந்தது.

இதனைக் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் கந்தபுராணத்தில் இட்படிக்குறிப்பிடுகிறார்.

கதமறி அளக்கர். வைகுஞ்
சூரபன் மானின் மார்பில்
எறிகடர் எஃகம் வீசி
இருபிள வாக்கின் அல்லால்
சிறையுளீர் மீள்கி லாமை
தேற்றியும் பொருநர் செய்யும்
அந்நெறி தூக்கி ஓற்றும்
அடியனை விடுத்தான் ஐயன்.

சூரபன்மனின் மார்பிலே வேலை வீசி இரண்டு துண்டாக்காமல் தேவர்களைச் சிறைமீட்க முடியாது என்பது முருகனுக்கும் தெரியும். இருந்தபோதும், யுத்தஞ் செய்யும் அந்நெறிப்படி தூதுபோக வேண்டும், சமாதானப் பேச்சு வார்த்தை நடத்த வேண்டும் என்று சம்பிரதாயத்துக்காக என்னைத் தூதாக அனுப்பினார் முருகப் பெருமான் என்று வீரவாகுதேவர் சயந்தனிடம் கூறுகிறார்.

தூது செல்லும்போதே தூதின் முடிவு தெரிந்திருந்தது. முருகனுக்கோ வீரவாகு தேவருக்கோ சமாதானப் பேச்சு வார்த்தையில் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. அந்த அளவுக்குச் சூரபன்மனின் மனநிலையை மிக நன்றாக அவர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தனர்.

அதனால் வீரவாகு தேவர் சயந்தனிடம், சம்பிரதாயத் தூதே இது என்று கூறி தூதின் பின் நிச்சயமாக யுத்தம் ஏற்படும். சூரபன்மன் குலத்தோடு நாசமாவான் என்று உறுதி கூறுகிறார்.

“எங்கோன் நானாவந்து இவரைஎல்லாம் நாமத முடிபன் காண்டி.” என்பது வீரவாகுதேவரின் வாக்கு.

இந்த இரு தூதுகளின் தாற்பரியங்களை இங்கு பார்த்தோம். இனி இராமாயணத் தூதைக் காண்போம்.

அங்கதன் தூது

இராமாயணத்தில், ஆரம்பத்தில் இராமனுக்கும் தாடகைக்கும் யுத்தம் ஏற்படுகிறது. இது இராமனின் கன்னிப் போர் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்போருக்கு தூது என்ற கதையே இல்லை, தாடகையின் திடீர்த் தாக்குதலை இராமர் முறியடித்துச் செய்யும் யுத்தமே அது.

ஆரண்ய வாசத்தின்போது இராவணனுக்கும் சூர்ப்பனகைக்கும் சகோதரர்களான கர, தூஷணர்களோடு இராமருக்கு யுத்தம் ஏற்படுகிறது. மூக்கையும் முலையையும், செவியையும் இழந்த சூர்ப்பனகையின் வேண்டதலின் பேரில் கர, தூஷணர்கள் திடீரென வந்து இராமரோடு யுத்தஞ் செய்கின்றனர், இங்கும் தூதுக்குச் சந்தர்ப்பமே இல்லை.

தூதுக்கு நிறைய வாய்ப்பும், சந்தர்ப்பமும் இருந்தது வாலி வதத்தில். தூது சென்றால் வாலி சமாதானஞ்செய்ய முன்வருவான் என்று தெரிந்து கொண்ட இராமர், தூது என்ற மரபைப் பின்பற்றாமல் நேரடியாகக் கொலையைச் செய்கின்றார்.

முதல் இரண்டு யுத்தமும் அவர்கள் வலிந்து வந்து ஏற்படுத்தியவை. ஆனால் வாலியின் கொலை இராமரே திட்டமிட்டு சுக்கிரீவன் மூலம் வாலியை வலிந்து போருக் கழைத்துக் கொன்றது. அதாவது சமாதானத்துக்கு வாய்ப்புத் தென்படும்போது தட்டிக் கழிக்கிறார் இராமர். ஆனால் இராவணனுக்குத் தூதனுப்புகிறார், அதுபற்றிப்பார்ப்போம்.

இராவணனிடம் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைக்கு ஆயத்தஞ் செய்கிறார் இராமர். சீதையைச் சிறை நீக்கி விட்டால் பிரச்சனை தீர்ந்துவிடும். அதனால் தூதுவன் ஒருவனை அனுப்பி சமாதானப் பேச்சு மூலம் பிரச்சனையைத் தீர்க்க விரும்புகிறாராம் இராமர்.

தூதுவன் ஒருவன் தன்னை
இவ்வுழி விரைவில் தூண்டி
மாதின் விடுதியோ என்று
உணர்த்தவே மறுக்கு மாகில்
காதுதல் கடனென் றுள்ளம்
கருதியது. அந்நும் அஃதே.
நீதியும் அஃதே என்றான்
கருணையின் நிலையம் அன்னான்.

கருணையின் நிலையமான இராமன், ஒரு தூதுவனை இராவணனிடம் அனுப்பி, சீதையை சிறைமீட்க விரும்புகிறான். அதுதான் தருமம், நியாயம். அதற்கு இராவணன் ஒப்புக் கொள்ளாதுவிட்டால் பின்னர் போர் செய்வோம் என்று கூறுகிறார்.

இராமரின் இந்தத் தூது நோக்கம் இலக்குவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இராவணனுக்கு இரக்கம் காட்டுவது இழக்கான காரியம்.

சிலவேளை இராவணன், இராமரின் கோரிக்கைக்கு இனங்கிவிட்டால் கொல்லப்படாமல் தப்பி விடுவான். ஏற்கனவே தண்ட காரணம் வனத்து முனிவர்களிடம் இராவணனைக் கொல்வதாக இராமர் வாக்குறுதி கொடுத்திருந்தார்.

அந்த வாக்குறுதி பொய்க்கக் கூடாது என்பதனால் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையே அர்த்தமற்றது என நினைக்கிறான் இலக்குவன்.

இரக்கமது இழக்கமென்றான் இளையவன் இனிநாம்அம்பு
தூரக்குவது அல்லால்வேறு சொல்லுண்டோ என்னச்
சொன்னான்.

யுத்தம் மூலம் இராவணனைக் கொல்வதன்றி வேறு செல்ல எதுவும் தேவையில்லை, என்பது இலக்குவனின் முடிவு.

இராமரின முடிபும் இதுதான். பேச்சுவார்த்தை தோல்வியில் முடிவடையும் என்று இராமனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்தே இருந்தது. இருந்தபோதும் சம்பிரதாயத்துக்காக, உலக ஒப்புக்காக, தூதுவனாக அங்கதனை அனுப்ப முனைகிறார் இராமர்.

அயர்த்திலன் முடிவும் அஃதே

அறிஞர் ஆய்ந்த

நயத்துறை நூலின் நீதி

நாந்துநித் தமைதல்நன்றே

புயத்துறை வலிஞ ரேனும்

பொறையொடும் பொருந்திவாழ்தல்

சயத்துறை அறனும் அஃதே

என்றிவை அமையச்சொன்னான்.

முடிவு போர்தான் என்பதை இராமர் மிக நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருந்தார் என்று தெளிவாகக் கூறுகிறார் கம்பர். இருப்பினும் அறிஞர்கள் சொல்லி வைத்த நூல் நீதிப்படி நடக்கவேண்டும் என்பதாலேயே தூதுக்கு விரும்புகிறாராம் இராமர்.

சமாதானம் ஏற்பட வாய்ப்பிருக்கும்போது அதை மேற்கொள்ளாது விடும் இராமர், அதாவது வாலி வதத்தில் சமாதான எண்ணத்தையே வெளியிடாத இராமர், இராவண வீதத்தில் மட்டும் சமாதான வாய்ப்பு இல்லை என்று தெரிந்துகொண்டு சமாதானப் பேச்சை நடாத்துகிறார். (இது சம்பந்தமாக மேலதிக விபரங்களுக்கு எனது “வாலி” நூலைத் துணைக் கொள்க.)

இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகள் எல்லாம், வெறும் சம்பிரதாயத்துக்காக, சமாதானம் ஏற்பட வேண்டும் என்ற உண்மை விருப்பம் இல்லாமல் நடைபெற்ற சமரசப் பேச்சுவார்த்தைகளே.

இந்தத் தூதுவர்கள் செய்தவேலை ஒற்றர்வேலைதான். அங்கதன் இலங்கை வந்து, இலங்கையை அறிந்துகொண்டு போனான். வீரவாகுதேவர் வீரமகேந்திரபுரி சென்று அந்நகர்பற்றி அறிந்து கொண்டார். கிருஷ்ணன் அஸ்திஸூயம் சென்று மித்திரபேதம், தனிப்பட்ட பலமிழப்பு முயற்சிகள் செய்து திரும்பினார்.

இத்தகைய உண்மைத் தன்மை இல்லாத போலிப் பேச்சுவார்த்தைகள் இன்றும் பல நாடுகளிடையேயும் தொடர்கின்றன.

(நன்றி: முரசொலி 11-1-1987)

9

நக்கீரர் ஒரு விதண்டாவாதி

“நெற்றிக்கண் திறப்பிலும் குற்றம் குற்றமே” என்று சிவபெருமானோடு எதிர்த்து வாதிட்டவர் நக்கீரர்.

“பாடல் புனைந்தவர் பரமசிவனாக இருந்தாலும், பாடலிலே குற்றம் இருந்தால் குற்றம் குற்றமே” என்று தன் னம்பிக்கையோடு எதிர்த்து வாதிட்டவர் நக்கீரர்.

“விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டு, தான் அன்றாடம் வழிபடும் இறைவன் கூட குற்றஞ் செய்தால், அது குற்றமானதே என்று மிகவும் சாதுர்யமாக வாதிட்டவர் நக்கீரர்.”

“ஆண்டவனினிட தமிழ்க் கவிதையின் செம்மையோ மறந்தது என்று வாதிட்டவர் நக்கீரர்.”

இப்படியாகப் பல வகைகளில் நக்கீரரைப் பலரும் புகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றார்கள், பலர் தமது புனைபெயரைக் கீரன் என்றும், நக்கீரன் என்றும் வலத்துக் கொண்டு குற்றங் கடிந்து குணத்தைப் போற்றலே தவிர விரை நோக்கென்று கூறிக் கொள்கிறார்கள்.

இந்த நக்கீரரின் உண்மைத் தன்மை என்ன? இவர் எப்படிப்பட்டவர்? என்பவற்றை உரிய முறையில் அறிந்து கொள்ளச் செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நக்கீரருக்குக் கிடைக்கும் போலிப் புகழ் மூலம் எமது இறைவனான சிவபெருமானுக்கு ஏற்படும் இழிசொல்லைப் போக்க இக்கட்டுரை பெரிதும் உதவும் என்று நம்புகின்றேன்.

நக்கீரர் ஓர் புலவர். தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைமைப் புலவர், இதில் இரு கருத்துக்கு இடமில்லை.

சிவபெருமானோடு விவாதஞ் செய்து தெளிவு பெறுவதற்கு முன் நக்கீரர் பொழுமை பிடித்தவராக இருந்தார். அதாவது அழுக்காறு கொண்டவராக இருந்தார். விதண்டா வாதஞ் செய்வதிலே சமர்த்தராக, தற்பெருமையும் ஆணவமும் கொண்ட புலவராக இருந்தார்.

நக்கீரர் போதிய தமிழிலக்கண அறிவின்றி, வடிக் சொல், வழாநிலைச் சொல் வேறுபாடு புரியாது. சிவபெருமானோடு விதண்டா வாதஞ் செய்தவர் என்பதை அறிந்தால் பலர் ஆச்சரியம் அடைவீர்கள்.

இந்தக் கருத்துக்களை வலியுறுத்த நாம் இவ்விடயத்தைச் சற்று ஆழமாக “காமத் செய்யாது” ஆராய்லோம்.

சிவபெருமான் மதுரையிலே செய்த திருவிளையாடல் களைத் தமிழிலே பாடியவர்களுள் தலையாய புலவர் பரஞ்சோதி முனிவரே என்பது அறிஞர் கருத்து. பரஞ்சோதி முனிவர் பாடிய திருவிளையாடற் புராணமே இக்கட்டுரையின் ஆதாரமாகிறது.

சண்டகப் பாண்டியனின் சந்தேகம்

வங்கிய குடா மணிமாறன் என்னும் பெயர் கொண்ட பாண்டியன் மதுரையை அரசாண்ட காலத்திலே.

அவன் சோமசுந்தரப் பெருமானை மலர்களால் அர்ச்சித்து வழிபட விரும்பி ஒரு பெரிய நந்தவனத்தை அமைத்தான்.

அங்கே பலவிதமான பூமரங்களும் செழித்து வளர்ந்து பூத்துக் குலுங்கின. சண்பக மலர்களிலே பெரும் விருப்பம் கொண்ட பாண்டிய மன்னன், சண்பக மலர்களைக் கொண்ட தனியான ஒரு பூஞ்சோலையையும் அமைத்தான்.

சண்பக மலர்களைக் கொண்டு மாலைகட்டி சோமசுந்தரப் பெருமானுக்குச் சாத்தி வழிபட்டான். வண்டு மொய்க்கு முன்பே சண்பக மலர்களைப் பறித்து இண்டை, தொடை, தொங்கல், தாமம், கண்ணி என்ற பலவகைகளிலே மாலை கட்டி, இறைவனுக்குச் சூட்டினான்.

தனது மலர் மாலையால் அலங்காரக் காட்சி தரும் சோமசுந்தரப் பெருமானின் பேரழகுக் கோலத்தைக்கண்டு ஆனந்தமடைந்தான்.

சண்பகமலர் மாலையால் அழகுக் காட்சியளித்த இறை வனைச், சண்பக சுந்தரர் என்று பெயரிட்டு வழிபட்டு மகிழ்ந்தான்.

சிவபெருமானுக்கு சண்பக மலர்மாலை சாத்தி வழி பட்ட காரணத்தினால், வங்கிய சூடாமணிமாறன் என்ற பெயர் கொண்ட பாண்டிய மன்னன், சண்பக மாறன் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றான்.

இளவேனிற் காலத்தில் ஒருநாள் சண்பக மாறன் தனது துணைவியோடு பூஞ்சோலையிலே இருந்தபோது ஒரு திவ்விய வாசம் அவனது மூக்கைத் துளைத்தது.

பலவகை மலர்களையும் கொண்ட நந்தவனத்தோடு நன்கு பரிசீலனாபாண்டிய மன்னனுக்கு, அன்று தென்றல் கொண்டு வந்த வாசம், ஒரு புதுமையான, தெய்வீக மணம் பொருந்திய வாசமாகத் தெரிந்தது.

வெவ்விய வெலான் வீரம் வாசம்மோந்து ஈதுவெறு திவ்விய வாசமாக இருந்தது. தென்றல் காவில் வெவ்விய வாசமன்று. காலுக்கும் வாசமில்லை. எவ்வியல் வாசமேயோ இதுவென எண்ணங் கொள்வான்.

வீவிய வாசத்தை முகர்ந்து “இது ஒரு திவ்வியமான வாசமாக இருந்தது தென்றல் பூஞ்சோலையிலே பூக்களை அனைத்து கவர்ந்து வந்த வாசமன்று. காற்றுக்கும் தனியான வாசம் இல்லை. இது என்ன வாசமாக இருக்கும்.” என்று எண்ணினான்.

சிந்தித்த படியே திரும்பித்தன் தேவியை நோக்கினான். அவனது மனைவியான பாண்டிமாதேவியின் கூத்தவின் மணமும், காற்றிலே கலந்து வந்த மணமும் ஒன்றாக இருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான்.

இந்தத் திவ்விய வாசம் வண்டுகளுக்குத் தெரியாதோ என்று இறும்பூது எய்தினான். பின்பு இந்த மணம் கூந்தலுக்கு இயற்கையானதோ அன்றி, செயற்கையானதோ என்று ஐயங்கொண்டான்.

திரும்பித்தன் தேவிதன்னை நோக்கினான் தேவீஐம்பால் இரும்பித்தை வாசமாக இருந்தது, கண்டிவ்வாசஞ் கரும்பிற்குத் தெரியாதென்னுச் சூழ்ந்திறும்

பூதுகொண்டு, ஈது தரும்பித்தைக்கு இயல்போ செய்கையோவென ஐயங்கொண்டான்.

பித்தை என்றால் கூந்தல் என்று பொருள். ஐம்பால் என்பது ஐந்து பகுப்பாக முடிக்கப்படும் வகையைக் குறிக்கும். முடி, கொண்டை, கருள், குழல், பவிச்சை என்று ஐந்து வகையாக கூந்தலை முடிவது அன்றைய வழக்கம்.

இப்பாடல்களிலிருந்து அரசனது சந்தேகத்தை நாம் உணரலாம். பலவகை மலர்களையும் பற்றி நன்கு அறிந்து உணர்ந்த பாண்டிய மன்னன், அந்த வாசம் மலர்களினது அல்ல என்று நன்றாகத் தெரிந்த பின், தனது தேவியின் கூந்தல் மணமே அது எனக் கண்டு தெளிந்து, அந்த மணம் கூந்தலுக்கு இயற்கையானதோ, அன்றிச் செயற்கை யானதோ என்று ஐயங் கொண்டான்.

பின்பு, தனது ஐயத்தை அறிந்து, யாராயினும் பாடல் செய்து தருபவருக்கு, ஆயிரம் பொற்காசுகள் அடங்கிய பொற்கிழி பரிசு தருவதாக அறிவித்தான்.

“ஐயுறு கருத்தை யாவராயினும் அறிந்து பாடல் செய்புந ரவர்க்கே இன்ன ஆயிரங் செம்பொன் என்று” என்ற வரிகளால் இதனை அறியலாம்.

அரசன் சந்தேகப்பட்ட கருத்தை அறிந்து பாடல் செய்தாலே போதுமானது. அவனது சந்தேகத்திற்குத் தீர்வு வேண்டியதில்லை. இதனையே “ஐயுறு கருத்தை யாவராயினும் அறிந்து” என்ற வரியினால் தெளிவுபடுத்துகிறார் புலவர்.

இந்தப் போட்டியின் உண்மை நிலை, அரசனது சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வைப்பதல்ல.

அரசனது சந்தேகம் எது என்பதே அறிவிக்கப்படாத போது, சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பது எப்படி முடியும். சிலர் இதனைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாததால் ஏற்பட்ட விளைவே நக்கீரருக்கு இன்று பெரும் புகழைக் கொடுத்திருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணப்படி, அரசன் தனது சந்தேகம் என்ன என்றோ, எந்த விடயத்தில் என்றோ, எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தெரிவிக்கவே இல்லை.

கண்டகத்தி பாடுதல்

அப்படியாயின் போட்டிதான் என்ன? அரசனுக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகத்தைக் கண்டு பிடித்துப் பாடல் பா

வேண்டும். அதாவது, அரசனது சந்தேகம் பாடலாகப் பாடப்பட வேண்டும். இதுவே போட்டி.

அப்படி இல்லாமல் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணமா? செயற்கை மணமா? என்ற கேள்விக்கு விடை கூறுவதல்ல போட்டி.

இயற்கை மணமா? செயற்கை மணமா? என்பது தான் போட்டியாக இருந்திருந்தால் பலர் பல பாடல் புனைந்திருக்கச் சந்தர்ப்பமுண்டு.

இயற்கை மணம் என்றும், செயற்கை மணம் என்றும் இரு விடைகளையும் ஒரு புலவரே இரு பாடல்களில் புனைந்திருந்தால் ஏதாவதொரு பாடல் பரிசு பெற்றேயாக வேண்டுமே. இது போட்டியாக இருந்தால் இதற்கேன் ஆயிரம் பொற்காசுகள் பரிசு.

எத்தனையோ புலவர்கள் இருந்த பாண்டிய நாட்டில் ஒரு புலவர் மட்டுமே பாடல் புனைந்து கொண்டு வந்தது விருந்தே இப்போட்டியின் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

போட்டி என்ன என்பதே இன்று பலருக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. போட்டி, இன்றைய நிலையில் மிகவும் வித்தியாசமான புதுமையானது தான். ஆனால் அன்று அது நடைமுறையில் இருந்திருக்கின்றது.

ஒருவரது எண்ணத்தை மற்றவர் பாடலாக்க வேண்டும். அதாவது பாண்டியனின் மனத்திலே ஏற்பட்ட சந்தேகம் என்ன என்பதைத் தனது உள்ளார்வு மூலம் ஒருமுகப்பட்ட சிந்தனை மூலம் அறிந்து அதனைப் பாடலாகப் பாடவேண்டும். இதுதான் போட்டி.

இதனை முற்காலத்தில் கண்டகத்தி பாடுதல் என்று கூறினார்கள். இன்று (Thought Reading) சிந்தனையை

அறிந்து கொள்ளல் என்று கூறுவதுதான் 'கண்ட சுத்தி' என்ற பெயரால் அன்று அழைக்கப்பட்டது.

நினைத்த காரியம் சொல்லுதல் என்ற ஒரு செய்கை சோதிடத்தில் இன்றும் உண்டு. அதாவது ஒருவர் எதைக் கேட்க வேண்டுமென்று தன்னிடம் வருகிறாரோ, அதைச் சோதிடர் தாமே சொல்லி, அதன் தீர்வையும் கூறுவது நினைத்த காரியஞ் சொல்லுதல் என்ற வகையாகும். இன்றும் பல சோதிடர்கள் இத் துறையிலே நிபுணர்களாக இருப்பதை நேரிலேயே காண்கிறோம்.

இதேபோல, கண்ட சுத்தி பாடுதல் என்ற பெயரில் முற்காலத்தில் இந்தப் போட்டி 'நடைபெற்றிருக்கின்றது.

பாண்டியன் வைத்த போட்டியும் இந்த வகையைச் சேர்ந்ததே. பாண்டியனின் மனதில் உதித்த சந்தேகத்தை அறிந்து அதனைப் பாடலாக்கித் தருவதே போட்டி என்பது இப்போது புலனாகின்றது.

நக்கீரரின் பொருமை

பாண்டியன் போட்டியை அறிவித்தான். பலரும் முயன்று பார்த்தனர். அரசனின் மனக் கருத்தை அறிய முடியவில்லை. சங்கப் புலவர்கள் தனித்தனியாக ஆராய்ந்தும் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் ஒன்று சேர்ந்தும் ஆராய்ந்தனர்.

சங்கத்தா ரெல்லாந் தம்மிற் தனித்தனி தேர்ந்து தேர்ந்து துங்கத்தார் வேம்பன் உள்ளஞ் சூழ்பொருள் துழாவி உற்ற பங்கத்தா ராகி எய்த்துப் படருறு மனத்த ரானார்.

என்ற வரிகளால் சங்கப் புலவர்கள் ஆராய்ந்து தோல்விகண்டு கவலையடைந்த விதம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் ஆராய்ந்தது பாண்டியனது “உள்ளஞ் சூழ்பொருள்” என்பது பாடலிலிருந்து தெளிவாகிறது.

சங்கப் புலவர்கள் எல்லோரும் ஆராய்ந்தனர் என்பதி லிருந்து, சங்கப் புலவர்களுள் தலையாயவரும், தலைமைப் புலவரானவருமான நக்கீரரும் ஆராய்ந்தார் என்பது தெளிவு.

அவர்கள் எவராலுமே அறிந்து கொள்ள முடியா திருந்த சமயத்தில்தான் தருமி என்ற இளைஞன் பாடலோடு சபைக்கு வந்தான்.

தருமி மிகமிகச் சாதாரணமான ஒரு ஏழைக் கவிஞன். இவன் சிவபெருமானிடந் தனக்குப் பாடல் புனைந்து தரும்படி முறையிடும்போது,

“ஐய யாவையு மறிதி யேகொலாம்
வையை நாடவன் மனக் கருத்துணர்ந்து
உய்ய ஓர்கவி உரைத்தெனக்கு அருள்
செய்”

என்றே வேண்டுகிறான். இங்கும் பாண்டியனின் மனக் கருத்துணர்ந்து என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுவதைக் கொண்டு போட்டியின் தன்மையை நன்குபுரிந்து கொள்ள லாம். சிவபெருமான் தருமிக்குக் கொடுத்த பாடல் இது தான்.

கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிதைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின், மயிலியல்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே.

பாடலைக் கொண்டு சென்ற தருமி சங்கப் புலவர்களுக் குக் காட்டுகிறான். புலவர்கள் பாடலிலேயுள்ள நயத்தை வியந்து பாராட்டினர்.

சொல்லின் செல்வமும் பொருளும் தூக்கியே
நல்ல நல்லவென் னுவகை நண்ணினார்.

சங்கப் புலவர்களுக்குப் பாடலின் சொல் வளமும், பொருள் வளமும் புரிந்ததேயன்றி, இந்தப் பாடலுக்கும் அரசனின் சந்தேகத்திற்கும் உரிய தொடர்பு தெரிந்திருக்கவில்லை.

அதனால் அரசனிடம் பாடலைக் கொடுத்து, பாடலைப் பற்றி விளக்கிக் கூறினார்கள். அரசனின் சந்தேகமும், பாடலும் ஒன்றையொன்று நேர்முகமாகவே ஒத்திருந்தது. அதனால் அரசன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

அளக்கில் கேள்வியார் அரசன் முன்புபோய்
விளக்கி அக்கவி விளம்பி ஓர்கள்.தன்
உளக் கருத்து நேரொத்த லாற்சிரந்
துளக்கி மீனவன் மகிழ்ச்சி தூங்கினான்.

தனது உளக் கருத்தும், பாடலின் கருத்தும் ஒன்றே என்று மகிழ்ந்து தலையசைத்த பாண்டியன் போட்டியில் வெற்றிபெற்ற தருமிக்கே அந்தப் பொற்கிழியை வழங்கும் படி பணித்தான்.

சந்தேகம் ஏற்பட்டது அரசனுக்கே. அரசனது சந்தேகம் என்ன என்பது அரசனுக்கு மட்டுமே தெரிந்த விடயம். அந்த அரசனே தனது சந்தேகம் பாடலிலே பாடப்பட்டுள்ளது என்று ஒப்புக்கொண்டு, மனம் மகிழ்ந்து பரிசு கொடுக்கும்படி கூறிவிட்டான்.

ஆனால், தலைமைப் புலவர் நக்கீரரின் பொருமைக் குணம் அவரைச் சுமமா இருக்கவிடவில்லை. சங்கப் புலவர் பலரிருக்க, தலைமைப் புலவராய்த் தானிருக்க, சாதாரண சிறு கவிஞன் தங்களையும் விஞ்சிவிட்டானே என்ற அழக் காறு அவரின் மனத்தை அரித்தது. பொருமைக் குணங் கொண்ட புலவரானதால் நக்கீரர், தருமியின் வெற்றியைப் பொறுக்கமாட்டாமல் புழுங்கினார்.

அதனால், பாடலிலே குற்றமுண்டு என்று கூறி பரிசு கொடுக்கவிடாது தடுத்தார் நக்கீரர்.

**நக்கீரருக்கு பொருள் இலக்கணம்
தெரியாதிருந்தது**

பாடலைக் கொண்டு புலவர் வடிவோடு வந்த சிவ பெருமான் “பாடலிலே என்ன குற்றம் கண்டாய்” என்று கேட்க, நக்கீரர் “பாடலிலே பொருட் குற்றமுண்டு” என்று கூறுகிறார்.

பாடலின்படி, பொருளிலே குற்றம் கண்டு பிடிக்க வேண்டியவன் பாண்டியனே அன்றி வேறெவரும் இல்லை. சந்தேகம் கொண்டவன் பாண்டியனே, அவனே தனது சந்தேகமும், பாடலின் பொருளும் ஒன்றையென்று ஒப்புக் கொண்டபின் இடையிலே நக்கீரர் எப்படிப் பொருளிலே பிழைகண்டு பிடிக்க முடியும்.

பரஞ்சோதி முனிவர் இந்த இடத்தைக் கூறும்போது, சிவபெருமான் சபைக்கு வந்து,

“யாரை நங் கவிக்குக் குற்றம் இயம்பினார்” என்று கேட்க, நக்கீரர் அஞ்சாது,

நானே குற்றங் கூறினேன்” என்று கூற இறைவன் என்ன குற்றம் என்று கேட்க.

“தேராக் கீரன்.... சொற்குற்றமின்று வேறு பொருட் குற்றம் ‘மென்றான்’” என்று பாடுகிறார்.

இங்கே தேராக் கீரன் என்பதற்கு, பொருளிலக்கணம் சரியாகத் தெரியாத கீரன், என்றே பலரும் பொருள் கூறுகிறார்கள்.

நக்கீரருக்கு செய்யுளின் பொருள் இலக்கணத்தில் போதிய அறிவில்லை என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம். அதுமட்டுமன்றி தருமிக்குப் பொற்கிழி அளித்த படலத்தின்

பின் கீரணைக் கரை ஏற்றிய படலமும், அதற்கடுத்ததாக கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்த படலமும் வருகிறது. இது நோக்கத்தக்கது.

நக்கீரனுக்கு இலக்கணம் சரியாகத் தெரியாது என்பதைக் கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்த படலத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவியார்க்குக் கூறுகிறார்.

இலக்கணம் இவனுக்கின்னுந் தெனிகில இதனலாய்ந்த
நலத்தசொல் வழுஉச்சொல் என்பதறிகிலன்.

நலத்தசொல் என்ன, வழுச்சொல் என்ன என்ற பேதம் நக்கீரனுக்குத் தெரியாது என்று சிவபெருமான் கூறி, அகத்தியரை அழைத்து நக்கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசிக்கும்படி பணிக்கிறார்.

அகத்தியரிடம் நக்கீரரைப் பற்றிக் கூறும்போது இப்படிச் கூறுகிறார் சிவபெருமான்.

இருந்த மாதவச் செல்வனை எதிர்வர நோக்கி
அருந்தலா! இவற்கு இயற்றமிழ் அமைந்தில, எம்பாற்
தெரிந்தநீ அதை அரிஸ்தபத் தெருட்டென.....

நக்கீரனுக்கு இயற்றமிழ் சரியாக அமையவில்லை. என்னிடம் இலக்கணம் கற்ற நீ அதனை நக்கீரனுக்கு குற்றமற்றவகையில், ஐயந்திரிபு இல்லாமற் போகும்படி சொல்லிக் கொடு என்று அகத்தியரை சிவபெருமான் வேண்டுவது கவனிக்கத் தக்கது.

அகத்தியரிடம் இலக்கணங் கற்ற நக்கீரர் தான் முன்பு செய்த கவிகளின் முற்றாக ஆராய்ந்து சொல்வழுக்களும், வழாநிலை முடிபும் உற்று நோக்கினார்.

முழுதும் உணர்ந்த சிவபெருமான் பாடிய பாடலிலே பொருள் வழுச் சொன்ன தன் அறியாமையை எண்ணி வருத்

தினார். “சிறிய கேள்வியோர் கழியவும் செருக்குடையோர் என்று அறிஞர் கூறிய பழஞ்சொல் என் அளவிலும் பலித்தது” என்று வெட்கங் கொண்டார்.

நிரம்பாத கல்வியுடையவர்கள் மிகவும் செருக்குடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்று அறிஞர்கள் கூறும் பழமொழி தன்னளவிலும் உண்மையாயிற்று என்று நக்கீரர் கூறுவதாக பரஞ்சோதி முனிவர் பாடுகின்றார்.

இதிலிருந்து நக்கீரர் போதிய பொருளிலக்கண அறிவின்மையாந்தான் சிவபெருமானின் பாடலிலே குற்றங் கண்டு பிடித்தார் என்பது தெளிவாகிறது.

நக்கீரரின் விதண்டாவாதம்

சிவபெருமானின் “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” என்ற பாடலில் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டென்று குறிப்பிடப்படவே இல்லை. “கூந்தலின் வாசத்தைவிட நல்ல வாசங் கொண்ட பூவை நீ பார்த்திருக்கிறாயா” என்று வண்டிடம் கேட்பது போல்தான் பாடல் அமைந்திருக்கிறது.

அரசனின் சந்தேகமும் இதுவேதான். கூந்தல் மணமே ஏனைய மலர்களின் மணத்தைவிட மேலானது என்பதை அரசனின் கருத்துமாகும். அதனால்தான் “திவ்விய வாசம்” என்று கூறுகிறான் பாண்டியன். திவ்விய என்பது தெய்வீக என்று பொருள் தரும் சொல்லாகும்.

நக்கீரர் இதன் உட்பொருளை அறியாமல், கூந்தலுக்கு இயற்கையில் மணமில்லை என்று வாதிடத் தொடங்கினார். சிவபெருமான் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டு என்று வாதிடவே இல்லை.

98

இலக்கியத் தேறல்

நக்கீரரின் அழுக்காறு கொண்ட மனத்தை அறிந்து கொண்ட இறைவன், நக்கீரரின் போக்கிலேயே விவாதத்தை விட்டுவிடுகிறார்.

பாண்டியனின் மனக்கருத்தை அறிந்து பாடல் புனைந்த பரமசிவனுக்கு நக்கீரரின் பொருமைக் குணம் புரியாமலா இருக்கும்.

அதனால் சிவபெருமான் நக்கீரரின் தன்மையை மறைப் புலவர்களுக்கும் காட்ட விரும்பி கேள்வி கேட்கிறார்.

“பெண்களிலே உத்தம இலக்கணம் பொருந்திய பத்மினி என்ற வகையைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கும் கூந்தலில் இயற்கை மணம் இல்லையோ” என்று இறைவன் கேட்க, “அவர்களுக்கும் செயற்கையாலன்றி இயற்கைமணம் இல்லை” என்று கூறினார் நக்கீரர்.

பூமியிலே பிறந்து வளரும் பெண்களின் கூந்தல் பற்றி, அனுபவத்தாலோ, அறிவாலோ அன்றி விஞ்ஞான பூர்வமாகவோ யாரும் எந்த முடிபுக்கும் வரலாம். அதனால் பத்மினி வகைப் பெண்கள் பற்றி நக்கீரர் கூறியதை மறுப்பதற்கில்லை.

ஆனால் இறைவன் அடுத்ததாகக் கேட்கும் கேள்விக்கு நக்கீரர் சொல்லும் பதில் நக்கீரரின் விதண்டாவாதத்தைக் காட்டுவதாகவே இருக்கிறது.

தேவலோக மங்கையர் கூந்தலும் செயற்கை மணமே கொண்டது என்று நக்கீரரால் எப்படிச் சொல்ல முடியும். அதுமட்டுமில்லாமல், சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கும் ஞானப் பூங்கோதையான உமாதேவியாரின் கூந்தல் பற்றிக் கூற நக்கீரருக்கு என்ன அருகதை இருக்கிறது.

உமாதேவியாரின் கூந்தலுக்கும் செயற்கை மணமே என்று சாதித்தார் நக்கீரர். இதனைப் பரஞ்சோதி முனிவர் இப்படிப் பாடுகிறார்.

“வெருவிலான். சலமே முற்றச் சாதித்தான்”

சலம் என்றால் வஞ்சனை, விரகு எனப் பொருள்படும். வஞ்சனையான வார்த்தையையே கூறினார் நக்கீரர்.

நக்கீரரின் விதண்டாவாதத்தைக் கண்ட சிவபெருமான் தானே முழுமுதற் கடவுள் என்பதையும், தனது இடப் பாகத்தில் வீற்றிருக்கும் உமாதேவியாரின் கூந்தலைப்பற்றி நக்கீரரைவிட தனக்கே அதிகம் தெரியும் என்பதையும் நிரூபிக்க விரும்பி, தனது நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டுகிறார்.

அப்போதும் நக்கீரர் “குற்றம் குற்றமே” என்று விதண்டாவாதஞ் செய்தார்.

நக்கீரரின் வாதம் விதண்டாவாதமே என்பதை சங்கப் புலவர்களும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். நக்கீரர் நெற்றிக் கண் வெப்பத்தால் பொற்றாமரைக் குளத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தபோது சங்கப் புலவர்கள் இறைவனை நோக்கித் தொழுகின்றனர்.

அப்போது “நக்கீரன் விதண்டா வாதஞ் செய்தான். அவனை மன்னித்துக் கொள்க” என்று இறைவனை வேண்டுகின்றனர்.

அத்த! கற்ற செருக்கின் அறிவழி கீரன்நின்,
வித்த கக்கவி யைப்பழு தென்ற விதண்டையான்.

இறைவனே! கற்றறிந்த செருக்கினால் அறிவழிந்த கீரன், நின் கவியைப் பழுதென்று விதண்டாவாதஞ் செய்து விட்டான் என்பது இதன் பொருள்.

நக்கீரர் அழுக்காறுடையவர் என்பதை கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்த படலத்திலும் காணலாம். அகத்

தியர் மூலமாக நக்கீரருக்கு சிவபெருமான் இலக்கணம் கற்பித்தார்.

இதனைக் கண்ட உமாதேவியார் சிவபெருமானிடம் “நீங்களே கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்திருக்கலாமே” என்று கேட்கிறார், அதற்கு இறைவன்.

இவனெடுத்த மற்சரத்தினால் யாமுணர்த் தாதுஅத் தவனைவிட்டு உணர்த்தினம் எனச் சாற்றினான்.

எனக் குறிப்பிடுகிறார். மற்சரம் என்றால் அழுக்காறு என்று பொருள். ஏற்கனவே சிவபெருமானின் கவிதையின் சிறப்பிலே அழுக்காறு கொண்டவர் நக்கீரர்.

அதனால் அழுக்காறு கொண்டவனுக்கு, அழுக்காறு ஏற்படக் காரணமாக இருந்த பாடலைப் பாடிய புலவன் குருவாக இருக்கக்கூடாது என்று கூறுகிறார் சிவபெருமான். அதனால்தான் நக்கீரருக்கு தான் இலக்கணம் உபதேசிக்காமல், அகத்தியர் மூலமாக இலக்கணம் உபதேசித்தார் இறைவன்.

எனவே நக்கீரத் தனம் என்பது பொருமையும், விதண்டா வாதஞ் செய்யும் எண்ணமுங் கொண்ட சிறியோரியல்பேயன்றிக் குற்றத்தைக் கண்டித்துக் குணங்காணும் இயல்பான, சான்றோருக்குரிய சால்பு அல்ல. நக்கீரர் பொருமையின் புகலிடம். விதண்டாவாதத்தின் விளைநிலம்.

(நன்றி. வீரகேசரி 26-10-1986)

10

உப்பிட்டவரை.....

காவியங்களையும், நல்ல கருத்துக்களை உட்கிய பல்வேறு வகை இலக்கியங்களையும் பாடிய புலவன், புகழ் பெற்றார்கள். அவர்கள் தமது கவிதைகள் மூலமாக நிலைத்து நிற்கிறார்கள். புலவர்களைப் பாதுகாத்து வளரித்து, உற்சாகங் கொடுத்த புரவலர்களும், அப்புகளால் புகழ் எய்தி நிற்கிறார்கள்.

பெரியபுராணத்தைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் நவதற்குப் போதிய பொருள் உதவியும், ஊக்கமும் உதவி முங் கொடுத்தவன் அநபாய சோழன், அநபாய சோழனைப் பெரியபுராணத்தில் பல இடங்களிலே போற்றி புகழ்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான். பெரியபுராணம் இப்புகழ் நிலைக்கும் வரை அநபாய சோழனின் பெயரும் நினைவண்ணம் தன்னை வாழவைத்த சோழனை தனது கவிதை மூலம் வாழவைத்துள்ளார் சேக்கிழார் பெருமான்.

நளவெண்பா பாடுவதற்குப் புகழேந்திப் புலவருக்குச் சகல உதவிகளையும், செளகர்யங்களையும் செய்து கொடுத்தவன் சந்திரன் சுவர்க்கி என்ற அரசன். அந்த அரசனை

யும் தனது நளவேண்பா மூலம் என்றும் வாழும் நிலைக்கு உயர்த்தியிருக்கிறார் புகழேந்திப் புலவர்.

மகாபாரதத்தைத் தமிழில் பாடிய வில்லிபுத்தூரார் வாருக்குப் பெரும் உதவி செய்தவன், வரபதி ஆட்கொண்டான் என்ற அரசன், பாரதத்தில் வரபதி ஆட்கொண்டானைப் பற்றிப் பல பாடல்களில் பாடுகிறார் வில்லிபுத்தூரார்.

வடமொழியிலே ஒப்பற்ற பெருங் காவியமான சாகுந்தலம் என்னும் நூலை இயற்றியவர் மகாகவி காளிதாசர். காளிதாசரின் கவிதைகளிலிருக்கும் ஒவ்வோர் எழுத்துக்கும், அதாவது ஒவ்வொரு அட்சரத்திற்கும், ஒவ்வொரு லட்சம் பொன் கொடுக்க முன்வந்தான். அந்நாட்டு மன்னனான போஜராஜன்.

அட்சர லட்சம்பொன்
அள்ளிக் கொடுத்துக்கவி
லட்சமாய்க் கேட்டுஅன்பால்
பாராண்ட போஜராஜன்.

என்று போஜராஜனைப் புகழ்கிறார் ஒரு புலவர். புலவர்களுக்கு அவர்கள் வாழும் சொற்ப காலத்துக்கு அரசர்கள் உதவிசெய்து வாழவைத்தார்கள். ஆனால் புலவர்களோ தமது கவிதைகளில் அரசர்களின் பெயர்களையும் இடம்பெறச் செய்து பல நூற்றாண்டுகளுக்கு அரசர்களை வாழவைத்திருக்கிறார்கள்.

அரசன் அல்லாத ஒரு விவசாயியான சடையப்ப வள்ளல், கம்பரை ஆதரித்து, காவியஞ் செய்வதற்கு உதவி செய்தார். கம்பர் இராமாயணம் பாடுவதற்கு மனத்திலே எவ்வளவு பொருள் இருந்தாலும், சடையப்ப வள்ளலின் கரத்திலே பொருள் இல்லாதிருந்திருந்தால் இடர்ப்பட்டிருப்பார்.

அகலங்கன்

கம்பராமாயணத்தில் பல பாடல்களிலே சடையப்ப வள்ளல் பல வகையிலும் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டுள்ளார். பெருங் காவியமாக இன்று போற்றப்படும் கம்ப இராமாயணத்தில் இடம்பெற்ற சடையப்ப வள்ளலின் பெயர் தமிழ் உள்ளளவும் இருக்கும் என்று துணிந்து கூறலாம்.

புலவர்களுக்கு உதவிய பல புரவலர்களின் பெயர்கள் காலத்தாலாண்டுண்டு போகாமல் மலையென நிலைத்துச் சிறப்புற்றிருக்கின்றன.

நன்றியுணர்வு

“உப்பிட்டவரை உள் அளவும் நினை” என்பது பழமொழி. உள் அளவும் என்பதை உள்ள அளவும் என்று பலரும் பொருள் கொள்வர்.

உள்ள அளவும் என்பது, உப்பிட்டவர் உள்ள அளவுமா, அல்லது அதனை உண்டவர் உள்ள அளவுமா என்பது கேள்விக்குரிய ஒன்று.

உப்பிட்டவர் உள்ள அளவும் என்றால், அவரது மனைவி பிள்ளைகளைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லை. உணவு உண்டவர் உள்ள அளவும் என்றால், உணவு உண்டவரின் மனைவி மக்கள் அந்த நன்றியை மறந்து விடுவதா என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பே.

‘உள் - அளவும்’ என்பதே சரியான பாடம். இதற்கு ஏனோ வலிந்து உள்ள அளவும் என்று பொருள் கொண்டு விட்டனர். உள் அளவும் என்றால் உண்மையில் உள்ளத் தளவும் என்றே பொருள்படும். வெறும் வார்த்தைகளால் நன்றி பாராட்டுவதாக இல்லாமல், உள்ளத்திலே அந்த நிகழ்ச்சியை நிலை நிறுத்தி, நன்றி செலுத்த வேண்டும் என்பது இதன் கருத்து.

உள்ளத்திலே நன்றாகப் பதிந்தவைகள் தான் கவிதைகளாக வெளிவரும். புலவர்கள் தமக்கு 'உப்பிட்டவர்களை', அதாவது உணவளித்தவர்களை, தமக்கு உணர்வளித்தவர்களாக மதித்து, உள்ளத்திலே நிலை நிறுத்தி நன்றி உணர்வு கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

அதனால் அவர்களின் பாடல்களிலே, அவர்களுக்கு உப்பிட்டவர் பற்றிய நினைவுகளும் வெளிவந்திருக்கின்றன.

அரசர்களாகவும், பெரும் வள்ளல்களாகவும் மட்டுமன்றி, சாதாரண மக்களாக இருந்து தமக்குச் சோறிட்ட சிலர் பற்றியும் சில புலவர்கள் உள் அளவும் நினைத்துப் பாடிப் போற்றியிருக்கிறார்கள்.

ஔவையார் உண்ட விருந்து

சங்க காலத்திலே பல பெண் புலவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். காக்கைப் பாடினியார் என்ற பெண் புலவர் தொல்காப்பியரோடு ஒருங்கிருந்து அகத்தியரிடம் இலக்கணங் கற்றதாகவும், பின்பு காக்கைப் பாடினியம் என்ற பெயரில் தமிழுக்கு இவர் இலக்கணஞ் செய்ததாகவும் கூறுவர்.

அக்காலத்திலும் கலப்புக் கல்வி முறை இருந்திருக்கிறது என்பதற்கு காக்கைப் பாடினியாரும் தொல்காப்பியரும் ஒருங்கிருந்து அகத்தியரிடம் கல்விகற்றது ஒரு சான்றாகும்.

நச்சென்னையார், நப்பசலையார், அவனார் நன்முல்லையார், பொன்முடியார், நக்கண்ணையார், ஒக்கூர்மாசாதியார் போன்ற பல பெண் புலவர்கள் பாடிய பல பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களிலே காணப்படுகின்றன.

பெரிய புராணத்திலே பெரிதும் பேசப்படும் காரைக்காலம்மையார், பக்திக் கவி பாடுவதற்கு வழி சமைத்தவர்

என்று போற்றத் தகுந்தவர். ஆண்டாளின் திருப்பாசரங்கள் இன்றும் போற்றப்படுகின்றன.

பெண் புலவர்களிலே பெரிதும் போற்றப்படுபவர் ஔவையார் ஆகும். மூன்று அல்லது அதற்கும் மேற்பட்ட ஔவையார்கள் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே சுலகு பதித்திருப்பதை ஆழ்ந்து கற்பவர்கள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஔவையாருக்கு வேனார் என்ற ஊரிலே இருந்த பூதன் என்பவன் ஒருநாள் விருந்து கொடுத்தான். அந்த விருந்தைத் தன் உள் அளவும் நினைத்து, கவிதையாக உருவாக்கினார் ஔவையார். மிகவும் அழகான வெண்பாவாக வெளிவந்தது பூதனின் விருந்துப் புகழ்.

வரகரிசிச் சோறும் வழுதுணங்காய் வாட்டும்
முரமுரென வேபுளித்த மோரும் -- திரமுடனே
புல்வேனார் பூதன் புரிந்துவிருந் திட்டசோறு)
எல்லா உலகும் பெறும்.

வரகரிசிச் சோறும், கத்தரிக்காய்த் துவட்டலும், நன்றாக முரமுர எனப் புளித்த மோரும் சேர்த்து, பசியோடு இருக்கிறார் ஔவையார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு அழைத்துச் சென்று, வேனரில் இருக்கும் பூதன் என்பவன் விருந்து கொடுத்தானாம்.

அந்தப் பூதன் கொடுத்த விருந்து, இந்த உலகம் எல்லாம் சேர்ந்தால் என்ன பெறும்தியோ அந்த அளவு பெறுமதி வாய்ந்தது என்று புகழ்ந்து பாடுகிறார் ஔவையார்.

சாதாரண ஒரு பூதன், புலவர் ஔவையாருக்கு ஒரு நேர விருந்து வைத்து, இலக்கியத்தில் இடம்பிடித்து விட்டான்.

அமுதமாக இருந்த கிரைக் கறி

முடியுடை மூவேந்தரின் சூழ்ச்சியால், கொடை வள்ளலும், பறம்புமலை அரசனுமான பாரி கொல்லப்படுகிறான். ஒரு இடையனின் வீட்டிலே பாரியின் பிள்ளைகளான அங்கவை, சங்கவை என்ற பெண்கள் அநாதைகளாக வந்து தங்கி இருக்கின்றனர். மழையிலே நனைந்து நடுங்கிக் கொண்டு அச்சிறு குழலுக்குள் நுழைகிறார் ஓளவையார்.

நனைந்த ஆடைக்கு மாற்றாடை கொடுத்து, உண்ணுவதற்கு உணவும் கொடுத்தனர் அப்பெண்கள். 'ஓளவையாரின் உள்ளத்திலே அவர்கள் கொடுத்த உணவு நீங்காது இடம் பெற்றுவிட்டது. உப்பிட்ட அவர்களை உள் அளவும் நினைத்தார் ஓளவையார். பாடல் உருவாகியது.

வெய்தாய் நறுவிதாய்
வேண்டாவுந் தின்பதாய்
நெய்தான் அளாவி
நிறம்பசந்த — பொய்யாய்
அடகென்று சொல்லி
அமுதத்தை இட்டார்
கடகம் செறிந்த
கையார்.

குடு குறையாவண்ணம் நன்றாக நெய்விட்டுத் தாழித்து கமகம என்று வாசம் வந்து கொண்டிருந்த, பச்சை நிறமான கிரைக் கறியைச் சோற்றோடு உண்பதற்குக் கொடுத்தார்கள்.

பறியோடு மழைக் குளிரில் நடுநடுங்கி வந்த ஓளவையார், குடான கிரைக் கறியோடு வயிரூர், வேண்டிய அளவும் நன்றாக உண்டார்.

அவருக்குக் கிரைக்கறி சாப்பிட்டதாக நினைப்பில்லை. இறவா நிலையை அடையத் தேவர்கள் அருந்திய அமுதத்தைச் சாப்பிட்டதுபோல்தான் இருந்ததாம். அதனால் கிரைக் கறி என்று பொய் சொல்லி அமுதத்தை இட்டனர் அரிவையர். என்று புகழ்கிறார் ஓளவையார். கடகம் என்பது கையிலே அணியும் ஒரு அணிகலன்.

காளமேகம் உண்ட பூசணிக்காய்க் கறி

இவைபோல, காளமேகப் புலவர் தனக்குக் கிடைத்த விருந்துகள் பற்றியும் அழகாகக் கூறியிருக்கிறார். தண்டைக்கால் அம்மை பூசணிக்காய்க் கறியுடன், காளமேகத் துக்கு ஒரு விருந்து கொடுத்தார்.

கொண்டத்தூரில் வாழ்ந்த தண்டைக்கால் அம்மை சமைத்த பூசணிக்காய்க் கறியைப் பற்றி வெகுவாகப் புகழ்கிறார் காளமேகப் புலவர்.

கிரையைப் புகழ்ந்தாலும் அது தரும். ஏனெனில் கிரை சத்துள்ள உணவு. ஆனால் பூசணிக்காயை அவர் புகழுமிதம் புதுமையாக இருக்கிறது.

அன்போடு கொடுத்ததால் ஓளவையாருக்கு கிரையும் அமுதமாக இருந்தது போல, காளமேகப் புலவருக்குப் பூசணிக்காய், மோட்சத்தையே கொடுக்கும் சக்தி வாய்ந்ததாக இருந்ததாம்.

உண்டக்காற் கிடும்
கைலாயம். கைக்கொண்டு
கொண்டக்கால் மோட்சம்
கொடுக்குமே --- கொண்டத்தூர்
தண்டைக்கால் அம்மை
சமைத்துவைத்த பூசணிக்காய்
அண்டக்காய் சரக்கு
மாம்.

பூசணிக்காய்க் கறியைக் கண்டதுமே கைலாயத்தைக் கண்டதுபோல இருந்ததாம். 'கையாலள்ளி உண்டதுமே மோட்சம் கிடைத்ததுபோல இருந்ததாம் காளமேகப் புலவருக்கு.

அந்தப் பூசணிக்காய்க் கறி மனிதர்களுக்கு மட்டுமல்ல தேவர்களுக்கும், ஏன் சிவபெருமானுக்குமே சிறப்பான விருந்தாக இருக்கும் என்று நகைச்சுவையாகப் பாடுகிறார் காளமேகம்.

அடிமனத்திலே பதிந்த எதுவும் அழிக்க முடியாதது. ஒருவர் செய்த உதவியும், அடிமனத்திலே ஆழப்பதிந்து விட்டால், பின்னால் அது அகலவே மாட்டாது. தமக்கு உப்பிட்டவர்களின் நினைவுகளைத் தமது அடிமனத்திலே பதியவிட்ட புலவர்கள், அதாவது உள்அளவும் நினைத்த புலவர்கள், அந்தக் காட்சிகளை எமக்கும் உள்அளவும் பதிய வைத்துவிடுகிறார்கள்.

காளமேகம் உண்ட இலைக் கறி

நகைச்சுவை ததும்பப் பாடல் பாடுவதில் வல்லவர் காளமேகம். தனக்குக் கிடைத்த இன்னொரு விருந்துபற்றி மிகவும் நகைச் சுவையாகப் பாடியிருக்கிறார் காளமேகம்.

உப்பிட்ட வரை உள்அளவும் நினைக்க வேண்டும் என்பதற்காக, வெறும் உப்பை உண்ணக் கொடுத்தவர்களையும் நன்றியோடு நினைவு கூரத்தான் வேண்டுமா.

ஒரு மூதாட்டி. காளமேகத்திற்குச் சரப்பாடு கொடுத்தார். இலைக்கறியோடு சோறு. ஒளவையாருக்கு அங்கவை, சங்கவை கொடுத்தது போல "நெய்தான் அளாவி நிறம் பசந்த" கிரைக் கறிபோல அல்ல அந்தக் கறி.

அதிகமான நீரைவிட்டு நீளக் குளம்பாக, முழு நீளக் குளம்பாக இலைக்கறியை ஆக்கியிருந்தார். நன்றாகக்

காய்ந்த புளியையும் அளவுக்கதிகமாகப் போட்டுப் புளிப்பாக்கிய இலைக்கறி அது.

கறிதான் அப்படி என்றால் சோறு பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். சோறும்! அதனுடன் கலந்திருக்கும் கல்லும், சோற்றினுள் கல்லா, கல்லினுள் சோறு என்று கண்டு பிடிக்க முடியாதபடி 'நன்றாகக் கலந்திருந்தனவாம்.

நீச்சாற் பெருத்திடு

காவேரி ஆற்றை நிலைநிறுத்திச் சாய்ச்சாள். இலைக்கறிச்

சாற்றையெல்லாம், அதுதானுமன்றிக் காய்ச்சாப் புளியும்நற் கல்லுடன்சோறும் கலந்துவைத்த ஆச்சாளை நான்மறவேன். மறந்தால்மனம் ஆற்றிடுமோ.

பெருகி ஓடும் காவேரி ஆற்றை அணை போட்டுத் தடுத்து நிறுத்தி, அதனைச் சாய்த்துக் கொண்டு வந்து இலைக்கறிச் சட்டிக்குள் விட்டாளாம், அந்த மூதாட்டி.

(ஆடு மாடுகளைத்தான் சாய்த்துப் பட்டிக்குக் கொண்டு செல்வதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்.) அதிகமான நீரைச் சேர்த்துக் கறிசமைத்தாள் என்று கூறுவதற்காக, காளமேகம், பெருகிவந்த காவேரி ஆற்றை அப்படியே சாய்த்து வந்து சட்டிக்குள் விட்டாள், அந்த ஆச்சாள்; என்று கூறுவது எவ்வளவு நகைச் சுவையாக இருக்கிறது.

"உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே" என்ற மணிமேகலைக் கருத்துக்கு ஏற்பத் தங்களுக்கு 'உணவு கொடுத்தவர்களை, உயிர் கொடுத்தவர்களாக, உணர்வு கொடுத்தவர்களாகப் புலவர்கள் போற்றிப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

புலவர்கள் தங்கள் புலமையினால் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். புலவர்களைப் புரந்த புரவலர்களும், புலவர்களின் கவிதைகளில் வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறார்கள், ஆம். உப்பிட்டவர்கள், உள் அளவும் நிலைத்து நிற்கிறார்கள்.

(தன்றி: இனகரன் 20-7-1986)

11

பாரதியும் பாரதமும்

காலத்தால் அள்ளுண்ட கவிஞர்களின் தொகை கணக்கில் அடங்காது. காலத்தை வென்ற கவிஞர்கள் சிலர்தான், இன்றும் ஞாலத்தில் நிலைத்து நிற்கின்றனர். அவர்களுள் பாரதிக்குத் தனியானதும் தனித்துவமானது மான ஓர் நிலையான இடம் உண்டு.

அதற்குக் காரணம் பாரதியின் எளிய நடையும், இலகுவான சொற்பிரயோகமும், உணர்வு பூர்வமான இயல்பாகவே அமைந்த கவிதா வேகமுந் தான், என்று கூறலாம். பாரதியை நின்று நிலைக்கச் செய்த முக்கியமான பாடல்கள், அவர் பாடிய சுதந்திர - விடுதலைப் பாடல்களே.

தனது சமகால நிகழ்வுகளை, தானும் பங்குகொண்ட விடுதலைப் போராட்டச் சம்பவங்களை, மிகவும் ஆழமாகப் பாடி இருக்கின்றார் பாரதியார். சம்பவங்களிலிருந்து தனித் தொதுங்கி நின்று, வெறும் பார்வையாளனாக நின்று கொண்டு கவிதை பாடியவன்ல்லப் பாரதி. தானும் ஈடுபட்டு, மற்றவர்களையும் ஈடுபடுத்த தூண்டியவன், பாரதி. பாரதியின் காலத்தில் பாரதியின் பாடல்கள், உணர்ச்சிப் பாடல்களாகவும்; சமுதாய, அரசியல் - விடுதலை, எழுச்சிப் பாடல்களாகவும் மிளிர்ந்தன.

ஒரு காவியம் என்ற வகையில் பாஞ்சாலி சபதத்தின் சிறப்பு வியந்து போற்றுதற் குரியதுதான். அது ஒரு காலத் தால் அழியாத காவியம். ஆனால் பயன்பாட்டைப் பொறுத்த வரையிலும், சமுதாய மாற்றச் சிந்தனைகளைப் பொறுத்த வரையிலும், பாரதியின் சுதந்திரப் பாடல்கள், தமிழிலக் கியப் பரப்பிலே ஈடு, இணை இல்லாத பெருஞ் சிறப்பைப் பெற்றிருக்கின்றன.

பாரதி பாஞ்சாலி சபதம் பாடிய நோக்கங்கூட, பாரதக் கதையினைக் கூறுவதல்ல. தெரிந்த பாரதக் கதையூடாக மக்களுக்குச் சில சிந்தனைகளை ஏற்படுத்துவதேயாகும். ஆட்சி யாளர்களின் கெடுபிடிகள் அதிகரித்திருந்த காலத்தில், நேரடியாக மக்களுக்கு உணர்வூட்டுங் கவிதைகளைப் பாட முடியாத நேரத்தில், மறைமுகமாக விடுதலை வேட்கையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கில் பாடப்பட்டதே பாஞ்சாலி சபதம்.

பாஞ்சாலி சபதம் என்பது பாரத நாட்டின் சபதம். அதாவது பாரத மக்களின் சபதம். பாஞ்சாலி சபதத்தில் வரும் பாஞ்சாலி இந்தியாவாக உருவகிக்கப்படுகிறார். அவனைப் பணயம் வைத்துத் தோற்ற பாண்டவர்கள் இந்தியத் தலைவர்களாகவும், துரியோதனன், துச்சாதனன் முதலியோர் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியவாதிகளாகவும் பாரதியால் மறைமுகமாக வெளிக் காட்டப்படுகின்றனர். அந்தப் பின்னணியை வைத்துக் கொண்டுதான் பாரதி பாஞ்சாலி சபதம் பாடினார்.

அவரின் உண்மை நோக்கம் பாரதத்தின் அடிமை நிலையையும், ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் எண்ணத்தையும், இந்தியத் தலைவர்களின் போக்கையும், மக்களின் செயலற்ற தன்மையையும் வெளிக்காட்டுவதே. அதனால் பாஞ்சாலி சபதமும் விடுதலைப் பாடல்களுக்குள்ளேயே அடங்க வேண்டியதுதான்.

பாஞ்சாலி சபதத்தின் மூலமாக விடுதலை சம்பந்தமான பிரச்சனைகளை, எப்படிப் பாரதி பாடுகிறான் எனப் பார்ப்போம்.

நெட்டை மரங்கள்

பாரத நாட்டு மக்களையும், அஸ்திபுரத்து மக்களையும் எப்படிப் பாரதி ஒப்பிடுகிறான் பாருங்கள். தருமனால் பணயம் வைக்கப்பட்டுத் தோற்கப்பட்ட பாஞ்சாலியைத் தெருவிலே இழுத்து வருகிறான் துச்சாதனன். அதனைப் பார்த்து நின்ற மக்களைக் கண்முன்னே காட்டுகிறார் பாரதியார்.

கக்கக்க என்று களைத்தே பெருமூடன்
பக்கத்தில் வந்தேயப் பாஞ்சாலி கூந்தலினைக்
கையினாற் பற்றிக் கரகரெனத் தானிழுத்தான்.
ஐயகோ! என்றே அலறி உணர்வற்றுப்
பாண்டவர்தத் தேவியவள் பாதிஉயிர் கொண்டுவர
நீண்ட கருங்குழலை நீசன் கரம்பற்றி
முன்னிழுத்துச் சென்றான். வழிநெடுக மொய்த்தவராய்
“என்ன கொடுமையிது” என்று பார்த்திருந்தார்.
ஊரவர்தங் கீழமை உரைக்குந் தரமாமோ!
வீரமிலா நாய்கள். விலங்காம் இளவரசன்
தன்னை மிதித்துத் தராதலத்திற் போக்கியே
பொன்னைஅவள் அந்தப் புரத்திலிலே சேர்க்காமல்
நெட்டை மரங்கலென நின்று புலம்பினார்
பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமோ.

பாஞ்சாலியை இழுத்துக் கொண்டு வந்த துச்சாதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மக்களை மிகவும் மோசமாக ஏசுகிறார் பாரதியார். “வீரமிலா நாய்கள்” என்று திட்டுகிறார். விலங்கு போன்ற இளவரசனான துச்சாதனை மிதித்துக் கொண்டுவிட்டுத் திரௌபதியைக் கொண்டுபோய்.

அவளது அந்தப்புரத்திலே சேர்க்காமல், நெட்டை மரங்கள்போல நின்று பெட்டைப் புலம்பல் புலம்பினார்கள் மக்கள் என்று கோபிக்கிறார் பாரதியார்.

பாரத நாட்டின் அடிமை நிலையைப் பார்த்துக் கொண்டு வெறும் பார்வையாளராக இருந்த மக்களை, இக்காட்சி மூலம் காட்டுகிறார் பாரதியார்.

ஒற்றுமை உணர்வு

போராளிகளின் ஒற்றுமையே விடுதலையைப் பெற்றுத் தரப் பெரிதும் உதவக் கூடியது. என்பதையும், அந்நிய ஆட்சியாளர் எப்படிப் போராளிகளைச் சந்தர்ப்பம் பார்த்துப் பிரித்து வைக்கச் சூழ்ச்சி செய்வார்கள் என்பதையும், பாரதி இன்னொரு காட்சி மூலத் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

தருமன் சகுனியோடு சூதாடும் போது சொத்துக்கள் அனைத்தையும் இழந்தபின் தனது சகோதரர்களான நகுலன், சகாதேவன் ஆகிய இருவரையும் பணயம் வைத்துச் சூதாடித் தோற்றுவிடுகிறான்.

அப்போது சகுனி “நகுலனும், சகாதேவனும், உனது தாயான குந்திதேவியின் பிள்ளைகளில்லையே. அவர்கள் உனது சிற்றன்மையான மாத்திரிதேவியின் பிள்ளைகள் தானே. அதனால்தான் அவர்களைப் பணயம் வைத்து ஆடினாய். உனது சொந்தச் சகோதரர்களான, ஒருதாய் வயிற்றுச் சகோதரர்களான, வீமன், அருச்சுனன் ஆகியோரைப் பணயம் வைத்துச் சூதாடவுஞ் சம்மதிப்பாயோ?” என்று தருமனிடம் கேட்கிறான்.

பஞ்ச பாண்டவர்களிடையே ஒற்றுமையைக் குலைத்து, குழப்பத்தை உண்டாக்குவதற்கான முயற்சியைச் சகுனி மேற்கொள்கிறான். ஒரு குழுவினரிடையே அவர்களுக்கும் உள்ள சமூக உறவைக் கூறிக் காட்டிக் குழப்பம் விளைவிக்குந் தன்மையை, பிரிக்கப் பார்க்குஞ் சூழ்ச்சியை இதன் மூலம் காட்டுகிறார் பாரதியார்.

உடனே தருமன் மிகுந்த கோபத்தோடு பதில் சொல்கிறான்.

எங்களில் ஒற்றுமை தீர்த்திடோம் — ஐவர்
என்னத்தில் ஆவியில் ஒன்றுகான் — இவர்
பங்குமுற்றே பிரி வெய்துவார் — என்று
பாதகச் சித்தனை கொள்கிறாய்.

எண்ணத்திலுஞ் செயலிலும் ஒன்றாக, உயிருக்குமிராக ஒற்றுமைப்பட்ட பாண்டவர்களைப் பிரிப்பதற்குச் சகுனி மேற்கொண்ட சூழ்ச்சி தருமனிடம் பவிக்கவில்லை; என்று கூறுகிறார் பாரதியார். அடிமைப்படுத்த நினைப்போரின் பிரிவினைச் சூழ்ச்சியினைச் சகுனியின் வாய்மூலமாகவும், ஒன்று பட்ட மக்களின் உணர்ச்சிக் குரலினைத் தருமனின் வாயிலாகவுந் தருகிறான் பாரதி.

உட்பூசல்

பின்பு திரௌபதியையுந் தருமன் தோற்றுவிட்டான். பாதர்கள் சபைக்குப் பாஞ்சாலி இழுத்து வரப்பட்டுவிட்டான். அந்த நிலையைக்கண்டு மனம் பொறுக்காத வீமன் திரௌபதியைப் பணயம் வைத்துச் சூதாடிய தருமனின் கைகளை எரித்து விடுவேன் என்று ஏசுகிறான்.

இது பொறுப்பதில்லை -- தம்பி
எரிதழல் கொள்ளுவோ
கநிறை வைத்திழந்தான் -- அண்ணன்
கையை எரித்திடுவோம்:

“அண்ணன் கொடுமை செய்துவிட்டான். அதனால் அவனது கையை எரிப்போம் வா தம்பி” என்று வீமன் சகாதேவனிடத்தில் கூறுகிறான். தருமனோடு தான் மட்டும் மாறுபடாது, சகாதேவனையுந் தனது பக்கத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு “எரித்திடுவோம்” என்று பன்மையில் வீமன் கூறுவது ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது. சகுனியின் சூழ்ச்சிப்

படிபாண்டவர்கள் இரண்டாகப் பிரிய வாய்ப்பு ஏற்படுவதுபோல இருக்கிறது வீமனின் பேச்சு.

அதே வேளையில் தங்களிடையே உள்ள பிரச்சினைகளை, எதிரிகள் மத்தியில் எதிரிகள் மகிழும்படி வெளிக்காட்டிக் கொள்வது விடுதலைப் போரினைப் பெரும் பாதிப்புக்கும், பின்னடைவுக்கும் உள்ளாக்கும் என்பதனை உணர்த்தும் பாத்திரமாக அருச்சுனனைப் படைக்கிறார் பாரதியார்.

மனமார்ச் சொன்னாயோ? வீமா! என்ன
வார்த்தை சொன்னாய்? எங்குசொன்னாய்?
யர்வார்முன்னே.

“மனமார்ச் சொன்னாயோ” என்று பாரதி பயன் படுத்தும் வார்த்தைகளும் “எங்கு சொன்னாய், யாவர் முன்னே” என்ற வார்த்தைகளும் மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்த வார்த்தைகள்.

எதிரிகளின் மத்தியில் அவர்களின் சூழ்ச்சிக்குப் பலி யானதாகக் காட்டும் வீமனின் கோபமும், அதனைச் சாந்தப்படுத்தும் அருச்சுனனின் சாமர்த்தியமும், மிகமிக யதார்த்தமான வார்த்தைகளே.

பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம், மறைமுகமான விடுதலை உணர்ச்சிக் காவியமே. பாரதி பாரதம் பாடிய நோக்கம் பாரதக் கதையைக் கூறுவதல்ல. பாரத நாட்டை, அதன் அன்றைய நிலையைப் பாடுவதே.

“தர்மத்தின் வாழ்வுதனைச் சூதுகவ்வும். தர்மம் மறுபடி வெல்லும்” என்ற தத்துவத்தை அருச்சுனன் வாயால் சொல்ல வைத்து, மன உறுதியும் ஒற்றுமையுங் கொண்டவர்களால் நடாத்தப்படுந் தர்மப் போராட்டம் நிச்சயம் வெற்றி பெற்றே தீரும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார் பாரதியார்.

—:—

12

திரைப்பாடல்களில்

மரபிலக்கியச் செழுமை

வாளுலியைத் திறந்தால் அங்கே சினிமாப் பாடல்களின் ஆக்கிரமிப்பே எப்பொழுதும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். பலருக்கு வெறும் பொழுது போக்காகத் திரைப்படப் பாடல்கள் இருந்தபோதும், சிலருக்குச் சிலவித சிந்தனைகளைத் தூண்டுத் தூண்டு கோலாகவும், சினிமாப் பாடல்கள் அமைகின்றன.

சில சினிமாப் பாடல்கள் எனது செவிகளில் “தேன் வந்து பாய்வது” போல் அமைந்திருப்பதைப் பல தடவைகளும் உணர்ந்திருக்கின்றேன். அதற்குக் காரணம், அத்தகைய பாடல்களில் பழந்தமிழ் இலக்கிய வரிகளோ, அல்லது சிந்தனைகளோ, காட்சிகளோ இருப்பதுதான்.

பழந்தமிழ் இலக்கியச் சிந்தனைகளை எளிய வடிவில் இசையுருவிற்கேற்பப் பாடலாக்கிச் சினிமாவில் ஒலிக்கச் செய்தவர்களில் முதன்மை வாய்ந்தவர், மறைந்த கவியரசர் கண்ணதாசன் என்பது மிகைக் கூற்றல்ல.

கண்ணதாசன் மட்டுமன்றி ஏனைய பல பாடலாசிரியர்களும் இலக்கியச் சிந்தனைகளை, சினிமாப் பாடல்களில் புகுத்தியிருப்பது பலருங் கண்டு, அனுபவிக்கக் கூடிய இரசனை மிகுந்த விடயமாகும்.

கவியரசர் கண்ணதாசனும்

கலிங்கத்துப் பரணியும்

கவியரசரின் காதற் பாடல்களில், பல பாடல்கள் கலிங்கத்துப் பரணியில் இடம்பெற்றுள்ள சிந்தனைகளின் எளிமைப்படுத்தப்பட்ட வடிவங்களாக இருப்பதைக் காணலாம்.

“இரவுக்கும் பகலுக்கும் இனிஎன்ன வேலை” என்ற தொடங்குங் கவியரசரின் காதற் பாடலொன்றில் ஒரு வரி “ஆடை இதுவென நிலவினை எடுக்கும் ஆனந்த மயக்கம்” என வருகிறது. இதே கற்பனையை, கவிச் சக்கரவர்த்தியெனப் பட்டம் பெற்றவர்களில் ஒருவரான சயங்கொண்டார், தமது கலிங்கத்துப் பரணியிலே இப்படிப் பாடியிருக்கிறார்.

கலவிக் களியின் மயக்கத்தால்

கலைபோய் அகலக் கலைமதியின்

நிலவைத் துகிலென் றெடுத்துடுப்பீர்

நீள்பொற் கபாடம் திழமினே.

தலைவனுந் தலைவியுங் கூடுகின்றனர். தலைவி நிலவு போன்ற மிகமெல்லிய சேலையை உடுத்திருக்கிறாள். கூடல் முடிந்ததும் உடுப்பதற்குச் சேலையைத் தேடுகிறாள் தலைவி. கலவிக் களியின் மயக்கத்தால் (கலவி - கூடல்) அவளுக்குச் சேலைக்கும், நிலவுக்கும், வேற்றுமை தெரியவில்லை. நிலவையே துகிலாக (சேலையாக) எடுத்து உடுக்கிறாள் என்பது இக்கவிஞரின் கற்பனை. நிலவுபோன்ற ஒளிவீசும் மிக மெல்லிய ஆடையை அக்காலத்துப் பெண்கள் அணிந்தனர் என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது.

இதே கற்பனையை இவரின் பின் வந்த அதிவீரராம பாண்டியன் என்ற அரசன், தனது நைடதம் என்ற நாலிலும் பயன்படுத்தி இருக்கிறார். நளவெண்பாவைப் புகழேந்திப் புலவர் பாட, நளனின் கதையை நைடதம் என்ற பெயரில் அதிவீரராம பாண்டியன் என்ற பாண்டிய அரசன் பாடினான். இவனே வெற்றிவேற்கை என்ற நீதி நூலையும் பாடினான் என்பர் தமிழறிஞர். நைடதத்தில் வரும் இதே கற்பனைப் பாடல் இது.

புலவி நீக்கிப் புணர்முலை மாதர்தம்

நிலவு பூந்துகில் ஆடவர் நீக்கலும்

நலம் விளைத்தனார் நாணி வெண்திங்கனின்

கலையை மெல்லக் கலையெனச் சேர்த்துவார்.

புலவி என்றால் ஊடல். ஊடலை விடுத்துக் கணவனுடன் கூடல் விளக்கிறாள் தலைவி. நிலவு போன்ற பூந்துகிலைத் தலைவன் நீக்குகிறான். அவனோ நாணங் கொண்டு வெண்ணிலவின் கலையைத் தனது கலையென (சேலையென) எடுத்து உடுக்கிறான்.

சயங்கொண்டாரின் கற்பனையையும், அதிவீரராம பாண்டியனின் அதே கற்பனையின் இன்னொரு வடிவத்தையும் ரசித்து அனுபவித்த எம் போன்றோர்க்குக் கவியரசரின் “ஆடை இதுவென நிலவினை எடுக்கும் ஆனந்த மயக்கம்” என்ற வரிகள் மிகவும் நயமான வரிகளாகத் தென்படுவதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்க முடியும்.

கே. சி. எஸ். அருணாசலமும்

சயங்கொண்டாரும்

கே. சி. எஸ். அருணாசலம் என்ற கவிஞரின் ஒரு பாடல் திரைப் படத்தில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. “கின்னச் கின்ன முக்குத்தியாம்” என்று தொடங்குகிறது அப்பாடல். இக்கவிஞரின் அப்பாடலிலே ஒரு வரி, காதலன்

காதலியை வர்ணிப்பதோடு, தனது மன நிலையையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்திருக்கிறது.

“அள்ளிச் சொருகிய கொண்டையிலே -- எந்தன் ஆவி சிறையுன் டிருக்குதடி”

என்று அந்தப் பாடலிலே ஒரு கற்பனை வருகிறது. காதலியின் அள்ளி முடித்த கொண்டைக்குள்ளே தனது ஆவி சிறைப்பட்டிருப்பதாகவும், அதனால், தான் அவளது கொண்டையைப் போலவே எப்போதும் அவள் பின்னாலேயே அலைவதாகவும், காதலன் பாடுவதாகப் பாடுகிறார் கவிஞர்.

இதே கற்பனையை, கலிங்கத்துப் பர்ணியிலே வெகு அழகாகச் சொல்லியிருக்கின்றார் சயங்கொண்டார்.

முருகிற் சிவந்த கழுநீரும்
முதிரா இளைஞர் ஆருமிரும்
திருகிச் செருகும் குழன்மடவீர்
செம்பொற் கபாடம் திறமினோ.

வாசனை மிகுந்த செங்கழு நீர்ப் பூவோடு, முதிராத வாலைப் பருவத்து இளைஞர்களின் உயிரையும் சேர்த்துக் கூந்தலிலே வைத்து முடித்துக் கொண்டு செல்கின்றனராம் பெண்கள். இதே கற்பனையை இன்னொரு பாடலிலும் சொல்லியிருக்கிறார் சயங்கொண்டார்.

செக்கச் சிவந்த கழுநீரும்
செகத்தில் இளைஞ ராருமிரும்
ஒக்கப் பெருகும் குழன்மடவீர்
உம்பொற் கபாடந் திறமினோ.

ஆலங்குடி சோழவும்.
நளவெண்பாவும்.

“வெண்பாவிற் புகழேந்தி” எனப் புலவர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டவர் புகழேந்திப் புலவர். இவர்

நளனது கதையை அழகான வெண்பாக்களால், அருமையாகப் பாடியிருக்கிறார். நளவெண்பாவிலே மாலைப் பொழுதை வர்ணித்து இவர் பாடிய ஒரு பாடல் அக் காலத்தில் பெரும் சர்ச்சைக்குள்ளாகி இருந்ததாம்.

மல்லிகையே வெண்சங்காய் வண்டே வான்குர்ப்பு
வில்லி கண்தெறிந்து மெய்காப்ப -- முல்லையெனும்
மென்மலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே
புன்மலை அந்திப் பொழுது.

இதுதான் அந்தப் பாடல். மல்லிகை மலரிலே வண்டு தேன்குடித்து ஊதுகின்றது. இது சங்கிலே ஊதுவதைப்போல இருக்கிறது என்று பாடுகிறார் கவிஞர். “மல்லிகையே வெண்சங்காய் வண்டே” என்பது இதனைக் குறிக்கிறது.

இந்த உவமானம் பிழையானது என்று குற்றஞ்சாட்டி ஞராம் ஒட்டக் கூத்தர். காரணம், சங்கிலே ஊதுவது பின்பக்கம். ஆனால் மல்லிகை மலரிலே வண்டு மதுவுண்டு ஊதுவது முன்பக்கம். அதனால் உவமானம் பொருத்தமற்றது என்று குறைகண்டு பிடித்தாராம் ஒட்டக்கூத்தர்.

இந்த நேரத்திலே சபையில் இருந்த கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர், வேடிக்கையான ஒரு விளக்கத்தைக் கூறிச் சர்ச்சையைத் தீர்த்து வைத்தாராம். வண்டு மல்லிகையிலே தேனை நன்றாகக் குடித்து வெறி ஏறிய நிலையில், மதுபோதையில் முன்பக்கம், பின்பக்கம், பேதந் தெரியாமல் பின்பக்கமாகவும் ஊதுகிறது. அந்தக் காட்சிதான் புகழேந்தி சங்கோடு ஒப்பிட்ட, உவமித்த காட்சி என்று கூறினாராம். இந்தக் கதை விநோதரச மஞ்சரி என்ற நூலிலே இடம்பெற்றிருக்கிறது.

கவிஞர் ஆலங்குடி சோழ இந்தப் பாடலின் ஞாபகமாக ஒரு பாடலை எழுதியிருந்தார். நல்ல இசையோடு இப்பாடல் வெளியாகியது.

மல்லிகை மொட்டுச்
சங்கெடுத்துச் சங்கெடுத்து -- வண்டு
மங்கல இசை
பாடுதம்மா பாடுதம்மா.

அங்கே "மல்லிகையே வெண்சங்காய்" என வருவது
இங்கே "மல்லிகை மொட்டுச் சங்கெடுத்து" என வருகிறது.
மல்லிகை மொட்டு, மல்லிகை மலரைவிடச் சங்கோடு ஒப்
பிட்டு உவமிக்கக் கூடியதாக இருக்கும் நயம் ரசிக்கத்தக்கது
தானே.

கண்ணதாசனும், நளவெண்பாவும்.

கவியரசர் கண்ணதாசன், நளவெண்பாவிலே உள்ள
ஒரு பாடலை வெகு அழகாக எளிய வடிவத்தில் எழுதியி
ருப்பதை இங்கு பார்ப்போம். "நான் மலரோடு தனியாக
ஏலிங்கு நின்றேன்" எனத் தொடங்குகிறது அப் பாடல்.
அப்பாடலில் வரும் ஒரு கற்பனை இது.

பொன் வண்டொன்று மலரென்று
முகத்தோடு மோத -- நான்
வளை கொண்ட கையாலே
மெதுவாக மூட.

வண்டு தலைவியின் முகத்தை மலர் என்று நினைத்து
மொய்க்கத்தொடங்கிவிட்டது. அவன் கைகளால் முகத்தை
மூடி வண்டைக் கலைக்கிறான். இது நளவெண்பாவிலே
புகழேந்திப் புலவரின் கற்பனையின் பாதி வடிவமே.

புகழேந்தி நளவெண்பாவிலே ஒரு மலர் வனத்தைப்
பாடுகிறான். அந்த மலர் வனத்திலே 'ஒரு பெண் நின்று
கைகளால் வண்டுகளைக் கலைத்துக் களைத்து வேர்த்துவிடு
கிறான். பூஞ்சோலையில் பூக்கொய்ய வந்த பெண்ணின்
முகத்தை அழகிய தாமரை மலர் என்று நினைத்து ஏமாந்த
வண்டுகள், முகத்திலே மொய்க்கின்றன. அவளோ தனது

கைகளால் வண்டுகளைக் கலைக்கிறான். வண்டுகளோ இப்
போது முகத்தைவிட்டுக் கைகளிலே மொய்க்கத் தொடங்கி
விடுகின்றன. ஏனெனில் முகத்தைத் தாமரை என்று
ஏமாந்த அதே வண்டுகள், கைகளைக் காந்தள் மலரென்று
ஏமாந்து மொய்க்கின்றன. அவளோ கலைத்துக் களைத்து
வேர்க்கிறான்.

மங்கை ஒருத்தி மலர்கொய்வாள் வான்முகத்தைப்
பங்கயம் என்றெண்ணிப் படிவண்டைச் -- செங்கையால்க்
காத்தாள். அக், கைமலரைக் காத்தளெனப் பாய்தலுமே
வேர்த்தாளேக் கானொன்றான் வேந்து.

தமயந்திக்கு நான் இக்காட்சியைக் காட்டுவதாக
நளவெண்பாவிலே வருகிறது இப்பாடல்.

புகழேந்திப் புலவரின் இந்தக் கற்பனைக்கு ஆதாரமாக,
சேக்கிழார் பெருமான் பெரியபுராணத்தில் பாடிய ஒரு
பாடல் இருந்திருக்கலாம் போல் தோன்றுகிறது. வயலிலே
களை பிடுங்கும் பெண்கள் தமது கூந்தலிலே செங்குவளை
மலர்களைப் பிடுங்கி அணிந்து கொள்கிறார்களாம். கூந்த
லிலே மலரைக் கண்ட வண்டுகள் பறந்து வந்து கூந்தலிலே
மொய்க்கின்றன. வண்டுகளைத் தமது மலர்போன்ற கைகளை
அசைத்துக் கலைக்கின்றனர் பெண்கள். பெண்களின் கை
அசைவைக் கண்டு பக்கத்திலுள்ள வண்டுகள் எல்லாம்
காந்தள் மலர்கள் அசைத்தாடுகின்றன என எண்ணி
ஏராளமாக வந்து கைகளிலே மொய்க்கத் தொடங்கிவிடு
கின்றன.

செங்குவளை பறித்தநீ வார;
கருங்குழல்மேல் சிதைவண்டை
அங்கைமலர் களைக்கொடுகைத்
தயல்வண்டும் வரவழைப்பார்.

கைகள் வண்டுகளைக் கலைக்கவில்லை, அழைக்கின்றன,
எனச் சேக்கிழார் பெருமான் பாடிய கற்பனையே புகழேந்
திக்கு உந்தலாக இருந்திருக்கலாம் போல் தோன்றுகிறது.

இப்பாடல்களின் அரைவாசிக் கற்பனையை வைத்துக் கவியரசர் எழுதிய பாடல்தான் “பொன் வண்டொன்று மலரென்று முகத்தோடு மோத” என்ற பாடலாகும்.

**கவிச் சக்கரவர்த்தியும்,
கம்பரும்.**

கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பரின் இராமாயணப் பாடல் கவியில் சில, கவியரசு கண்ணதாசனின் இத்தகைய முயற்சியில் சிக்கி இருக்கின்றன. கம்பரின் கவிதைச் சிறப்பால் ஏற்பட்ட தூக்கம், கவிஞர்கள் பலரையும் பாதித்தது உண்மைதான். கம்பனுக்குப் பின் காவியம் பாடியவர்கள் பலர் கம்பரின் கற்பனைகளைத் தாமும் பாடியிருப்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

கவியரசர் கண்ணதாசன் தாமே விரும்பிப் பழைய பாடல்கள் பலவற்றிற்குப் புதிய வடிவம் கொடுத்திருக்கிறார். அதனை ஒப்புக் கொள்வதில் அவர் வெட்கமடையவில்லை.

✱ “நல்லவர்க் கெல்லாம் சாட்சிகள் ரெண்டு” என்று தொடங்கும் கண்ணதாசனின் பாடலில் வரும் அடிகள் இவை.

“நதிவெள்ளம் காய்ந்து விட்டால்
நதிசெய்த குற்றம் இல்லை
விதிசெய்த குற்றம் இன்றி
வேறு யாரம்மா!”

இதே கருத்து இதே வகையில் கம்பரின் பாடலொன்றிலே வருகிறது. இராமன் காட்டுக்குச் செல்லவேண்டும், பரதன் நாடாள் வேண்டும் என்று கைகேயி வரங் கேட்க, அதனைத் தசரதன் கொடுக்கிறான். இதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத லக்ஷமணன் வில்லும் கையுமாய், யுத்த சன்னத்தாக விதியில் நின்று ஆர்ப்பரிக்கிறான். “உலகே திரண்டு

வந்து எதிர்த்தாலும் அவற்றை யெல்லாம் அழித்து, அண்ணன் இராமனுக்கு அரசாட்சியை அளிப்பேன் என்று குருரைத்து நிற்கிறான்.” தந்தையான தசரதனையும், பெரிய தாயாகிய கைகேயியையும், சகோதரனான பரதனையும், கடும் வார்த்தைகளால் ஏசவும் அவன் தயங்கவில்லை.

அவனது கோபத்தை அடக்கிச் சாந்தப்படுத்துகிறான் இராமன். இந்த இடத்தில் வரும் ஒரு தத்துவார்த்தமான அழகான பாடல் இது.

நதியின் பிழையன்று
நறும்புளலின்மை; அந்நே
பதியின் பிழையன்று.
பயந்து நமைப் புரந்தான்
மதியின் பிழையன்று.
மகன் பிழையன்று மைந்த
விதியின் பிழை; நீ
இதற்கென்னை வெருண்டதென்றான்.

“நதியின் பிழையன்று நறும் புளலின்மை” என்ற வரியும், “விதியின் பிழை” என்று வரும் வரியும், கவிபர சரின் பாடலில் அதே கருத்தில் வருவதைக் காணலாம். “நதிவெள்ளம் காய்ந்து விட்டால் நதிசெய்த குற்றம் இல்லை, விதி செய்த குற்றம்” என்று வருவதை நோக்குக.

**குற்றலக் குறவஞ்சியும்,
கண்ணதாசனும்.**

கவிஞர் கண்ணதாசனின் ஒருபாடல் குற்றலக் குறவஞ்சிப் பாடல் ஒன்றை அப்படியே நினைவுபடுத்துவதாக அமைந்திருக்கிறது. பாடலின் தொடக்கமும் அப்படியே இருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

ஆடக் காண்பது காவிரி வெள்ளம்.

அசையக் காண்பது கன்னியர் உள்ளம்.

ஓடக் காண்பது பருவத்துக் காற்று.

உயரக் காண்பது காதலின் நாற்று.

எதுகை, இயைபு ஆகிய தொடையமைதிகள் பொருந்த எழுதப்பட்ட பாடல் இது. திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர் பாடிய குற்றாலக் குறவஞ்சி பழந்தமிழ் இலக்கியமல்ல. பிற்காலத்ததுதான். ஆனால் தரத்திலும், கவி இனிமையிலும் அது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு நிகரானது. நல்ல சந்தங்களும் சொல் வளமும் நிரம்பப்பெற்ற அந்தக் குற்றாலக் குறவஞ்சியில் கண்ணதாசன் எடுத்த பாடலை இங்கு பார்ப்போம்.

ஓடக் காண்பது பூம்புனல் வெள்ளம்.

ஒடுங்கக் காண்பது யோகியர் உள்ளம்.

வாடக் காண்பது மின்னார் மருங்கு.

வருந்தக் காண்பது சூலுனைச் சங்கு.

பேரடக் காண்பது பூமியில் வித்து.

புலம்பக் காண்பது கிண்கிணிக் கொத்து.

தேடக் காண்பது நல்லறம் கீர்த்தி.

திருக்குறற் றுலத்தென் ஆரிய நாடே.

இந்தக் குற்றாலக் குறவஞ்சிப் பாடல்கூட இன்றொரு பாடலின் தாக்கத்தால் எழுந்த பாடல்தான். முக்கூடற் பள்ளு என்ற நூலில் வரும் ஒரு பாடல்தான் இப்பாடலுக்கு வழி சமைத்துள்ளது. அப்பாடலை இங்கே காண்போம்.

காயக் கண்டது சூரிய காந்தி.

கலங்கக் கண்டது வெண்தமிழ்க் கண்டம்.

மாயக் கண்டது நாழிகை வாரம்.

மறுகக் கண்டது வான்கழி வெள்ளம்.

சாயக் கண்டது காய்குலைச் செந்நெல்.

தனிப்பக் கண்டது தாபதர் உள்ளம்.

தேயக் கண்டது உரைத்திடுஞ் சந்தனம்.

சீவல மங்கைத் தென்கரை நாடே.

முக்கூடற் பள்ளுப் பாடல், குற்றாலக் குறவஞ்சியில் மெருகேறியதையும், பின்னால் கவியரசர் கண்ணதாசனின் கையில் சிக்கி இசைவடிவம் பெற்று அந்த இரு பாடல்களையும் நினைவு படுத்துவதையும் இங்கு கண்டோம்.

கவியரசரும், தனிப்பாடல்களும்.

கவியரசர் கண்ணதாசனின் பல பாடல்கள், தனிப் பாடல்களின் தாக்கத்தினாலும், உருவாகியிருக்கின்றன, அப்படி உருவாகிய பாடல்களில் ஒன்று.

காலை வருவதற்குள்

கன்னி பலி ஆவதற்குள்

காலை மணமுடிக்க

வருவாரா - இல்லை

கன்றும் குடிக்காமல்

கலத்திலும் நிறையாமல்

கவிழ்ந்த பாலாக

விடுவாரா.

என்ற பாடலில் “கன்றும் குடிக்காமல் கலத்திலும் நிறையாமல் கவிழ்ந்த பாலாக” என்று வரும் வரிகள் குறுந்தொகையில் வரும் ஒரு கவிதை வரியே.

தனது தலைவனின் பிரிவை எண்ணி ஏங்கும் தலைவி, தனது அழகெல்லாம் தனது கணவன் அனுபவிக்காமலேயே ஏக்கத்தால், பசலை நோயினால், அழிகிறதே என்று வருந்துகிறாள். தனக்கும் பயனின்றி, தன்னைத் தலைவனிடஞ் செல்ல விடாதிருக்குந் தாய்க்கும் பயனின்றி, பசலை உண்டு அழிகிறதே தனது மாந்தளிர் போன்ற அழகு பொருந்திய மேனி என்று அழுகிறாள் தலைவி.

வெள்ளிவிதியார் என்ற புலவர் குறுந்தொகையில் பாடிய பாடல் அது. “பசுவிருந்து பாலைக் கன்று குடிக்க வேண்டும். அல்லது கலத்திலே கறந்து மக்கள் குடிக்க

வேண்டும். இரண்டும் இல்லாமல் நல்ல சுவையுள்ள பசுப் பால் நிலத்திலே ஊற்றப்பட்டது போல, அநியாயமாக வீணாகி அழிகிறதே என் அழகு" என்று அவலமுறுகிறாள் குறுந்தொகைத் தலைவி.

கன்றும் உண்ணாது கலத்திலும் படாது
நல்லுன் தீம்பால் நீலத்து உக்காங்கு
எனக்கும் ஆகாது; என்னைக்கும் உதவாது
பசில் உண்ணியர் வேண்டும்
திதில் அல்குல்என் மாமைக் கவினே.

இத்தகைய பழந் தமிழ் இலக்கியக் காட்சிகளை மட்டு மின்றி, சில கவிஞர்களின் தனிப் பாடல்களையும் எடுத்துத் திரைப்படப் பாடலாக்கியிருக்கிறார் கண்ணதாசன்.

சேக்காதியும்,
கண்ணனும்.

சேரப் புராணம் பாடுவதற்கு உமறுப் புலவரைத் தூண்டி, பொருள் கொடுத்து, ஆதரித்தவர் சேக்காதி என்னும் பெயருடைய ஒரு வள்ளல். தினங் கொடுக்கும் கையையுடைய சேக் காதியின் கொடையைப் புகழ்ந்து பலரும் பல பாடல்கள் பாடியிருக்கின்றனர். சேக் காதி மறைந்த பின், சேக் காதியின் கொடைச் சிறப்பை ஒரு புலவர் இப்படிப் பாடினார்.

காய்ந்து சிவந்தது சூரிய காந்தி.
கலவியிலே
தொய்ந்து சிவந்தது மின்னார் நெடுங்கண்.
தொலைவிர்பள்ளால்
ஆய்ந்து சிவந்தது பாவாணர் நெஞ்சம்.
அனுதினமும்
ஈந்து சிவந்தது மால்சேக் காதி
இருகரமே.

இதே பாடலை, கர்ணன் படத்திற்குக் கர்ணனின் கொடைச் சிறப்பைக் கூறக் கண்ணதாசன் பயன்படுத்தினார். பாடல் இதே வடிவில் சில சொல்மாற்றங்களோடு உருவாகியிருந்தது. அசுலைவிட கண்ணதாசனின் நகல்ப் பாடல் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. காரணம் இசைமட்டு மன்று. கவி அமைப்பும், கர்ணனின் கொடை பற்றி எல்லோரும் ஏற்கனவே நன்கு தெரிந்திருந்ததும் தான்.

நாணிக் சிவந்தன மாதரார் கண்கள்.
நாடுதோறும்
நடந்து சிவந்தன பாவலர் கால்கள்.
நற்பொருளைத்
தேடிச் சிவந்தது ஞானியர் உள்ளம்.
தினங் கொடுத்துத்
தேய்ந்து சிவந்தது கர்ண மாமன்னன்
திருக்கரமே.

கண்ணதாசனின் பாடலில் மாதர்களின் கண்களும், பாவலர் கால்களும், ஞானியர் உள்ளமும், தேய்ந்த காரணங்களைச் சொல்லி, கர்ண மாமன்னனின் கைகள் சிவந்ததற்கும் காரணம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஆனால் சேக்காதி பற்றிய பாடலில் சூரியகாந்தி காய்ந்து சிவந்தது என்று சொல்வது அவ்வளவாக ஏனைய வற்றோடு ஒத்துப் போகவில்லை. மின்னார் நெடுங்கண், பாவாணர் நெஞ்சம் என்பவற்றோடு சூரியகாந்தி சிவந்த விதம் சம்பந்தப்படவில்லை என்பது குறையே. இக்குறை கண்ணதாசனின் பாடலில் இல்லை.

கண்ணதாசன் விட்டுவைக்காதது எதுவுமே இல்லை. எல்லா இலக்கியப் பாடல்களிலும் தொட்டு வைத்துத்தான் இருக்கிறார். திருநாவுகரசரின் தேவாரமான “ஆட்டுவித்தால் யாரொருவர் ஆடாதாரே” என்ற பாடலை அப்படியே தனது பாடலொன்றுக்கு முதலடியாக்கினார்.

திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருப்பொற்
சுண்ணப் பாடல்களில் ஒன்றான “முத்தனி கொங்கைகள்
ஆட ஆட....” என்ற பாடலை “கட்டோடு குழலாட ஆட”
என்ற வகையில் பாடலாக்கினார்.

பட்டினத்தார் பாடல்கள் பல சுண்ணதாசனின் தத்து
வப் பாடல்களுக்கு வித்தாக இருந்திருக்கின்றன.

மாதா உடல்சலித்தாள் வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்
வேதாவும் கைசலித்து விட்டானே — நாதா
இருப்பையூர் வாழ்சிவனே இன்னுமோர் அன்னை
கருப்பையூர் வரராமற் கா.

என்ற பட்டினத்தார் பாடல் அதே கருத்தோடு கவிஞர்
சுண்ணதாசனால் திரைப்படப் பாடலாக்கப்பட்டது. “தாய்
தந்த பிச்சைமீலே பித்தநேன் அம்மா” என்று தொடங்கு
கிறது அப்பாடல்.

பெற்றவள் உடல் சலித்தாள் பேதைநான் கால் சலித்தேன்.
படைத்தவன் கை சலித்து ஒய்ந்தான் அம்மா - மீண்டும்
பாலியொரு தாய்வயிற்றில் பிறவேன் அம்மா.

**திருப்புகழும்,
சுண்ணதாசனும்.**

தமிழில் மிகவும் கடுமையான சந்தங்களையும், அதிக
மான சீர்களையுங் கொண்டு தித்திப்பான திருப்புகழைப்
பாடினார் அருணகிரிநாதர். அருணகிரி மனமுருகிப் பாடிய
திருப்புகழ்ப் பாடல்களில்கூட, தனது திரைப் பாடல்களுக்குப்
பாடல் தேடி எடுத்து அதேபோல அமைத்துள்ளார் கவிஞர்
சுண்ணதாசன். முதலில் அந்தத் திருப்புகழை நோக்கு
வோம்.

சீரி நகரு மேலி பசேல் பசேலென
நூபு ரத்தின் ஓசை கலீர் கலீரென
சேர விட்ட தாள்கள் செவெல் செவேலென -- வருமானார்
சேக ரத்தின் வால் சிலோர் சிலோர்களும்
நூறு லட்ச கோடி மயால் மயால்கொடு
தேடி ஒக்க வாடி ஐயோ ஐயோலென -- மடமாதர்
இந்தத் திருப்புகழ் இதே சந்தத்தில் செல்கிறது.
இதே பாடலை ஒரு காதல்ப் பாடலாக எழுதியிருக்கிறார்
கவிஞர் சுண்ணதாசன்.

ஆசை கொண்ட மனம் அதோ அதோளன
ஆடு கிந்த விழி இதோ இதோளன
பேசு கிந்த இதழ் எதோ எதோளன -- உதவானென்
வாழை போன்ற உடல் சுகம் சுகம்ளன
வாசம் வீசம் குழல் வரும் வரும்ளன
வாடிப் போன இடை தரும் தரும்ளன -- சிலையானென்
எப்படி இருக்கிறது இந்தப் பாடல். திருப்புகழ்ப் பாட
லோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது வியப்பாக இல்லையா.
பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களைப் படிப்பவர்களும், ரசிப்
பவர்களும், நல்ல கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டு கடைப்
பிடித்து ஒழுக்குவோரும் குறைந்து வருவது இக்காலச்
சிறப்பு! இன்றைய இளைஞர்களின் மன உணர்வுக் கேற்பு
வகையில் சினிமாப் பாடல்களை மேற்படி கவிஞர்கள் எழுதி
யிருந்தாலும், அவர்களது உள்ளம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்
களுக்குள் ஊறத்தினைத்திருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக
இருக்கிறது.

மிகச் சில பாடல்களையே இங்கே எடுத்து இந்த
முயற்சியைச் செய்திருக்கிறேன். சினிமாப் பாடல்களை
ரசிக்கும் இன்றைய இளைஞர்கள் சற்று பழந்தமிழ் இலக்
கியங்களிலும் கால்ணன்றி ஆழங்கண்டு அனுபவித்தால்
அது தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஒரு புதுமலர்ச்சியை உண்
டாக்குவதாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

(நன்றி. வீரகேசரி 18-3-1984)

உடலின் கதை சொல்வதில்லக் கலை.
உள்ளத்தின் கதை சொல்வதே உயர்ந்த கலை.
திரைபதியின் துக் கில் உரியப்பட்டது உள்ளத்தின்
கதை சொல்வதற்கே...

உயர்ந்த கலைகளாகிய காவியங்களே,
நாப்பியங்களை உபாசனை செய்பவர் 'அக்ஷரங்கள்'.
கிவர்தனது படைப்புக்களாகிய பிரசாதத்தை
கிஸக்கியப் பந்தார்தளடன் கிவ் 'கிஸக்கியத்தேறல்'
சீமை பகர்ந்து கொள்கிறார்.

சிரித்திரன் வாசகர்களின் கிஸக்கியத்தாகத்தை
கிஸக்கியச் சிமிழ் களால் சாந்த் செய்து கொண்டிரு
க்கும் இவர் நல்ல கிஸக்கியச் செழுமை மிக்கவர்.

நாமியப் பூந்தொலை சீமை அக்ஷரங்களின் :
உள்ளத்தில் உருவ கிஸக்கியத்தேறல் கிது.

தேறல் தந்தீக்கும்.

அதன் தகட்டும்.

கிவ் கிஸக்கியத்தேறல் தந்தீக்கும் அணந்தகட்டாது.
உவகைதரும் —

சி. சிவதானசுந்தரம்.